

NOVI DOLNINIK

MASILO OBČINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LAŠKO, SLOVENSKE KONJICE, ŠENTJUR, ŠMARJE PRI JELŠAH IN ŽALEC

KOKARJE 1973

Na predvečer praznika občine Celje 20. julija je bila v Kokarjih v Zgornji Savinjski dolini svečana otvoritev bratstva in prijateljstva »Kokarje 1973«. Poleg tabornikov so se je udeležili nekateri družbeno-politični delavci, celjski občinski odborniki ter podpredsednik republiške konference zveze tabornikov Slovenije Franjo Klojč.

Organizator te otvoritve je bil taborniški odred II. grupe odredov Celje, pokroviteljstvo nad tem pa je prevzela občinska konferenca ZMS Celje.

Uvodoma je spregovoril starešina II. grupe odredov Krebs, nato pa je besedo prepustil predsedniku Občinske konference ZMS Celje Metodu Trebičniku. Ta je v svojem govoru poudaril predvsem osnovni namen tabora bratstva in prijateljstva: da se mladi čimbolj spoznajo in medsebojno s tradicionalnimi oblikami krepitev bratstva povežejo.

Medaj so v taboru štirje odredi: Lazar Bibič SID, Toza Stajičevo, heroj Pinki Novi Beograd ter taborniški odred II. grupe odredov. Vsi ti nameravajo v teh dneh obiskati kraje v tem delu Slovenije in se seznaniti z njihovo bogato zgodovino, še posebej iz NOB.

V okviru tabora dela tudi gozina šola. V njo so vključeni otroci od 12—14 let. Po končani šoli bodo dobili naziv taborniški taborniški enot.

Želimo, da bi se taborniki v tem delu Slovenije dobro seznanili ter da bi se vrnil domov polni lepih vtisov.

Darja GLANČNIK

KOROŠKI OTROCI NAŠI GOSTJE

Na pobudo slavističnega društva v Celju, ki je že pred letom dni začel z zbiranjem prispevkov za koroške otroke, ki naj bi pri nas preživel nekaj »slovenskih dni«, je društvo prijateljev mladine v Celju organiziralo obisk 15 otrok koroških Slovencev, ki so te dni gostje celjskih pionirjev.

Skupaj z njimi so si ogledali mestne znamenitosti in življenje naših pionirjev (bili so gostje Pionirskega doma), obiskali so tudi taborišče ta-

bornikov v Kokarjih, odšli pa bodo še v kolonijo celjskih pionirjev v Baško. Tu bodo skupaj s celjskimi otroki preživel 15 dni sončnega morja in se utrdili v prepričanju, da je slovenski jezik živ jezik in ne le jezik kmetov, hlapcev in dekel.

Z. S.

NOVA HALA

Prireditve in proslave v počastitev praznika celjske občine je lepo dopolnil tudi kolektiv Avto Celje, ki je svoj srebrni jubilej povezal z otvoritvijo nove servisne hale, tokrat za tovrstne avtomobile.

Na proslavi, ki je bila hkrati zbor kolektiva, sta o rasti in delu kolektiva govorila direktor Stanko Klemenc in predsednik delavskega sveta Franc Albrecht. Nov objekt, ki lepo zaključuje dosedanje, pa je ob čestitki kolektivu in želji, da bi tako delal tudi v prihodnje in da bi tudi v bodoče tako zelo skrbel za vzgojo članov, izročil namenu predsednik občinske skupščine inž. Dušan Burnik.

Na slavnosti so počastili tudi tiste člane, ki so v podjetju več kot deset let. Lepe diplome pa so izročili še sedmim članom za dolgoletno delo pri rasti podjetja. Delovno zmago so počastili še z eno, kulturno. Na proslavi je namreč prvič zapel tudi pevski zbor kolektiva, ki šteje okoli trideset članov in ki ga vodi prof. Ciril Vrtačnik.

MB

Koliko spominov in želja na prvem srečanju aktivistov OF za celjsko in savinjsko okrožje, v soboto, 21. julija, v Šmartnem v Rožni dolini. »Danes, zbrani na tem zborovanju, vsi več ali manj osivelih las in z gubami na obrazih, želimo samo to: da bi naša mladina nadaljevala to delo, da bi varovala in razvijala pridobitve NOB, ohranjala in utrjevala bratstvo in enotnost naših narodov in narodnosti ter se osledno borila za mir na svetu in za napredek vsega človeštva,« je med drugim dejal Albin Vipotnik-Strgar.

(Foto: MB)

PRVO SREČANJE V ŠMARTNEM

Veliko sonca, v srečih pa do-
dobre volje, sreče, veselja.
Prvo je bilo sobotno prvo
srečanje aktivistov Osvobodil-
fronte za celjsko in sa-
vinjsko okrožje, ki je dalo
svoj osrednji proslavi ob-
činskega praznika Celja več
slavnostno obeležje. Spo-
stevanje bote so se povezali z
skupaj pa so obdajali
političnih aktivistov,
ki so jih delovni lju-
dje v celjski občini dosegli v
obdobju in ne na-

zadnje pridobitve, ki so po-
vzdignile kraj proslave,
Šmartno v Rožni dolini, v
urejena naselja.

Srečevali so se stari in
znani prijatelji, bojni tovari-
ši, srečevali pa tudi oči, ki so
v globini iskale odgovor na
vprašanje: od kod te že po-
znam, kje sva delala sku-
paj? Da, za mnoge so mini-
la tudi tri desetletja od zad-
njega srečanja. V tem času
so se ljudje spremenili. Po-
stali so starejši, osivelih, na li-
ciah so se začrtale močnejše

gube. In potem stiski rok, ob-
jemi in poljubi in kdo ve ko-
liko solz.

Lepo urejen prireditveni
prostor v Šmartnem v Rožni
dolini je sprejel okoli tisoč
nekdanjih političnih delavcev
in nekaj tisoč drugih, ki so
prišli, da bi vsi skupaj poča-
stili velik praznik. Srečanje
je bilo veličastno.

ASFALT NA CESTI

Začelo se je pri otvoritvi
asfaltirane ceste, ki povezuje

Šmartno v Rožni dolini s Cel-
ljem. Skoraj enajst kilome-
trov je novega asfalta.

MARJAN ASIČ, podpred-
sednik občinske skupščine:
Cesta v celotni trasi je stala
več kot 450 milijonov starih
dinarjev. Ni takšna kot bi si
želeli. Na novi trasi bi bila
trikrat dražja. Sicer pa bo
bržčas že v kratkem potop-
ljena zaradi novega rekreacijs-
skega jezera Celja v dolžini
600 metrov.

JOŽE DIMEC, predsednik
sveta krajevne skupnosti

Šmartno v Rožni dolini: Za-
hvaljujem se občinski skup-
ščini in vsem Šmartničanom,
ki so rade volje prispevali
sredstva za graditev.

KULTURNI DOM

Ne samo cesto in javno raz-
svetljava, Šmartno je dobilo
tudi obnovljeni kulturni dom
in spominsko ploščo padlim
domačinom v borbi za svobo-
do na njem.

JAKA KUGLER, predsednik
krajevne organizacije Zveze
borcev: Opravičujem se svoj-

cem padlih, da šele danes od-
krivamo to obeležje. Plošča
je sicer skromna, ima pa
enak pomen kot spomenik.
Ujema se s temi, ki jim je
namenjena. Tudi ti so bili
skromni: delavci in kmetje.

TINE LORGER, ravnatelj
podružnične šole: Z ureditvi-
jo doma smo rešili problem
družbenih prostorov, dodat-
nega izobraževanja v zimskih
mesecih, knjižnice, šolske te-
lovadnice itd. Tudi oder bo
dobil vzgojno funkcijo.

(nadaljevanje na 3. strani)

shop
ZAMLADE
MLADO

VELEBLAGOVNICA T

z urednikove mize

Na torkovi seft redakcije smo se pogovarjali o letošnjem najpomembnejšem atletskem srečanju v Jugoslaviji — o atletskem pokalu Evrope, ki bo 4. in 5. avgusta v Celju. Tudi uredništvo NT in RC bo sodelovalo v organizaciji prireditve. Pripravili bomo pikniško srečanje z novinarji. Pokal najuspešnejšemu celjskemu tekmovalcu in še kaj. Seveda — najvažnejše pa je to, da bo naše športno uredništvo s Tonetom Vrablom na čelu poskrbelo za informacije v NT in RC. Ze danes pa izrečem povabilo — vsi na AEP na Kladi-varju.

V današnjem NT pojdite z nami v mozirsko občino. Na potep v Šmartno in v Laško. V Loče na kmečki praznik in še kam.

Se nekaj. Za štirinajst dni me bo nadomeščal Jure Krašovec. Moram malo dopustovati. Sem utrujen.

VAS UREDNIK

Hm, le kaj je zadaj?

Tako se radi vprašamo, ko kdo koga pokritizira. Če je kdo na tapeti na seji delavskega sveta, na kolegiju ali na partijskem sestanku. Le kaj je zadaj — se še vprašamo, če na primer časnik za beleži kritično novico ali oceno o posamezniku. Ali pa, kar se je zgodilo našemu uredništvu, če zastavimo malce bolj odprto, jasno javno vprašanje. In nasploh ob vsaki, že drobni opazki o posamezniku, zlasti če sodi med »vidnejše«, kaj radi pošepnemo — le kaj je zadaj?

Kakor je pravzaprav ta pojav »političnega občevanja« razumljiv, mu vendar preveč popuščamo in mu ne strizemo peruti. Vsaj ne dovolj odločno. Dokazuje namreč, da je v naših medsebojnih odnosih premalo iskrenosti. Premalo odprtosti. Boječnosti, da bi vrgli karte na mizo, ko gre za posem preproste, vsakdanje težave in problematike. Ali pa ko gre za resnejše politične odločitve, kadrovske rešitve in načrte. In če se v medsebojnih odnosih včasih zadovoljimo z ljudsko modrostjo, da je bolje reči sosedu, kako je njegov sin vpluden, pa čeprav na cesti ne pozdravi (a to obdržimo zase), bi morali v političnem delu, v kadrovski politiki posebej, ponovno uveljaviti vrednost celovitih, iskrenih, tovariških ocen. Kritičnih in objektivnih.

Doslej se je rado dogajalo, da smo komu naprtli tako ali drugače etiketo — od oportuniste, karierista in materialista, do samoupravnega slabiča in tehnokrata, a je zanj zvedel povsem nenadoma, nagnokrat. Najpogosteje takrat, ko je šlo morda za resnejše razprave o kakšni predvideni kadrovski rešitvi. Ali ko je izbruhnilo v kolektivno negotovanje. In podobno. Zanimivo, a ne nerazumljivo je, da so pod to kritično lupo pogledov okolice predvsem tisti posamezniki, ki niso na svojih plečih koš take ali drugačne odgovornosti. In čeprav stalno poudarjamo, kako velika vrednota je ta naš človek, puščamo naraščanje dovolj velikih čeri tam, kjer bi jih najmanj smeli — v kadrovski politiki. Ko gre za ljudi. Za človeka. Za dragocenega človeka.

Prav zaradi te naše nedoslednosti in stalni človeški in politični kontroli posameznikovega ravnanja (ne pozabljamo seveda na samokontrolo) je ključ do snetja napisa — hm, le kaj je zadaj. Nič ni tako hudo občutljivo, kot nekemu reči, da dela slabo. A drugače bo izvenelo, če bomo znali reči najprej a in potem tudi b. Torej — če bomo znali podati objektivno oceno. Korak dalje bomo tudi stopili, če bomo pred različnimi rešitvami določili primerna kadrovska merila. Dober primer takega pristopa kaže iskanje kadrovske rešitve v Zdravstvenem domu v Celju. Vse take nianse, ki so navdušene pomembne, bodo pomagale, da bomo v tem našem vsakodnevnem samoupravnem vrtincu bolj samoupravno človeški. In da bo manj nepotrebnih neznank. In včasih tudi krivic.

J. V.

Po sklepu Republiškega sekretariata za informacije, št. 421-1/72 je časnik NOVI TEDNIK oproščen plačevanja prometnega davka do 31. 12. 1973.

25 let KZ Konjice

MNOGO STORILI

Letos praznuje kmetijska zadruga iz Slovenskih Konjic svoj petindvajsetletni jubilej. V samih začetkih je bila glavna naloga zadruga skrb za člane, ki so jih oskrbovali z vsem, za življenje potrebnimi dobrinami. Ze od samih začetkov so strokovno delo vodili posebni odbori za posamezne kmetijske panoge.

Po letu 1955 so se pričele dotedaj majhne in razdrobljene zadruga združevati. H kmetijski zadrugi Slovenske Konjice so pristopile še zadruga Spitalič, Tepanje, v letu 1961 pa je na konjiškem področju prišlo do večjega prenosa v združevanju, saj so se zadrugi pridružile tudi KZ Vitanje, Zreče in Loče. Naslednje leto se je priključilo še Kmetijsko gospodarstvo Slovenske Konjice. Od leta 1962 posluje KZ Slovenske Konjice v takem obsegu. Poslovanje zadruga se je na posameznih področjih precej razlikovalo. V ravninskem delu okoli Loč in Konjic je bila živahnejša kmetijska proizvodnja, v Zrečah in Vitanju pa so se odlikovali z gozdarstvom. Z odvzemom le-tega je delo obeh zadrug skoraj povsem prenehalo.

Kmetijska zadruga je v 25 letih dela delila s kmeti dobro in slabo. Kljub vsem težavam je razširila svoje poslovanje in povečala zadržno imovino. Naj omenimo nekatere od doseženih uspehov. V dobrih enajstih letih so zadržniki zgradili 120 ha novih sadovnjakov in jih prilagodili uporabi sodobne tehnologije. Leta 1972, ki je bilo za sadjarje najplodnejše, so pridelali kar 830 ton jabolk. Sodelovali so tudi pri izgradnji hladilnice v Celju. Vzgojili so odlično trto na tridesetih hektarih površine, uredili vinski klet in nakupili primerne stroje za obdelavo vinogradov.

Zadruga se je specializirala v sadjarsko proizvodnjo, pridelovanje vina, hmelja, reja

110 pitancev pa je dodatna dejavnost zadruga. Tudi v prihodnje bodo vlagali predvsem v izgradnjo novih, še sodobnejše urejenih sadovnjakov.

Tudi na področju živinoreje je zadruga dosegla pomembne uspehe. Leta 1972 so vzredili 920 ton živine, v prvih šestih mesecih letošnjega leta pa okoli 500 ton. V letu 1972 so prodali blizu milijona litrov mleka, za letos pa predvidevajo, da bodo to število presegli za 20 odstotkov.

Zadruga bdi tudi nad urejanjem kmetij in opremljanjem s stroji. Na konjiškem področju je urejenih nad sto kmetij. Kmetje imajo okoli 700 kosilnic, 200 traktorjev, 40 pobiralnih prikolic in še veliko drugih kmetijskih strojev. Vsako leto gre v

kmetijske šole 15 mladih kmetovalcev. Vsa razmerja med člani in zadrugo so danes zakonsko urejena. Tudi na vasi se razvija samoupravljanje in skupno upravljanje, ki ga po delegatskem sistemu predstavlja zbor zadruga. Ker so se tudi odnosi na vasi že precej uredili, se izboljšalo starostno zavarovanje in uredilo zdravstveno zavarovanje kmetov, so torej postavljene solidne osnove za nadaljnji razvoj. Kmetijska zadruga iz Slovenskih Konjic je z dosedaj doseženim namreč zadovoljna. Nikakor pa ne misli na tem ostati. Cilj ji je napredek in večja proizvodnja za trg ob hitrejšem izboljševanju osebnega standarda slehernega kmeta.

DAMJANA STAMEJCIC

Za praznik celjske občine tudi asfaltirana cesta od Celja do Smartna v Rožni dolini. Za okoli 11 km asfaltne prevleke so odšteli nekaj nad 400 milijonov starih dinarjev. Lep delež pri tem so imeli domačini, sicer pa je pretežni del financirala celjska občinska skupščina.

(Foto: D. Medved)

Laško naj bo

UREJENO

V Laškem dobiva v zadnjih letih turistična dejavnost vse večji pomen, prav zato morajo posebno pozornost nameniti urejenosti mestne okolice, vzgajanju in varovanju zaščitnih zelenih pasov, boju proti onesnaženju zraka in vode, marsičemu. Prav temu vprašanju so odborniki činske skupščine na svoji seji, ki je bila miniteden, posvetili posebno pozornost.

V poročilu o delu inšpekcijskih služb v Laškem so inšpektorji opozorili na vrsto težav, s katerimi se srečujejo pri svojem delu. Največji problem predstavlja mnenje, ki je med nekaterimi občani in predstavniki delovnih organizacij, še vedno prisotno — da republiških predpisov ni treba dosledno upoštevati in da so lokalni interesi pomembnejši od predpisov. Takšna stališča seveda niso v prid niti inšpekcijskim službam, še manj pa seveda družbi kot celoti.

Ena prvih nalog, ki čaka na rešitve, je nedvomno izdelava potrebne urbanistične dokumentacije, saj mora mesto s svojimi urbo — centri rasti po vnaprej predvidenih načrtih in bi vsako stihijsko načrtovanje imelo številne nezaželene posledice. Ogromno nalog je tudi pred vodnogospodarsko inšpekcijo. Potrebno je namreč dosledno izvajanje predpisov o čistilnih napravah, ki jih morajo imeti industrijska podjetja, onemogočiti nadaljnje odlaganje odpadnega materiala na brežino Savinje, in ne nazadnje, potrebna je skupna akcija za očiščenje Savinje, kjer je najpomembnejše sodelovanje z republiško vodnogospodarsko inšpekcijo in s celjsko občino. Savinjo v največji meri onesnažijo že v Celju z odpadkami iz Cinkarne in štorske železarne. Kakšna je reka, ki teče ob zdravilišču, pa Laščanom ni in ne more biti vseeno. Zato so sklenili, da storijo vse potrebno, da bi se ta problem čim hitreje rešil. Po-

dobne poti so sklenili tudi glede onesnaževanja, ki zaradi trboveljske oz. tarne. Trbovlje ležijo ob blizu Laškega, da onesnažen zrak resno ogroža vegetacijo tudi na področju zaščitnih zelenih pasov okoli zdravilišč. Da bi lahko čimbolj zmanjšali vse te in mnoge druge naloge, je skupščina posebej vrsto predpisov. Predpisov varovalnih gozdovih zaščitenih površin, predpisov o čistilnih napravah, komunalnem urejanju zelenih površin in izdelovanju zaščitnih mrež. Vse te naloge pa je potrebno videti in zagotoviti tudi v njo hidrantske mreže. Vseh področjih je potrebno vseh področjih je potrebno večji meri in dosledneje števati zakone.

Vsa razprava skupščine odbornikov je tekla v prizadevanju, da bi laška občina dobila in obdržala lepši videz, večjo turistično atraktivnost, vodilni ton bil v resnični zavzetosti cilje, ki so si jih zadali sničijo.

ZLATKA KRASO

Ustavno kramljanje

Oblast od spodaj

Ceprav poletni meseci ne bodo pobudili večjega števila javnih razprav o osnutkih republiške in zvezne ustave (je pač čas dopustov), je vseeno prav, da se lahko že sedaj pogledamo seznanjamo z ustavnim gradivom. Tako bomo septembra bolje pripravljani. Ze v tem času pa v posameznih občinah celjskega območja ustanavljajo skupine družbeno-političnih delavcev, ki bodo v krajevnih skupnostih in temeljnih organizacijah združenega dela vodili razgovore o predlaganih ustavnih določilih.

Največ razmišljanj pobuja že sedaj delegatski sistem, oblikovanje in delo delegacij, ki postajajo bistven element skupščinskega sistema. Po domače bi lahko rekli, da z delegacijami začinjamo graditi oblast povsem od spodaj. Delegacije v temeljnih organizacijah združenega dela, delovnih skupnostih, delegacije delavcev, ki delajo z zasebnimi delovnimi sredstvi in delegacije krajevnih skupnosti bodo v bistvu tvorile

skupščino in samoupravne interesne skupnosti, njihove organe in telesa. Iz delegacij bo klila in rasla naša oblast. Ali kot je Sergej Kraigher povedal ob sprejemu osnutka slovenske ustave — z delegatskim sistemom uresničujemo izvrševanje politične oblasti kot funkcijo samo. Upravno organiziranega združenega dela. Preprosteje izrazimo lahko to misel še drugače — niti nastajanje niti izvajanje politike ne sme biti delavcu več odtujeno. Preko delegacij bo združeno delo izvrševalec oblasti.

Izpeljava začrtanega vzorca novega skupščinskega sistema ne bo lahka naloga. Dogovoriti se bomo morali namreč cel kup reči. V ustavni javni razpravi. Navedli bomo samo nekaj misli, ki jih velja razdeliti in domisliti ob tehtanju ustavnih določil.

Tam, kjer so delovni kolektivi številni, pri oblikovanju delegacij najbrž ne bo težav. Ne ko bo šlo za število, sestavo ali na-

čin izvolitve in odpoklica delegacij. Nekaj reči bo določil tudi zakon. Jasno pa se bomo morali dogovoriti za združevanje interesa in delegacij manjših delovnih skupnosti oziroma temeljnih organizacij združenega dela. Ze v dosedanji skupščinski praksi se je dogajalo, da so majhni kolektivi ostajali, vsaj formalno gledano, brez besed, brez vpliva. Živel so svoje življenje. In nemalokrat tudi dokaj nesamoupravno.

Ko bomo nadrobneje do ločevali možnost združevanja delegacij dveh ali več temeljnih organizacij združenega dela, samoupravnih organizacij ali skupnosti, zato ne smemo pristati na formulo — češ, majhni smo, en delegat bo dovolj. Tudi v najmanjši skupnosti bi morali izbrati v združeno delegacijo vsaj tri delegate — iz vsebinskih, kadrovskih in navsezadnje tudi formalnih razlogov. Če govorimo o »kolektivnem poslanstvu« ali delegatu, potem naj bo tudi na neso-

mostojni del združene delegacije »kolektivni delegat«. Ne smemo pozabiti, da pri nas vendarle prevladujejo številčno manjše delovne skupnosti in je zato zelo pomembno, kako bomo snovali delegacijo v teh samoupravnih sredinah.

V poglavju temeljni skupščinskega sistema je predvideno, da bodo izvrševali v nekaterih skupnostih pravice in dolžnosti delegacij vsi delovni ljudje. To določilo velja seveda za tiste kolektive, kjer niso imeli delavskega sveta, ampak je že kolektiv sam opravljal funkcijo delavskega sveta. Čeprav je to navidezno jasno, bo praksa seveda zahtevala predvsem združevanje delegacij, ko bo šlo za bistveno odločitve — za delegiranje delegata v skupščino ali v samoupravno interesno skupnost. In kako nato doseči, da taka delegacija resnično ne bo samo »poštara«, ki delegata izvoli in nekam pošlje, temveč ki tudi živi delovno življenje. Se pogovarja, združuje, sporazu-

meva, izraža interese in podobno.

Tako razmišljanje privede do ugotovitve, da se bomo najbrž lahko spopravili o združitvi delegacij — ker pač ne bo na voljo več delegatskih mest v skupščinah in drugih organih. Toda v statutih bomo morali zelo pozorno spregovoriti tudi o samoupravnem življenju delegacije in delegata.

In čeprav smo šele na začetku javne razprave, se vprašajmo, ali že kaj razmišljamo o konkretnih ljudeh — delegatih. O kadrovskih merilih za njihovo izvolitev. O njihovi usposobljenosti. Temeljni del priprav na skupščinske volitve bodo prav kadrovske priprave. Če bomo tu zatajili, bomo imeli pri uveljavljanju delegatskega sistema težave. O nujnosti evidentiranja kandidatov sicer že dalj časa pišemo in govorimo — a kaže, kot da se to nikogar ne tiče. Ali se mas bo to vendar stikalov tri mesece pred volitvami?

J. VOLFAND

raznik celjske občine in srečanje aktivistov OF

LIK AKTIVISTA VEDNO ŽIV!

Spomin na prvo srečanje aktivistov OF v Smartnem v Rožni dolini. Od leve proti desni: Cveto Pelko, Sergej Kraigher, Stane Kokalj, Lidija Sentjura.

Prvi zbor aktivistov za celjsko in savinjsko okrožje je celjska občinska skupščina izklopila za podelitev domicilne listine nekdanjim političnim delavcem. Na posnetku: prednik pripravljalnega odbora zbora aktivistov Peter Sprajc se zahvaljuje za prevzem listine. Za njim na levi: predsednik celjske občinske skupščine inž. Dušan Burnik, listina drži v rokah aktivistka in borka Ulrih-Atena.

ŠLANDROVE NAGRADE

Prvi odprti kulturni je že sprejel prve govedoležence slavnostne občinske skupščine. Med so bili Sergej Kraigher, predsednik republiške skupščine Lidija Sentjura, člani sveta federacije, Zvonec, podpredsednik izvršnega sveta, predstavniki posameznih občin Čuprije, Dolna Siska itd.

INŽ. DUŠAN BURNIK, predsednik občinske skupščine, je sprejel ustavna pravila o takšni vsebini delovnih pogojev in življenjskih vprašanj v krajevnih skupnostih.

FRAN KRAMER, član komisije za podelitev Šlandrovih nagrad: Občinska skupščina je podelila pet nagrad, in to dve za transfuzijo krvi pri bolnišnici v Celju, Miroslav Vogi, Stanetu Širci in Potočniku.

DOMICIL AKTIVISTOM

Ob zaključku sobotnega srečanja v Smartnem v Rožni dolini je bilo še množično zborovanje s prvim zborom aktivistov in podelitvijo domicilne listine.

JANKO ZEVART, predsednik občinske konference SZDL: Ko vam izrekam dobrodošlico, vam zagotavljam, da ne samo mi starejši, ampak da tudi večina mladih ve, kako zahtevno in odgovorno delo sté opravili v času NOB in kakšen je bil vaš prispevek pri organiziranju in vodenju ljudske vstaje.

Albin Vipotnik-Strgar med govorom na proslavi

ALBIN VIPOTNIK-STRGAR, nekdanji član pokrajinskega komiteja KP in odbora OF za Stajersko: Naše partizanske in aktivistične poti je trava že zdavnaj prerasl. Čas je zbrisal sledove naših stopinj. Nikoli in nihče pa ne more izbrisati in razvrednotiti tistega ogromnega dela, političnega in organizacijskega, ki smo ga aktivisti opravili pred revolucijo, med njo in po njej.

INŽ. DUŠAN BURNIK: Skupščina občine Celje podeli

ljuje aktivistom OF za celjsko in savinjsko okrožje domicilno listino kot priznanje za veliko revolucionarno in politično delo z namenom, da se širijo, utrjujejo in ohranijo tradicije NOB in da ostane lik aktivista OF vedno prisoten.

PETER SPRAJC, v imenu odbora aktivistov: Ta podelitev je priznanje za vse napore in žrtve ter za delo, ki smo ga opravili med NOB.

Tak je bil zaključek slavnostnega dela. In potem so znova zaživel spomini... M. BOŽIČ

Zunanja politika

SMO DEL SVETA

»Pozitivna vloga in prispevek neuvršenih držav v reševanju kriznih svetovnih problemov sta nesporna, zlasti pa je konstruktivna vloga, ki jo imajo te države v okvirih ZN. Neuvršenost, ki jo inspirira boj za neodvisnost in družbeni napredek in ki se opira na vse revolucionarne spremembe in stremjenja, se pojavlja kot politika, ki prerasča blokovsko razdelitev sveta« (izhodišča so priprava stališč in sklepov desetega kongresa ZKJ). Če je ta misel pomembna prav v tem času, ko se velik del sveta pripravlja na alžirsko konferenco neuvršenih na vrhu, pa ne gre zanemariti odmeva o opredelitvi naše zunanje politike v predkongressni razpravi. Najbrž zato, ker smo velikokrat prepričani, da o dogodkih po svetu dovolj zveemo iz informativnih medijev. Zakaj bi morali predvsem v oddelkih ZK več spregovoriti o poteh jugoslovanske zunanje politike? O tem smo se pogovarjali z Janezom Terčekom, predsednikom komisije za vprašanja mednarodnih odnosov pri komiteju občinske konference ZKS Celje.

Čemu bi morali dati v razpravah pred obema kongresoma prednost, ko bomo razčlenjali izhodišča naše zunanjepolitične usmeritve?

Janez TERČEK: Izhajam iz ocene, da med komunisti ni vedno enotnega pristopa pri spremljanju aktualnih mednarodnih dogodkov. Predvsem zato, ker naše znanje o vzrokih določenih korakov na mednarodni sceni ni enako in dovolj poglobljeno. Pri obveščanju na mednarodni sceni ni enako in dovolj poglobljeno. Pri obveščanju in izobraževanju smo preveč parcialni, površni. Ne dajemo celovitih prikazov in smo zadovoljni z delnimi, fragmentalnimi informacijami televizije in časopisov. V predkongresni razpravi se mora-

mo zavzeti za boljše, celoviteje predstavljanje mednarodnih odnosov. Ni dovolj dela s posamezniki in sekretarji, ki naj bi potem zaupno vsebino prinesli članom v oddelkih. Vemo, da je za zunanje dogodke veliko zanimanje. A premalo ljudi imamo, ki stvari dobro poznajo in bi lahko vsaj občasno sprožili v organizacijah odprte kakovostne razprave. Zato bo naša komisija v jeseni pripravila enodnevni seminar za sekretarje in za posamezne člane ZK, ki jih mednarodna politika zanima. Želimo ustanoviti stalni aktivni komunistov za proučevanje in spremljanje mednarodnih odnosov. Odločili smo se tudi, da bomo izdali zanimiv metodološki priročnik. V njem bodo dobili člani zveze komunistov napotilo za obravnavanje in pojasnjevanje zunanjepolitičnih dogodkov. Podan bo tudi zgodovinski pregled neposredne preteklosti, kar naj bi komunistu omogočilo celoviteje pretrsti sedanjo blokovsko razdelitev in izvore neuvrščenja.

Usmeritev članov ZK v poglobljeno spremljanje dogodkov v svetu je nujna. Ali pa se vam ne zdi, da zahtevajo fašistični pokoli v Vietnamu, Kambodži, Angoli, Rodeziji, Mozambiku in drugod, kjer vladata nasilje in zatiranje, še nekaj več?

Janez TERČEK: Res smo postali neobčutljivi, ko slišimo o grozodejstvih in pokolih nedolžnih ljudi. In to ni prav. Vsi družbeni dejavniki bi morali ob teh dogodkih še odločneje izraziti nestrinjanje, protesti in nezadovoljstvo. Res so ti kraji od nas geografsko oddaljeni. Nevarnost za mir pa je tudi nevarnost za nas. In tu gre za človeško solidarnost. Vsi organi, ki smo odgovorni za spremljanje mednarodne politike, bi morali spodbujati razne solidarnostne in protestne manifestacije, pisanje protestnih pisem, pripravljati

nje razstav o resnici dogajanj v svetu in podobno. Tu so še filmi, razgovori, delegacije, fotomaterial. Nekateri menijo, da taka podpora nič ne velja. A to ni res. Gre za dokaz naše človečnosti, solidarnosti, prizadevanj za drugačno politiko med narodi.

Ta drugačna politika je politika neuvrščenja, miroljubnega aktivnega sožitja. Na kaj bi morali pred konferenco neuvršenih posebej opozoriti v ZK, med članstvom?

Janez TERČEK: Svet je še vedno razdeljen na majhne in velike, na močne in slabotne. Velike sile še vedno poskušajo samo obvladovati svet. Rezultat politike neuvršenih dežel pa je postopno spreminjanje odnosov med velikimi in majhnimi. Neuvrščeni so že danes povezani v močno politično akcijsko celoto. In največji njihov glas mnogo bolj upoštevajo. Neuvrščeni so napravili inventuro interesov in sedaj so njihove akcije zelo jasno zasnovane. Pred konferenco neuvršenih in po njej bomo morali o tem izrednem dogodku v mednarodni areni več spregovoriti predvsem v organizacijah ZK. nd

Zbor aktivistov za celjsko in savinjsko okrožje, v soboto, 21. julija v Smartnem v Rožni dolini — koliko objemov, poljubov in stiskov rok. Veseli obrazi. Tako sta se srečala pripravila tudi Oračeva mama iz Lokrovca pri Celju in Ljubljčan Leon Clivic-Tomaž, ki je od 1943. leta kot aktivist delal na celjskem območju. Poleg njega še en nasme — Poesinger-Zarko. (Foto: MB)

IZ DELOVNIH KOLEKTIVOV

— Smarske obrtne delovne organizacije Rosla, Mizarstvo ter Pekarna in slaščičarna Rogaska Slatina so v letu 1972 imele 111 zaposlenih. Ustvarile so 12.146 tisoč din celotnega dohodka. Celotni dohodek je porasel v obrti za 35 odst., v sklade pa so namenili za 50 odst. več sredstev. Najuspešnejše sta poslovala Mizarstvo in Pekarna in slaščičarna Rogaska Slatina, Rosla pa je dosegla nekoliko slabše rezultate.

— Delovne organizacije v šmarski občini so v letu 1972 dosegle 319.404 tisoč din celotnega dohodka, kar je za 26 odst. več kot predlani, in tudi nekaj nad republiškim povprečjem. Izredno pomembno je, da je ugodno porasla amortizacija in ostanek dohodka za sklade. Najpomembnejše rezultate k tem kazalcem uspešnosti gospodarjenja v šmarski občini so dali: Steklarna, KORS, Zdravilišče Rogaska Slatina, Pekarna in slaščičarna ter Obrtno komunalno podjetje.

— Tudi lani je več delovnih organizacij na celjskem območju napravilo več nepravilnosti pri ustvarjanju in porabi družbenih sredstev ter pri obračunu in izvrševanju obveznosti do skupnosti. Tako je na primer stanovanjsko komunalno podjetje v Slovenskih Konjicah pri stanovanjski enoti med realizacijo zajelo tudi inkaso krojaške delavnice, vodovoda in odvoza fekalij, čeprav je šlo za dohodek obrtno-komunalne dejavnosti, ki je organizirana kot samostojna enota. Gorenje je del stroškov adaptacij doma počitka v gostinskoturistični objekt knjižilo kot stroške investicijskega vzdrževanja. Na ta način je znižalo dohodek za 1.282.642 dinarjev. Velenjski zdravstveni dom je skušal v breme poslovnih stroškov nakazati prispevek za negospodarske investicije v znesku 42.680 dinarjev. Ljubljanska banka, podružnica Celje, je bremenila materialne stroške s 66.997 dinarji, za kar bi morali biti obremenjeni stroški investicijskih vlaganj. Uporabno dovoljenje za novo tovarno ivernih plošč pri podjetju Glin v Nazarjih je bilo izdano 17. 12. 1971. S tem datumom je organizacija združenega dela tudi pričela z redno proizvodnjo. Kljub temu pa še v letu 1972 ni aktivirala vrenosti zgradbe in opreme v znesku 72.153.375,99 dinarjev, niti ni od teh osnovnih sredstev obračunavala amortizacije.

Zanimivo je, da so delovne organizacije obračunavale premalo ali preveč prispevkov iz osebnih dohodkov. Premalo prispevkov je obračunalo 166 delovnih organizacij (Celje 36, Laško 50, Mozirje 5, Solv. Konjice 0, Sentjur 0, Smarje 5, Velenje 19, Zalec 51) v vrednosti 103.174 din. Preveč prispevkov pa je obračunalo 53 delovnih organizacij, in sicer v znesku 96.758 din.

Rogaška Slatina

DOLGOROČNOST V IZVOZU

PRIMER STEKLARNE »BORIS KIDRIČ« V ROGAŠKI SLATINI

»S poslovanjem in rezultati v prvem polletju letos smo zadovoljni. V primerjavi z lanskim polletjem smo imeli v rogaški steklarni realizacijo višjo za 35 %. Ker je bil spomladi letos na domačem tržišču delen zastoj v prodaji naših izdelkov, smo večji del proizvodnje prodali na tuja tržišča. Tako je samo izvoz v prvem polletju letos napram istemu obdobju lanskega leta porasel za 63 %,« je povedal direktor steklarne »Boris Kidrič«, dipl. ing. Vojo Djinovski.

»To je en vidik, kaj pa skladi in osebni dohodki?«

»Moram reči, da so skladi tudi porasli, vendar le za okoli 14 %. Na to gibanje so imeli prevelik vpliv visoki materialni stroški, zlasti za reprodukcijski material. Osebni dohodki so se povečali za 18 %, v povprečju pa znašajo 2.200 dinarjev.«

»Izvojni rezultati so izredni. Zakaj?«

»Ne gre samo za kvaliteto izdelkov, mervič tudi za našo politiko do izvoza. Zadnja leta poslujemo s tujino samo na podlagi dolgoročnih tri in petletnih pogodb. Tako imamo že zdaj skoraj ves izvoz za prihodnje leto prodan. V maju letos smo sklenili petletno kupoprodajno pogodbo z največjim svojim kupcem v zvezni republiki Nemčiji, v Geislingenu, v minimalnem znesku 10 milijonov mark in v maksimalnem 20 milijonov mark letno. Podobne pogodbe imamo tudi z Italijani in drugimi. Torej, dolgoročnost, to je naša pot v izvozu.«

»Kaj ste dosegli pri uresničevanju ustavnih dopolnil?«

»Razprava o formiranju temeljnih organizacij združenega dela teče že celo vrsto let. Osnutek sporazuma je v razpravi. Po tem predlogu bomo imeli naslednje temeljne organizacije združenega dela: obrat v Slovenski

Bistrici, zatem trgovino v Beogradu, delavska restavracija, brusilnica v Kozjem, ki je v izgradnji ter tovarna v Rogški Slatini. Sporazum o ustanovitvi temeljnih organizacij združenega dela bomo podpisali na začetku jesenskega obdobja.«

»Kako se v praksi kaže vaš delež pri reševanju krajevnih in občinskih problemov?«

»Smo največja gospodarska organizacija v šmarski občini, zato je tudi naš delež v te namene največji. Poleg samoprispevka za zdravstvo in šolstvo, imamo samo na območju Rogške Slatine petletni sporazum med gospodarskimi organizacijami, po katerem dajemo 1 % od svojega za komunalne namene. Tako smo lani odšteli za dela 45 starih milijonov. So pa še drugi dogovori, med drugim tudi tisti, po katerem dajemo 0,51 % od osebnih dohodkov za komunalno ureditev drugih krajev v občini. Če vse to seštejemo, pridemo do kar lepe vsote.«

»Kako rešujete stanovanjsko vprašanje?«

»Graditev stanovanj načrtno pospešujemo že dobrih deset let. V tem času smo zgradili okoli sto stanovanj v blokih in dali približno 130 zaposlenim kredit za gradnjo individualnih hišic. Pri nas lahko dobi vsak zaposleni do 10 milijonov starih dinarjev posojila za graditev stanovanjske hišice in to za dobo 20 let. Letos odvajamo sred-

stva v občinski solidarnostni sklad (30 % od obveznega prispevka) in 25 % od istega prispevka za usmerjeno blokovsko graditev. Pri tem je škoda le ta, da ta sredstva v občini še niso aktivirana. Sicer pa smo letos dali še trinajstim članom našega kolektiva posojilo v skupni višini 54 milijonov starih dinarjev. Ta denar so dobili tisti, ki bodo že letos zgradili lastne hišice in tako svoja stanovanja v steklarskem bloku odstopili tistim, ki nanje težko čakajo.«

»In razvojna pot, zalsti glede na kredite, ki ste jih dobili?«

Obnova

PRECEJ NOVOST

Tudi v celjskem gradbeno obrtnem podjetju Obnova se pripravljajo na uresničevanje ustavnih sprememb. Analiza o možnostih ustanovitve temeljnih organizacij združenega dela je pokazala, da bi v Obnovi lahko ustanovili eno ali štiri temeljne organizacije. O tem bodo v teh dneh razpravljali na zborih delovnih ljudi. V septembru pa nameravajo ustanoviti temeljne organizacije. Zanimivo je, da so se tudi v Obnovi v prizadevanjih za poglobitev samouprave odločili za uvedbo delovnih skupin. Računajo, da bi v obratih imeli okrog 40 informativnih skupin. Te naj bi zagotovile kar najpopolnejše obveščanje in samoupravno izražanje interesov delavcev.

V Obnovi so prav tako sprejeli že pravilnik o delavski kontroli. Predvidevajo, da bo štela komisija samoupravne delavske kontrole pet članov, izvolili pa jo bodo na zborih delovnih ljudi v avgustu.

Poleg teh rešitev za boljše samoupravno organiziranje

kolektiva pa so za značilna tudi snovanjski spodarskem področju bodo izoblikovali program delovne organizacije do leta 1978. Na navedeni razvojno program meznih obratov. V menijo, da se morajo goditi novostim v industriji. Zato se bodo rili predvsem v postavljenih delih na »grobe«, v način postavljenih del. V tem vidijo prihodnosti sami ne bodo pred gradnjo različnih delovnih skupin. Na primer v izgradnji dosegajo rezultate. Nedavno so mesec dni pred rokom li ključne stanovalcem ga stolpiča (28 stanovanj) Novi vasi. Razprodajo imajo že stanovanjski stolpič, ki ga bodo graditi pozimi.

Vse to kaže, da v intenzivno razmišljajo daljnem razvoju. Ker da je razvojna politika šem gospodarstvu še uveljavljena, so vsi meri spodbudni

OGLAŠUJTE V
NOVI
TEDNIK

Tratna

KMALU JEZERO

Sonce je pripekalo kot za stavo, ko sem peščila po asfaltirani cesti proti Tratni. Po dolgem iskanju sem vsa prepotena le dospela do novega objekta »PREGRADA TRATNA«.

Na gradbišču je bilo živo. Brnenje strojev, klci delavcev, šumenje Vogljajne. Delovodja Solina Francu sem zastavila nekaj vprašanj o novem akumulacijskem jezeru. Kdaj ste začeli z gradnjo objekta PREGRADA TRATNA?

— S pripravljalnimi deli smo začeli že 10. dec. 1971. Zaradi pomanjkanja sredstev so dela izredno počasi napredovala. No, pred mesecem dni pa nam je uspelo vsaj delno urediti dotokanje finančnih sredstev.

Finančna sredstva so torej za nekaj časa zagotovljena, tako da ste v tem času z delom že precej napredovali. Kako daleč ste že

— Po načrtu imamo končanega dela že približno 70 odst. Med 10. in 20. julijem pa bomo začeli z gradnjo nasipa pregrade. Naše delo bo odvisno od vremena. Delali bomo v dveh izmenah, in sicer vse strojno. Lani smo zgradili tudi 106 metrov dolg betonski predor, ki bo preprečeval, da bi do maksimuma napolnjeno jezero začelo rušiti nasip. Tako bo voda odtekala o odtočni jarek, ki ima globino 2—2,60 m.

Ze prej sva govorila o finančnih zadevah. Koliko de-

narja boste predvidoma potrebovali za igradnjo PREGRADA TRATNA?

— Predvidevamo, da bomo za pregrado potrebovali 6 milijonov 200.000 ND.

Kdo je investitor in katero podjetje je prevzelo vsa dela?

— Investitorja »PREGRADA TRATNA« sta Železarna ŠTORE in VODNI SKLAD SRS. Dela je prevzela VODNA SKUPNOST CELJE.

Koliko delavcev je zaposlenih na gradbišču?

— Pri nas dela 12—14 delavcev, so pa to predvsem Zagorci in Bosanci.

Kolikor vem, bo to akumulacijsko jezero služilo ŽELEZARNI ŠTORE za dovajanje večjih količin vode, ki jo rabijo v industriji. Ali boste za dovajanje vode zgradili cevovod ali pa bo voda dotekala v Štore po strugi Vogljajne?

— Voda bo dotekala v Štore po strugi; v ta namen jo bo treba tudi regulirati. Kadar bo vode primanjkovalo, bodo iz akumulacije spustili večjo količino vode, tako da bo kljub morebitni suši za vodo v štorski železarni dobro poskrbljeno.

Kolikšna bo velikost akumulacijskega jezera?

— Umetno jezero bo zajemalo približno 8 ha zemlje ali v m³ — od 2 milij. 600 — 2 milij. 800. Pa še tole: globina vode pri pregradi — pri zajetju bo med 14 in 15 m. Zvedela sem, da bo del je-

zera namenjen rekreaciji. Kaj boste storili v ta namen?

— Okoli jezera bodo predvidoma 1.1974 začeli z gradnjo ceste; v prijetnem zatišju gozdov so namenjeni zgraditi dve hišici, tako da bo za rekreacijo zelo dobro poskrbljeno.

Če bo za rekreacijo res tako dobro poskrbljeno kot imajo v načrtu, bo ta delček kozjanskega privabil v svoje okrilje številne turiste. Upajmo, da bo tako!

LENKA VRABIČ

Ali se bomo tod kmalu kopali in sončili ob čudovitem jezeru?

MRAZ GVIDO - ZVONE

Ved' kot 1000 ljudi iz Slov. ... ter bližnje in daljnje ... se je prav na dan vsta- ... poslednjič poslovilo od ... borca in aktivista ... ter postrvovalnega in pri- ... družbeno-politične- ... delavca Gvida Mraza-Zvo- ... Kruta smrti ga je nena- ... utrgala prav v času, ko ... bil tako nujno potreben ... svoji družini kot tudi ... skupnosti, v kateri je ... zaposlen več kot 11 let na ... mestu direktorja, in ... konjiškem gostinskem ... »JELENE«.

Kljub končanemu šolskemu letu so v Velenju pred dnevi odprli novo šolsko poslopje tehnične šole, ki bo odprla nove razvojne možnosti šolstva v Velenju in sploh Šaleški dolini. V novem šolskem posloplju, ki so ga zgradili v rekordnem času enega leta, bodo šole tehnične smeri in to na srednji in višji šolski stopnji (smeri rudarstva, strojništva, elektro in oddelek za organizacijo dela. Slednji bo zaenkrat v sklopu Kranja, kasneje pa naj bi postal samostojen!). Tu bodo tudi enote za odrasle vseh rednih šol in še rudarsko — nadzorniška, v starem šolskem posloplju pa bodo še naprej policijske šole.

O pomenu novega šolskega posloplja smo se pogovarjali z vodjem pedagoške službe pri RŠC Jožetom Miklavcem. »Novo šolsko poslopje smo začeli graditi lani 6. septembra, svojemu namenu pa smo ga izročili ob letošnjem rudarskem prazniku. V šoli je 4000 kvadratnih metrov prostora za učilnice in kabinete ter 2000 kvadratnih metrov za tri (!) telovadnice. Nova stavba je stala milijardo sedemsto milijonov starih din in ni preseгла vsote v prědračunu. Gradili in opremili so jo Veograd Velenje, RŠC in Stol Kamnik (notranja oprema). Republika je prispevala 500 milijonov starih din, ostalo smo zbrali v občini. Za novo šolsko leto imamo v prvi letnik vpisanih 800 učencev, celotno šolo pa jih bo s starejšimi letniki obiskovalo 1500. Kaj želimo doseči z novim objektom?

Prvič: da bomo vsej mladini srednješolske starosti zagotovili možnost dobiti ustrezno izobrazbo na srednji ali kasneje tudi višji šoli. Drugič: vsem zaposlenim (letos se jih bo vpisalo v večerne in districirane oddelke višjih šol, ki so pri nas iz Maribora in Kranja, 259 delavcev) nuditi možnost pridobiti dodatno izobrazbo. Tretjič: uresničevanje cilja, ki je danes zelo aktualen v svetu, da začne izobraževalni sistem prehitovati gospodarski in družbeni razvoj in ga s tem spodbujati. Četrtič: oblikovanje samoupravne osebnosti. Kako zagotovite potrebno

turne potrebe, ki jih velikokrat podcenjujemo in zanemarjamo. Emil se je rodil in raste v podeželski sredini. Tako je lahko zelo zgodaj spoznal, da je kmečki človek dozetan za vse tiste oblike kulture, ki so mu bliže in ki jih lahko razume. Odločil se je, da bo tem ljudem pomagal in jim omogočil videti tisto, kar so malokrat ali pa nikoli doživeli. Dal jim je loške prireditve, ki so trenutno v središču pozornosti prebivalcev konjiške občine. Ideja o loških prireditvah je v Zupancu dozorela že zelo zgodaj. Na gradu Pogled je leta 1953 režiserka Pastirkova uprizorila ljudsko igro Mlinarjev Janez, ki je na Emila Zupanca naredila velik vtis. Ljudje so bili navdušeni nad predstavo in Emil se je še takrat odločil, da bo storil vse, da bo njegovim ljudem dal še veliko takšnih predstav in s tem odstranil kulturno mrtvilo, ki je vladalo na vasi. Le-

RŠC Velenje

NOVE MOŽNOSTI

Število učencev za obiskovanje vaše šole?

»V poklicne šole vpisujemo predvsem učence, ki imajo sklenjene učne pogodbe z drugimi delovnimi organizacijami in seveda preko razpisa. Sodelujemo z zavodom za zaposlovanje in preko sredstev javnega obveščanja. Vsako leto gremo na osnovne šole v velenjski, moziški, slovenjegraški in deloma žalski občini. Letos smo praktično zajeli vso širšo celjsko regijo, razen Celja, kjer sodelujemo samo z zavodom za zaposlovanje in osnovnimi šolama na Hudinji in na Polulah. Smo šola za mladino iz pretežno delavskih družin. V letošnjem šolskem letu so našo šolo obi-

skovali učenci iz 86. občin in iz vseh republik. Imeli smo celo enega Makedonca, enega Črnogorca in enega Roma. Slednji je bil med najboljšimi učenci.«

Veliko učencev imate iz drugih občin. Kje stanujejo? »Imamo dva domova s kapaciteto petsto postelj. Imamo že pripravljene načrte za nov dijaški dom, prihodnje leto pa bomo začeli graditi tudi halo za praktični pouk in proizvodnjo v njem.«

Kakšno je sodelovanje med Celjem in Velenjem na področju šolstva?

»Mi smo za to, da se v Celju razvija visoko šolstvo družboslovnih smeri, pri nas pa visoko šolstvo tehničnih smeri. Smo za sodelovanje, ki ga pa zaenkrat ni oziroma je slabo razvito. Kje so pravi vzroki za takšno stanje, ne vem, verjetno pa gre za delček ljubosumja tako z ene, kot z druge strani. Jasno pa je, da takšno stanje ne vodi k ustvarjalnosti, od katere bi imela korist celotna regija. Mislim, da bi se morali bolj strpno in ustvarjalno pogovarjati. Ne gre za jemanje ali prevzemanje primata. Truditi se moramo za to, da bi z razvijanjem visokega šolstva v naši regiji imelo največ koristi gospodarstvo in ostale panoge. To mora biti vodilni moment.«

— TONE VRABL

REZULTATI OB PRAZNIKU

Mnogi celjski športniki so se aktivno vključili v športna tekmovanja ob občinskem prazniku Celja. Čeprav ni sedaj najbolj primeren čas za tekmovanje in vrhunske rezultate, smo videli na celjskih športnih objektih zanimive borbe:

KEGLJACI KK CELJA SO NA ČETVEROBOJU dosegli rekord Celja v borbenih igrah. V konkurenci celjske reprezentance, Za'ca in Siska so podrl 1089 (516 in 573) kegljev. Sledijo reprezentanca Celja 961, Zalcia 935 in Siska 844 kegljev.

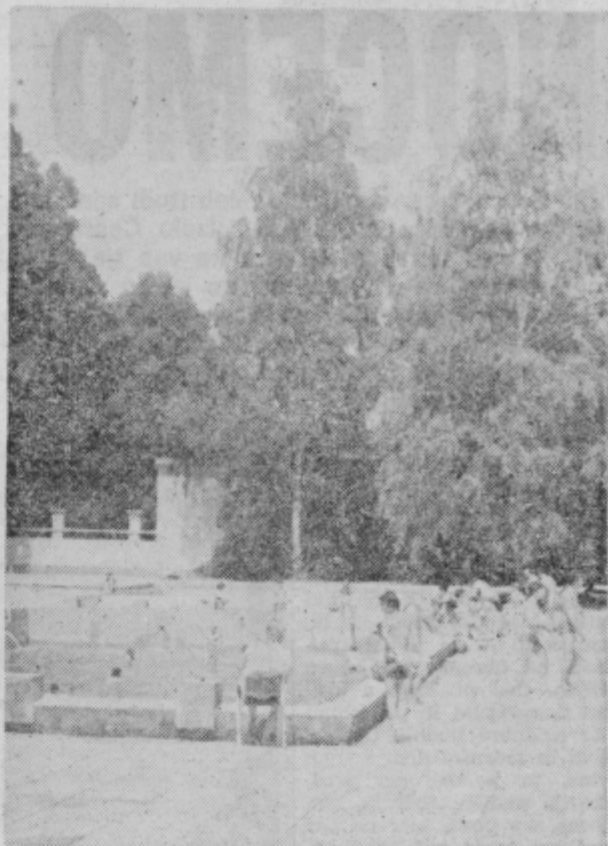
NA TURNIRJU DESETIH NAJBOLJSIH brzopotemnih ekip vzhodne Slovenije smo videli ogrožene borbe. Vse do zadnjega kola so bili najboljši Celjani. Tu pa so zaigrali slabše in zaostali za zmagovalci za pol točke. Končni vrstni red: Branik 24; Kovinar 23,5; Domžale 23,5; Celje 23,5; Maribor 23,8; Sempeter 15,9; mladinci Celja 9,10; Velenje 5 točk. Za celjsko moštvo so osvojili točke: Pešec 5, Streiber 7, Brvar 5,5 in Ojsterč 6.

STRELICI CELJA SO NASTOPILI za pokal Občinske zveze. Počastili so praznik Celja in Laškega. V Celju so nastopili strelci z različnih puško. Najboljši so bili predstavniki Tempa, ki so zmagali s 663 krogi. Sledijo Celje 628, Metka 598, Vojnik 519, Ingrad 142 itd. Najboljši posamezniki so bili: Petrič 179, Streiber (oba Tempa) 173, Gorenšek (Metka) 171, Lazar (Celje) 171, M. Dobovičnik (Celje) 166, Vrečar (Metka) 166, Korosec (Tempo) 162, Heda Dobovičnik (Celje) 161 itd.

Istočasno so strelci tekmovali tudi na Rečici pri Laškem. Tu so se v odločilni organizaciji SD Dušan Poženel pomerili z vojaško puško. Zmagovalec Marjan Dobovičnik iz Celja je postavil nov rekord strelšča s 183 krogi. Sledijo: Jager 176, Tričan 175, Jerman (vsi Celje) s 172 krogi, Lavrine (Rečica) 158 krogov itd. Med ekipami je zmagala vrsta Celja pred Rečico in Rudnikom Hrastnik. Tekmovalo je 3 ekip z več kot 40 tekmovalci.

J. Kuzma

turizem

Tudi odprt kopalni bazen v Rogaški Slatini, ki ga upravlja domače obrtno komunalno podjetje, je te dni poln obiskovalcev. Na dan jih pride do 300 pa celo 400. Zanimivo je, da bazen polnijo z navadno vodo iz vodovoda. Cistilne naprave delujejo, vstopnina pa je 6 din za odrasle in 4 dinarje za otroke do desetega leta starosti. Povprečna temperatura vode je 22 stopinj Celzija, ob vročih dnevih pa tudi več. (Foto: MB)

VSE O NAJ...

— Celjska turistična zveza bo tudi letos izvedla tekmovanje za najlepše urejen turistični kraj. Ocenjujejo splošno urejenost, čistoto pa tudi nasade, cvetice in podobno. Lani si je naziv najbolj urejenega turističnega kraja priborilo Mozirje, medtem ko so posebno priznanje dobili Velenjčani. Kako bo letos? Odločili bodo polletni meseci!

— V teku je še eno področno turistično tekmovanje — za najboljše društvo. Lani so zmagali Šempetrčani.

— V tretje gre rado. Zato tudi tretje tekmovanje pod okriljem celjske turistične zveze — za najmarljivejšega turističnega delavca. Prvo lovoriko je dobil Franc Renier iz Podčetrčka. In kdo bo drugo?

— Med prireditvami tega tedna vlada največje zanimanje za tradicionalni rogaški ples, v soboto, 28. t. m. V teku pa so vse priprave za praznik hmeljarjev in za flosarski bal, 4. in 5. avgusta v Braslovčah oziroma na Ljubnem ob Savinji.

— Ribolov: do 15. oktobra letos: na lipana v Sempetru v Savinjski dolini, na potočno postrv pa na Ljubnem, in Mozirju in v Šempetru.

— Celjsko turistično območje je imelo v prvem polletju letos za 12% več nočitev kot v istem času lani. Nočitev domačih gostov je bilo več za 9%, tujih pa za 19%. Najboljše rezultate so imeli v Atomskih toplicah, na Dobrni in v Rogaški Slatini.

PO KOZJANSKEM

Poletje je tu, čas dopustov, počitka in izletov v naravo. Marsikaterga dopustnika zamrkajo izleti v hribovite predele Kozjanskega, ki po svoji naravni lepoti, miru in svežem zraku ne zaostajajo za znameniti letoviškimi kraji v Sloveniji.

Zato bi bilo prav, če bi omenili nekaj najbolj dostopnih in oskrbovanih izletniških točk v šentjurski občini. O šentjurskem bazenu smo že pisali. Izletniku pa, ki se rad izogne poletnemu vrvežu na kopališčih, bi svetovali, da se napoti do partizanskega doma na Resevni. Ta je redno odprt ob sobotah in nedeljah, lahko pa skupine izletnikov obiščejo dom po naročilu. To željo morajo sporočiti na veterinarski postaji v Šentjurju. Dostop do doma s avtomobilom ni mogoče, je pa do njega komaj uro hodja iz vseh smeri.

Če se boste napotili proti Planini pri Sevnici, se lahko spotoma ogledate na Kalobju v gostišču Erjavcev ali v Dobju, v gostilni pri Uršici, ki je zelo lepo urejena in lahko sprejme tudi večje družbe. Na Planini pri Sevnici pa nikar ne pozabite zaviti na grad, kjer vam bodo sočudno postregli v kašči, ki v poletni vročini kar vabi med svoje debele in hladne zidove. S terase se izletniku nudi prelep razgled na Planino in kribovito kozjansko pokrajino.

Če vas privabljajo večje vaspetne, se lahko s avtom zapeljete na Bohor. Lovska kočja sprejema goste po naročilu, na vrhu Bohorja pa je planinska kočja, ki je stalno oskrbovana in omogoča obiskovalcem prijeten počitek in dober razgled. Zanimiva izletniška točka je tudi grad nad Loko pri Zusmu, odpočijte in osvežite pa se lahko v gostišču Stancer v Loki.

Ko vas pot zanese proti Dramljam, ne pozabite obiskati lovski dom na hribu Uršule, od koder imate čudovit razgled na Obsočelju pa do Celja in dalje po Savinjski dolini. Za posebne želje za oddih na Uršuli, se prej zglasite pri predsedniku lovske družine v Dramljah. Pred kratkim je lovska družina iz Ponikve odprla nov lovski dom na Tišovem. Podrobnejše informacije o rekreaciji na tej izletniški točki boste dobili v gostišču Zdošek na Ponikvi. Ko ste že tam, lahko še stopite do Slomškove rojstne hiše, kjer vam bodo domači postregli z jedjo in domačo kapljico, ne pozabite pa si ogledati tudi spomenik kartografu Kocencu ter župniško in podružnično cerkev, ki vas bosta presenetili s čudovitimi freskami. V Hotunjah pri Ponikvi vam kmet Franc Masten nudi usluge po naročilu za piknike ob ribniku, za ribiče pa bodo zanimivi tudi ribniki na Blagovni. Za tiste, ki se zanimajo za izkopavanje, bo prav gotovo privlačna Ribnik pri Šentjurju, kjer prav zdaj izkopavajo pomembne zgodovinske najdbe. Skratka izletniških točk v šentjurskem delu Kozjanskega je kar precej.

Za tiste, ki bi radi, utrujeni po izletu, tudi prenočiti, je sicer malo manj možnosti. Prespijo lahko le v gostilni Bohorč v Šentjurju, kjer so na razpolago 4 dvoposteljne sobe s kopalnico. Za ostale pa, ki imaj preplitev žep za letovanje na morju, so enodnevni izleti več kot prijetni, saj jim prav tako nudijo mnogo užitka in rekreacije.

EMIL ZUPANC

Le malokrat sem srečala človeka, ki bi tako razumel potrebe in želje podeželskega in kmečkega človeka, kot je Emil Zupanc. Ne mislim na priazne človeške potrebe, temveč na duhovne, kul-

turne potrebe, ki jih velikokrat podcenjujemo in zanemarjamo. Emil se je rodil in raste v podeželski sredini. Tako je lahko zelo zgodaj spoznal, da je kmečki človek dozetan za vse tiste oblike kulture, ki so mu bliže in ki jih lahko razume. Odločil se je, da bo tem ljudem pomagal in jim omogočil videti tisto, kar so malokrat ali pa nikoli doživeli. Dal jim je loške prireditve, ki so trenutno v središču pozornosti prebivalcev konjiške občine. Ideja o loških prireditvah je v Zupancu dozorela že zelo zgodaj. Na gradu Pogled je leta 1953 režiserka Pastirkova uprizorila ljudsko igro Mlinarjev Janez, ki je na Emila Zupanca naredila velik vtis. Ljudje so bili navdušeni nad predstavo in Emil se je še takrat odločil, da bo storil vse, da bo njegovim ljudem dal še veliko takšnih predstav in s tem odstranil kulturno mrtvilo, ki je vladalo na vasi. Le-

ta 1971 je Zupanc organiziral v mesecu marcu in aprilu Mesec kulture na vasi. Pri organizaciji so mu pomagala kulturno-prosvetna društva iz Loč in okoliških vasi. Program je zajemal predvsem dramska dela s kmečko in zgodovinsko tematiko, ki je najbolj privlačna in pristopna za podeželskega človeka. Prireditve so ljudje zelo navdušili in vedno več je bilo takih, ki so bili pripravljeni Zupancu pomagati pri aranžmaju še obsežnejših in kvalitetnejših predstav. Kmalu pa je Emil spoznal, da je največja ovira pri organiziranju večjih prireditvev pomanjkanje finančnih sredstev. Potrebno je bilo urediti grad Pogled, kjer bi se odvijala večina predstav. Ker pa je grad zelo zapuščen, bi bilo potrebno veliko sredstev za zasilno ureditev. Teh sredstev pa kulturna skupnost iz Loč ni mogla zagotoviti. Zupanc je prosil v delovnih organizacijah

obrazi

na celjskem območju za finančno pomoč, vendar je nemalokrat naletel na gluha ušesa. Kljub temu pa je Emilu Zupancu skupaj s prizadevnimi loškimi ljudmi uspelo letos organizirati že tretje kulturne prireditve. Odziv ljudi na teh prireditvah je zelo velik, kar nazorno kaže željo podeželskega in kmečkega človeka po zabavi in kulturnem razvedrilu.

Nemogoče je izraziti vso pohvalo priazdevnosti in zagnanosti loških ljudi, predvsem pa njihovem mentorju in organizatorju Emilu Zupancu. Zelja nas vseh, ki spremljamo loške prireditve je, da bi jim uspelo še veliko prireditvev in da bi še naprej z optimizmom dajali preprostim podeželskim ljudem veliko kulturnega razvedrila in zabave.

Damjana Stamejčič

Krajevna skupnost ANDRAŽ nad Polzelo

NOČEMO ZAOSTATI

Prav gotovo ni malo takih (tudi sam sem bil žal med njimi), ki morajo povprašati, kod se pravzaprav da priti v Andraž nad Polzelo. Čeprav je kraj oddaljen od Polzele le nekaj kilometrov in leži raztresen pod obronkih Gore oljke vse tja do velenjske občine, se je tod v zadnjih letih bore malo spremenilo. Pa še tisto, kar se je, so si ljudje v glavnem napravili sami.

Kot je sklenila žalska skupščina, bo v tej krajevni skupnosti leta 1975 osrednje praznovanje občinskega praznika občine Žalec. Od tega si ondotni ljudje veliko obetajo. Ne zaman, kajti naj povemo že uvodoma, da je to edina krajevna skupnost žalske občine, kjer nimajo niti metra asfaltne ceste. To pa menda pove vse.

Krajevno skupnost Andraž nad Polzelo tvori pravzaprav dva večja zaselka, Andraž in Dobrič, in vse naokoli veliko raztresenih prijaznih in lepih domačij. Po cesti, ki iz Polzele teče proti Velenju (v bodoče bo tod menda šel priključek na hitro cesto — da bi le!) pridete na obronke pod Goro Oljko. Čudovit kraj, z lepimi domačijami in prijaznimi ter pridnimi ljudmi. Cerkev, šola in zadrugi dom s trgovino, to je vse, kar predstavlja središče Andraža, krajevne skupnosti, kjer ne živi več kot nekaj nad 800 ljudi.

KLENI LJUDJE

V minulih letih se je tod praktično zelo malo spremenilo. O, pač, spremenilo se je marsikaj, toda to so napravili ljudje sami. Lotili so se obnove kmetij, jih specializirali, napeljali so si vodovod in k dvorani v zadrugi domu prizidali oder in garderobe. Ni je kulturne in kakršnekoli prireditve, da dvorana v Andražu ne bi bila nabito polna. Ljudje so prispevali denar, delali so udarniško, da so si usposobili svoj mali kulturni hram, v katerega tako radi zahajajo. Celo celjski gledališčniki so že bili med njimi in tega se ljudje tod še danes radi spominjajo. Veliko doživetje je bilo to!

Zivinoreja, sadjarstvo, skratka kmetijstvo je osrednja dejavnost, s katero se ukvar-

UMBREH RAFKO, kmet, predsednik KO SZDL: Trikrat bomo obogatili sleherni dinar, ki ga bomo dobili za ureditev naših problemov!

jajo ljudje v Andražu. Obnavljajo svoje domove, kupujejo traktorje in druge stroje, vsi pa z velikim hrepenenjem pričakujejo dan, ko bodo z dolino doživeli boljše cestno povezavo. Ta je vsekakor osrednji problem...

PREMALO RAZUMEVANJA

Kljub temu, da tod živi sorazmerno malo ljudi, pa se jih je v zadnjih letih kar precej zaposlilo. Mnogi so našli delo v žalski občini, še več pa jih je zaposleno

PIZORN SREČKO, kmet, predsednik krajevne skupnosti: »Doselej smo bili vse preveč zapostavljeni. Od občinskega praznika pa si veliko obetamo...«

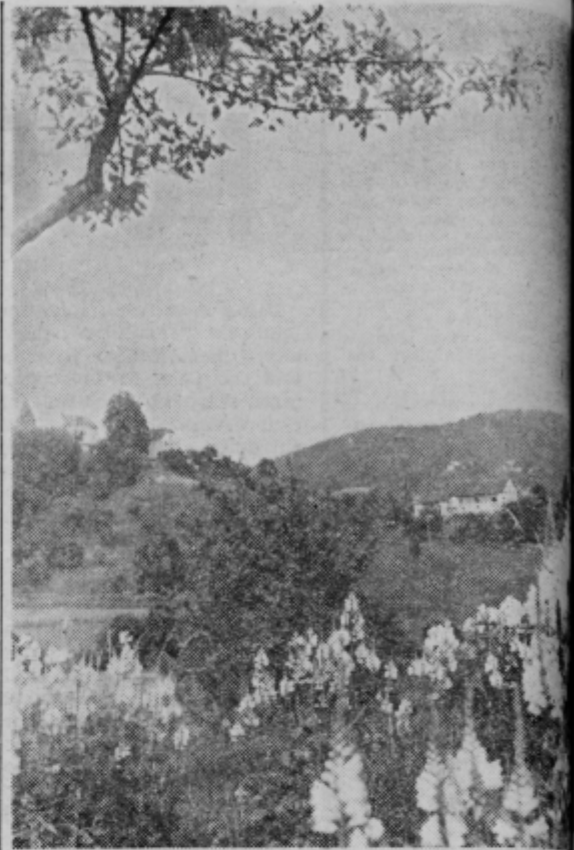
v občini Velenje, predvsem v Gorenju in Rudniku. Kar preko 150 ljudi odhaja iz Andraža, Dobriča in drugih zaselkov na delo v dolino, bodisi na to, bodisi na ono stran. Tu pa se začenjajo tudi njihove težave. Cesta je slaba in to jih najbolj žuli. Za ureditev prenekaterega svojega komunalnega problema so se doslej obračali za pomoč na to in ono podjetje, kjer so zaposleni njihovi ljudje. Tovarna nogavic Polzela in Garant sta prislughnila njihovim težavam in jim v okviru svojih možnosti tudi pomagala. Z velenjske

strani pa doslej niso bili deležni nikakršne pomoči. Na zadnjo konferenco krajevne organizacije SZDL so povabili tudi predstavnike Gorenja in Rudnika iz Velenja, pa se še opravičil ni nihče, kaj da bi šele prišel. Tako nerazumevanje ljudi v Andražu boli, na koncu koncev pa njihovi ljudje tudi v teh podjetjih pomagajo ustvarjati dohodek, s katerim se drugim ustvarjajo boljši pogoji družbenega standarda, ki pa ga sami niso deležni. V tem odnosu bo v bodoče treba vsekakor nekaj spremeniti. Bodi že tako ali drugače, tudi dosledno uveljavljanje ustavnih dopolnil nalaga podjetjem naloga, da skrbijo za pogoje, v katerih živijo njihovi delavci.

Na sploh imajo ljudje v Andražu občutek, da so bili vsa ta dolga leta precej zapostavljeni. Še zlasti se jim to zdi zamalo, kajti med vojno je ni bilo hiše, ki ni pomagala našim borcem, kolikor je le mogla. Danes pa so ostali prepuščeni več ali manj le samemu sebi. No, s praznovanjem občinskega praznika se bo marsikaj spremenilo, v to smo prepričani in v to upajo ljudje v Andražu.

TEMNI EKрани

Niso pa ceste edini problem, ki tare ljudi. Edini transformator, ki stoji v kraju, daje zaradi oddaljenosti tako slabo elektriko, da so

Pogled na Andraž nad Polzelo. Idiličen in prečudoviti kraj, ki bi mu težko našli enakega...

ekrani številnih televizorjev šestokrat čisto brez slike, da se pralni stroji ustavijo in da se marsikateremu moškemu še električni brivnik ustavi sredi britja! Moledovali so in prosili, pa vse prošnje niso nič zalegle. V znanem času, izgleda, da so se odgovorni sicer lotili tudi reševanja tega problema, toda kaj pomaga, ko pa vse tako počasi teče, dnevi in meseci, pa tudi leta tako hitro bežijo...

Sicer pa v kraju ne držijo križem rok. Imajo aktivno prosvetno društvo, gasilsko društvo, pevski zbor (po zborovodjo pošljejo vsak četrtek osebni avto v Sentilj!), nadvse aktivni pa so tudi mladi in njihov smučarski klub. Ni jih boljših smučarskih skakalcev daleč naokoli, kot so v Andražu, in tudi skakalnice so si postavili, na katerih vsako zimo prirejajo številne tekme.

Tekst in slike: BERNI STRMČEK

Prvak krvodajalcev

MALO DENARJA ZDRAV OTROK

Južno od Prevorij proti Kozjem leže na dveh precej strmih hribovih domačije Straške gorce. Ljudje te vasi so v glavnem mali kmetje. Nekaj je tudi delavcev, to je v večini mladina, ki ne vidi nobene perspektive kmetijstva v tem hribovitem področju. Končno pa imajo tudi nekaj prav, saj brez denarja ne morejo živeti niti od zemlje. Zato jih vsako leto več odide v tujino, potem pa po svojih močeh pomagajo staršem, bratom in sestram, ki so ostali doma.

V tem revnem kraju sem poiskala Vinka Romiha, kmeta z 2 ha zemlje v hribovitem delu, kjer ni možno vsega obdelati. K njemu sem se napotila zato, ker sem v Sentjurju na RK izvedela, da je možakar daroval kri že 74-krat.

Precej strmo v breg se vije steza, po kateri sem se vzpenjala v petek popoldne. Malo pod vrhom hriba se v breg naslanja Romihova domačija. Vrata domačije so bila zaklenjena, z divjim lajanjem me je pozdravil velik črn pes. Domače sem našla na njivi, želi so oves. Prav nezaupljivo so me gledali, ko sem prišla na njivo in vprašala, če sem prišla prav k Romihovim. Povedala sem jim, po kaj sem prišla in nezaupljivost je kmalu prešla. Sedli

smo v senco pod jablano in pokramljali o tem in onem.

»Vinko, kako je prišlo do tega, da ste pričeli dajati kri?«

»Tega je že zelo dolgo. Veš, najprej so tudi pri nas plačali, če si dal kri. No, in ker sem bil zdrav, sem večkrat dal kri. Ko pa so prenehali plačevati, je krvodajalcev ostalo precej manj. Sam sem ostal vsa ta leta, še včeraj sem bil v Sentjurju, ko so imeli krvodajalsko akcijo. Pa mi niso vzeli krvi, češ da imam premalo železa v njej. Dobil sem neke tablete.«

»Prejšnjo soboto so v Sentjurju praznovali dvajseto obletnico prostovoljnega krvo-

dajalstva. Vi ste bili tudi tam.«

Zdaj je namesto njega odgovorila žena Gelca: »Ja, v Sentjurju je bilo pa lepo, sem bila tudi zraven. Naš oče je dobil poleg značke še lepo obleko. Po izbiri smo jo lahko kupili. Vendar se bi nas lahko spomnili tudi čez leto, ne le ob takih priložnostih. Dvakrat smo že dali prošnjo za denarno pomoč, pa ni bilo nič. V Sentjurju na RK so nam rekli, da ne dajejo nobenih denarnih podpor. Vidite pa lahko, da se v teh »rovta« ne da živeti od zemlje. »Grunte« nam ne nese, z mehanizacijo tudi ni nič, videli ste, da niti elektrike še nimamo. Saj imamo otroke, vendar eden je v Nemčiji, že ima sam družino, dva sta pa doma. Punčka gre v jeseni v sedmi razred. Radi bi, da bi prišla vsaj do poklica, saj je v šoli pridna, da se ji ne bo potrebno tako mučiti kot nam.«

Vinko je prikimal ženinim besedam, nato pa dodal: »Tolikokrat sem že dal kri, da bi mi lahko dali vsaj nekaj podpore, pa so za vse gluhi.«

Poslovila sem se z občutkom krivde. Kajti človeku, ki je rešil s svojo krvjo že precej življenj, bi naša družba lahko premagala S. M.

Šmarje pri Jelšah

MALO DENARJA ZDRAV OTROK

Zgornje geslo prav gotovo velja v celoti in najbrž je ni občine, ki ne bi skrbela za varstvo svojih najmlajših kar se le da. Res je tudi, da je do pred nedavna bilo vzgojno varstvo obravnavano dokaj mačehovsko skupaj s šolstvom. Priznati je treba — roko na srce — da smo se vse preveč ukvarjali s stvarmi, ki so nas zaposlovale, kot pa otroško varstvo in da smo le tega zapostavljali. Zadnja leta je na tem področju viden precejšen premik ne samo v osrednjih slovenskih občinah, pač pa tudi v občinah, ki imajo status nerazvitih.

Ko govorimo o nerazvitih občinah, je skoraj nujno, da se dotaknemo tudi šmarske. Ker je občina v zadnjih letih naredila precej na vseh področjih gospodarskega življenja, je seveda popolnoma razumljivo, da se je močneje kot kdajkoli prej postavil pred občinsko skupščino tudi problem otroškega varstva.

Otroško varstvo v občini je v obdobju od leta 1969—1971 temeljilo na programu razvoja, ki ga je sprejela Skupščina temeljne izobraževalne skupnosti Šmarje pri Jelšah. Takrat je program zajel naslednje oblike otroškega varstva:

- dnevno varstvo predšolskih otrok v vzgojno varstvenih zavodih,
- varstvene oddelke za učence osnovnih šol,
- varstvo dojenčkov do 2 let starosti,
- šolske malice in kosila,
- letovanje otrok,
- družbena pomoč otrokom.

V tem obdobju so bili zgrajeni otroški vrtci v Rogški Slatini, Rogatcu, Šmarju pri Jelšah in manjši oddelek (dvajset otrok) v Podčetrtku. V predšolsko varstvo je torej zajetih okoli 139 otrok ali 3,8 % vseh otrok ustreznih starosti. Z drugimi besedami: kaplja v morje. Iz dneva v dan bolj rastejo potrebe za storitev novih otroških vrtcev. Malo bolje je z malo šolo. V preteklem letu in danes je položaj isti — v malo šolo so bili vključeni vsi otroci. Podaljšano bivanje se je doslej izvajalo le v Rogški Slatini in morda še kje. Šola ima organiziran oddelek z 32 otroki.

Zelo dobro je urejena prehrana otrok. Skorajda je ni šole, kjer otroci ne bi dobivali malic in kosil. Mlečne kuhinje so na vseh osnovnih šolah v občini. Prehrana otrok se financira iz prispev-

kov staršev, ponekod sprevajajo občani tudi tujne denarje.

Občina daje tudi pomoči socialno šibkejšim otrokom. V preteklem letu je bila te potrebe izdanih 400.000 dinarjev, kar je precejšnje breme za majhno občino.

Srednjeročni program otroškega varstva v občini (1975) pa ima še druge cilje. Predvsem bo treba širiti in razvijati vzgojno varstvenih ustanov. Prioriteto bodo imeli vsem krajih z večjim številom zaposlenih, torej tam, kjer bodo v skladu s programom gospodarskega razvoja ne ustanovljeni industrijski obrati. Vsekakor bo šmarski občini zagotovljen nemoten in sistemski zdravstveno varstvo, ki bilo doslej tu in tam urejeno. Tudi podatek, da biva malico 80 % šolskih otrok, pove marsikomu, ki se s temi podatki ukvarja, ne more zanesti. Vsem socialno ogroženim otrokom bodo v tem obdobju posebno skrb pa bodo namenili otrokom — v ozarjenem naprej bodo urejali zdravstveno varstvo.

Pršli so iz Spanije. Se prej so nastopili na ljubljanskem Festivalu v Križankah in imeli precejšnjo mero uspeh. In s svojim temperamentom osvojili ljubljansko publiko. Predvsem pa iznajdljivi loški organizatorji pa so izkoristili njihovo prisotnost v ljubljani in jih povabili še v Slovenske Konjice. Radi so se ožvali njihovega povabila. Čeprav so s časom bili zelo na tesnem. Folklorna skupina Agilar je na redni turneji v Jugoslaviji, kjer imajo v načrtu deset nastopov. To je že njihovo drugo gostovanje v državi. Prvič so bili pri nas leta 1971. Po nastopu v Slovenskih Konjicah so se odpravili v Bosno in Hercegovino, od tam v Novi Sad in v Beograd. Ko bodo zapustili našo državo, jih čaka še turneja po Italiji, tako da bodo prišli domov šele meseca septembra.

V Slovenskih Konjicah so v dveurnem programu tako navdušili občinstvo, da so močno več točk sporeda ponavljati. Sploh pa so nad Jugoslavijo in našimi ljudmi izredno všečni. Tako nam je povedal njihov vođa, predstavnik Jugokonzerta iz Beograda, ki turneji tudi organiziral (tudi prvo leta 1971), Djordje Krivokapić. In še to: polovica skupine ima klasično baletno izobrazbo.

Foto: DRAGO MEDVED

Vzgoja režiserjev

Pred dnevi so se vrnilo z režiserskih tečajev v Kopru tudi udeleženci s celjskega območja. Ta tradicionalna oblika izpopolnjevanja želi v okviru Združenja gledaliških skupin Slovenije nadomestiti pomanjkljivo znanje že delujočih ali perspektivnih mladih amaterskih režiserjev. Z veseljem smo ugotovili, da je bilo največ (glede na število delujočih skupin) udeležencev prav s celjskega območja — skupaj enajst!

Seminarja sta bila razporejena v dva dela: v režisersko-mentorskega in nadaljevalnega. Medtem ko so se mentorji spoprijemali v glavnem s temo, ki je obravnavala praktično pomoč pri režiji, so se mladi režiserji izpopoljevali (na praktičnih primerih) v dramaturgiji, razčlembi teksta, pristopu k režiji, repertoarni politiki in drugem. Vrednost seminarjev je bila tudi v tem, da so trditve in ugotovitve postavile vrednost sodobnega amaterizma popolnoma na nova tla. Osnova vsega delovanja amaterskih gledaliških skupin je kakovost! Bojevati se moramo, da bodo dosežki vrednoteni. Razlika med profesionalnim in amaterskim gledališcem moramo zmanjšati na minimum, če ta v izpovedi gledaliških predstav sploh še obstaja. Razlika v glavnem obstaja v po-

gojih dela. Veliko so govorili tudi o takoimenovanem eksperimentiranju na gledaliških deskah. Gledališki eksperiment — ta sodoben spremljevalec oderskih desk — si je nedvomno priboril precejšnje mesto, vendar ga ne moremo priznavati, če je namenjen zgolj razbijanju tradicije in konvencionalnosti. Analizirali so tudi celotno problematiko slovenskih poklicnih gledaliških hiš, predvsem pa je tekla burna razprava o profesionalnih gledaliških dosežkih zadnjih sezon.

Seminaristi so zapuščali Koper z občutki resnične velike odgovornosti! Časi, ko so se gledališki ljubitelji sestajali zgolj zavoljo tega, da plasirajo svoja nagnjenja, so že dav-

no minili. Napraviti bo treba korak naprej! Delujoče režiserje so razvrstili v štiri skupine: take, ki imajo izrazit poudarjalni dostop do režije (takih je v naših amaterskih vrstah največ!); nekaj manj je režiserjev — aranžerjev; skromno število je tistih režiserjev, ki iščejo sporočilni moment; na prste ene roke pa lahko naštejemo take režiserje, ki s svojim avtorskim pristopom k režiji prispevajo svoj delež k gledališkemu sporočilu.

Znanje, ki so ga tudi celjski seminaristi pridobili, bodo prav gotovo s pridomo koristili ob nastajanju uprizoritev v prihodnji sezoni.

STEFAN ŽVIJEJ

Vaš zaklad

knjige

PREŠERNOVE DRUŽBE

rečanje s Friderikom Mlinaričem

Izložba je prvi prodajalec

Menda bo res. Toda izložba ni samo razstavljanje in ponujeno blago. Je tudi del likovno estetskega videza prodajalne. Še več, je tudi sestavni del podobe mesta, je tudi del mentalitete ljudi, ki jo oblikujejo, in odraz mentalitete ljudi, ki jo sprejemajo, vsak dan hodijo mimo nje. Če pomislimo, koliko izložbenih oken ima naše mesto in kako so urejene, potem nam res ne sme biti vseeno, kaj bomo v njih tudi videli. Tisto »kaj« pa je tesno povezano s tistim »kako«. Zato ni naravno, če sem se spustil v pogovor s Friderikom Mlinaričem, aranžerjem v celjski Tkanini. Ta nam je slovi po lepo urejenih izložbah.

— Aranžer — kaj je to?
— Pri podjetju nima pravega statusa. Zunaj je to malo drugače urejeno. Poklic je specializiran po panogah, pri nas pa moramo biti vse. Črkoslikarji, oblikovalci in aranžerji — tisti, ki dokončno opremijo izložbo.

— Kako pa je potem relacija med oblikovalcem in aranžerjem?
— Mi se moramo ukvarjati z vsem v fazah med idejo in realizacijo. Zato moramo poznati tudi osnove mizarstva, elektrostroke, slikarstva, ključničarstva...

— Kako vam poteka delovni dan?
— To je dogovor ekipe. Dogovorimo se, kaj bo kdo delal. Kot sem že rekel, delati moramo vse. Zunaj pa so specializirani vsak za svoje delo. Nekdo se ukvarja z napisi, nekdo s postavitvijo v izložbi, nekdo z razsvetljavo itd. So pa specializirani tudi po strokah. Nekdo aranžira samo tekstil, nekdo samo konfekcijo, ali živila ali tehnične predmete. Mi smo precej mlajši in si tega zaenkrat še ne moremo privoščiti, ljubljanska Emona pa že.

— Kako nastaja izložba?
— Najprej je treba seveda zadostiti potrebam same trgovine. Ideja mora vsebovati vsebinsko predstavitev бага, ponuditi mora opazovalcu določene artikle, ti pa morajo

biti v izložbenem oknu tako postavljeni, da pritegnejo pozornost mimoidočih. Postavljeni morajo biti estetsko, kajti vsak najprej vidi sebe... recimo v obliki. Če je postavljena malomarno, če je

zmečkana, ali zaprašena, to potrošnika odbija in takšno obleko vidi tudi na sebi.

— Ali je izložba neke vrste scena?
— Je... in ni...

— Kaj je in kaj ni?
— Recimo primer: če bi delal neko zelo abstraktno, zelo sodobno izložbo, ne bi bila tako učinkovita, ker je ljudje enostavno niso navajeni. Obenem pa hočemo biti sodobni. S tem hočem reči to, da nikakor ne podcenjujemo estetske merila tistih, ki si izložbe ogledujejo. Če hočeš biti sodoben, si moraš enostavno upati narediti nekaj novega, nekaj posebnega. To nam uspe enkrat ali dvakrat na leto, ko tekmujejo v urejanju izložb ali pa za novo leto. Takrat naredimo osnutke, pa nam šef reče, da moramo še kaj spremeniti, da moramo še korak dalje; še bolj smelo...

— Ja, ampak zakaj to naredite samo enkrat ali dvakrat letno. Ni to premalo, zakaj ne bi bilo tako vsak dan?
— To je pa poseben problem. Trgovci hočejo čimveč robe v izložbo. Najraje bi imeli kar vse artikle. Mi zavzemamo nasprotno stališče. Manj artiklov pa tiste boljše in učinkoviteje predstaviti. Preporna izložba ima preveč v sebi, zato je slabše učinkovita.

— Kako pa bo v prihodnje. Kdo bo dobil bitko? Vi ali trgovci?
— Veste, imamo tih kompromis. Zelo sodobne izložbe so tudi dražje in zahtevajo več časa. In še nekaj je. Naše izložbe so sploh premajhne. To so že skoraj vitrine. Veliko večje bi morale biti, potem bi se že dalo kaj narediti. Sicer pa vsako blago zahteva svojo izložbo. V

veliki izložbi ne moremo razstavljati drobnarij, kot je na primer zlato ali kaj podobnega.

— Kakšna naj bi bila sodobna izložba?
— V Celju je nimamo. Kot sem že prej rekel, velika mora biti, čeprav je to relativno, mora biti učinkovita, predvsem pa estetska. Ona je prvi ponudnik in vabi ljudi v trgovino. Če je neurejena, slabo privablja potrošnike v prodajalno. Jih prej odbija.

— Koliko pa ste svobodni pri svojem delu?
— Velik problem je pomanjkanje časa.

— Kako pa je z materiali?
— V glavnem še vedno delamo največ s papirjem, lepenco, stiroporjem in umetnimi masami. Vse si moramo narediti sami, dočim se dajo zunaj nekatere stvari kupiti že gotove.

— In kakšno je vaše izpopolnjevanje?
— Vsako drugo leto gremo v Nemčijo na Euroshop. Imamo tudi seminarje in predavanja, sodelujemo s kolegi iz Maribora in Ljubljane. Sicer pa mi vedno živimo z našim delom. Naš delavnik ni sedem ur, ampak štiriindvajset. Vedno ti rojijo po glavi ideje, hočeš narediti dobro, pa razmišljaš, glodaš... Opažovalca, mimoidočega, potrošnika moraš peljati skozi izložbo. Ta mora meti svojo poanto, kontinuirano vsebino, ne sme biti skladišče artiklov.

— Kakšne pa so perspektive vašega poklica?
— Dobro. Vedno težje bo prodajati, torej, aranžerji bodo imeli še dovolj dela in vedno več nas bo.

Besedilo in slika: DRAGO MEDVED

CELJE

M. Rožič na obisku

Danes dopoldne bo obiskal Celje Marjan Rožič, sekretar Zveze sindikatov Jugoslavije. Kot gost celjskih sindikatov se bo s člani občinskega sindikalnega aktiva, direktorji in predstavniki občinskega političnega aktiva v Celju pogovarjal o izvajanju stabilizacijskih ukrepov, politiki cen, razbremenjevanju gospodarstva in sistemu planiranja. Govorili bodo tudi o nadaljnjem delu jugoslovanskih sindikatov. Marjana Rožiča bodo peljali na ogled tovarne Aero. Do obiska sekretarja Zveze sindikatov Jugoslavije je prišlo tudi zaradi tega, ker je predsedstvo občinskega sindikalnega sveta v Celju ponudilo živahne odmeve s protestom o nerazumljivem administriranju v jugoslovanskem gospodarstvu.

MOZIRJE

Kviz znanja

V počastitev 22. julija, dneva vstaje slovenskega ljudstva, je OK ZMS Mozirje organizirala kviz znanja. Tekmovalo je šest ekip, t. j. predstavnikov šestih mladinskih aktivov, in sicer: MA Mozirje, Rečica ob Savinji, Gornji Grad, Kokarje, Luče in Solčava. Tekmovalci so odgovarjali na vprašanja iz NOB v Gornjesavinjski dolini, iz literature in športa. Rečica, Luče in Kokarje so izpadli iz tekmovanja v predtekmovanju, v finale pa so vse z osmimi točkami prišle ekipe Gornjega Grada, Solčave in Mozirja. Prvo mesto so osvojili mladinci iz Solčave, drugo mesto mladinci iz Mozirja in tretje mladinci iz Gornjega Grada.

Vsi tekmovalci so prejeli za sodelovanje knjižne nagrade, prvovrstne tri ekipe pa so za svoje MA osvojile lepe denarne nagrade. Po tekmovalnem delu je bila zabava s plesom. Z lepim izvajanjem so TIGRI zaključili predpraznični večer.

PEPI MIKLAUV

SLOVENSKE KONJICE

Živahno za vikend

Toliko delovnih in drugih ljudi, kot se jih je zbralo v soboto in nedeljo, to je 21. in 22. julija 1973 v raznih krajih konjiške občine, gotovo že dolgo ni bilo zbranih v tako kratkem času. Zato bo prav, če jih na kratko opišemo in povemo glavne značilnosti posameznih srečanj.

Člani delovne skupnosti Industrijskega kombinata »KONUS« so se tokrat prvič sestali, za kraj srečanja pa so si izbrali vhodni del Konjiške gore pri lovski koči. Ta predel je dobro znan mnogim borcem in aktivistom iz NOB, ki so se tu zadrževali ter opravljali različne akcije in borbe. O njihovem pomenu je okoli 2000 udeležencem govoril nekdanji borec slavne 14. divizije in sedanjí predsednik občinskega združenja zveze borcev Jakob Stefančič iz Slov. Konjic. Organizatorji so poskrbeli tudi za primeren kulturni spored, s katerim so ves popoldan do večernih ur popestrili svoje enodneвно bivanje.

Na Roglo na Pohorje pa so se v soboto dopoldan odpeljali člani delovnega kolektiva konjiškega lesno-industrijskega obrata. Dva avtobusa in kar cela vrsta osebnih avtomobilov je prevažalo več sto udeležencem, ki so si za kraj srečanja izbrali tisti del Pohorja, ki je dostikrat omenjen v številnih zapiskih o NOB od leta 1941 dalje. Pripravili so več športnih srečanj ter so tako poskrbeli za res prijetno početje zaposlenih delavcev.

ŠENTJUR

Premalo krvodajalcev

V Sentjurju pri Celju so pred dnevi zaključili s krvodajalsko akcijo, ki jo je dalj časa pripravljala odbor Rdečega križa skupno z družbeno političnimi organizacijami in krajevnimi skupnostmi. Prav zaradi teh skrbnih priprav pa so v Sentjurju tudi pričakovali mnogo večji odziv med občani, kot je bil v resnici. V dvodnevni krvodajalski akciji je namesto 300 občanov dalo kri 235 ljudi, kar je za sentjursko občino malo glede na to, da bi morali zbrati 600 krvodajalcev.

Izmed krajevnih organizacij Rdečega križa so bile najboljše krajevna organizacija RK Kalobje, središča pa Loka pri Zmamsu, Gorica pri Slivnici, Ponikva in Dramlje.

Izmed delovnih organizacij je bil najslabši odziv iz trgovskega podjetja Merx Sentjur in kolektiva prosvetnih delavcev osnovne šole Sentjur.

Mislím, da bo treba v bodoče še mnogo več sodelovanja med organizacijami na terenu za prepričevanje ljudi, da se udeležijo takšne humane akcije. Vsem darovalcem pa hvala za darovano kri.

IVAN KOLMAN

CELJE

Vabilo iz tujine

Sestdesetletniški moški pevski zbor »Mozart« iz mesteca Niederröndorfa, okoli 100 km severno od Frankfurta, je te dni sporočil komornemu moškemu zboru v Celju željo po izmenjalnem koncertu.

Podrobnejši razgovori med predstavniki obeh zborov bodo septembra v Celju, izmenjalna koncerta pa bi bila prihodnje leto, ko bo komorni moški zbor slavil 25-letnico svojega obstoja.

Vabilo znova kaže, kako daleč čez meje seže poznanstvo celjskega komornega moškega zbora. Ni dvoma, da je pri tem iskati vzrok v njegovi kakovosti.

KUMROVEC

Mladi brigadirji

Pred tednom dni je prišla v Kumrovec mladinska delovna brigada, ki šteje okoli tristo mladih iz vseh krajev Jugoslavije. V njej so tudi mladinci iz naše republike. V Kumrovcu, Titovem rojstnem kraju, bodo mladi opravljali zemeljska dela skupaj z jugoslovansko ljudsko armado, delali pa bodo prva dela pri spominskem domu borcev in mladine. To je hkrati tudi prva izmena mladih, ki bodo v Kumrovcu okoli dva meseca.

IZUM, KI JE BOLJŠI ZRAK

In ta izum ima tudi svojega izumitelja. To je mladi Marjan Drnovšek iz Rečice pri Laškem. V službi je v celjskem Avtomotorju, kjer dela v skladišču v Kocbekovi ulici. Njegov izum je vsaj za naša laična pojmovanja avtomobilske tehnike in delovanja motorjev, predvsem pa izgorevanja goriva, izrednega pomena. Izrednega zaradi tega, ko človeštvo le počasi, toda vztrajno spoznava, da mu teče voda v grlo. Onesnaževanje človekovega okolja je že tako pereč problem, da ko bo potrkal na naša vrata, bo verjetno že prepozno. O tem razmišlja tudi Marjan Drnovšek in to ga je tudi vodilo, da se je lotil izdelave turbo kompresorja na električni pogon.

Zelo mlad je še. Večan je na službo, ki jo redno konča vsak delavnik ob dveh popoldne. Zato sva se tudi zmenila za pogovor ob tej uri, da ne bi popoldan še enkrat hodil v Celje iz Rečice nad Laškem.

— Onesnaženje človekovega okolja ... mislite, da je to tudi že pri nas eden težjih problemov?

— Je, je. In to vsak dan večji. Z razvojem industrije je okolje vedno bolj onesnaženo, čistilnih naprav in podobnih ukrepov pa ni toliko, da bi to onesnaženje nevtralizirali.

— Ste prizadeti?

— Počutim se tako. Veliko razmišljam o tem, berem, zasledujem ustrezno strokovno in poljudno znanstveno literaturo. Mislim si, nekega dne bo prišla katastrofa nad nas.

— Kakšna na primer?

— Nad sabo bomo ustvarili plast umazanije, ki nam bo zakrila sonce.

— Torej bomo ustvarili neko novo atmosfero?

— Nekaj takega.

— Vi pa ste izumili nekaj takega, kar bo prav gotovo dober prispevek v

zaščiti človekovega okolja?

— Izumil in naredil sem turboelektrični kompresor.

— Kaj je to turboelektrični kompresor?

— To je naprava, ki pri nas že obstaja. Podobna moji, seveda, le da ni tako izpopolnjena, oziroma, moja je na električni pogon, druge pa niso.

— Kakšna je razlika?

— V tem, da moj turboelektrični kompresor deluje tudi takrat, kadar je avtomobilski motor v teku, vozilo pa stoji na mestu.

— Ali je montiran pred izpušno cevjo?

— Sploh ne. To ni noben filter, da bi morali izpušni plini skozi njega. Lahko ga montiramo povsod v motorju, ker do njega vodi prožna in gibljiva cev.

— Kakšna pa je potem naloga tega turboelektričnega kompresorja?

— Njegova naloga je, da pritiska zrak v uplinjač. S tem pa se avtomatično opveča kompresija, kar poveča moč motorja, kar pa je najvažnejše: bistveno se izboljša izgorevanje.

To pa pomeni, da je v izpušnem plinu veliko manj ogljikovega dioksida in svinca kot pa brez montiranega kompresorja.

— Ste že opravili kakšne meritve?

— Nismo še. Testiranje je problem, ki je zelo povezan z materialnim in finančnim vprašanjem. Rabili bi podjetje, tovarno, ki bi mi pomagala.

— Ste že imeli kakšne razgovore v tej smeri?

— Že, vendar zaenkrat še brez uspeha. Nekako ni zanimanja za takšne stvari pri nas. Pisal sem Crveni zastavi in drugam, pa nič.

— Kdaj pa ste se pričeli ukvarjati z idejo, da bi naredil nekaj takega?

— Osnovna ideja je bila v meni že pred leti. Intenzivno pa sem se kompresorja lotil pred letom dni. Vse sem sam financiral, do materiala pa sem prišel preko vez, prijateljev. Ohišje sem kupil in ga malce predelal, turbino pa sem naredil čisto sam.

— In ste to prijavili?

— Ja, v Zvezni patentni urad v Beogradu. Zdaj čakam, kaj bo. Če bo osvojen...

— Koliko časa pa ste ga delali?

— Če bi ves porabljen čas strnil, bi bilo več kot trideset ur. In če bi ga serijsko izdelovali, tudi ne bi bil drag.

— Kaj pa če ne uspete doma?

— Bom pa zunaj poskusil.

— A ni škoda, da bi drugi imeli to, mi pa ne, doma?

— Ja, škoda.

— Mnogo berete?

— Precej.

— Verjetno tehnično literaturo?

— Ja. Tehnično. Elektro, tehniko, strojništvo.

— Leposlovja pa ne?

— Leposlovja pa ne.

— Veliko razmišljate?

— Ja. Razmišljam o naši prihodnosti. O tehničnih dosežkih in izboljšavah. O svojem delu. Preveč surovo posegamo v našo naravo. To se bo moralo enkrat nekako končati. Tudi to s Činkarom.

— Kaj pa?

— To, da onesnažuje zrak. No, tega zdaj manj (res, da ne sama v Celju), zdaj bolj vodo. Pa plačujemo kmetom odškodnino. Prvič je vprašanje, kakšna je tista odškodnina, drugič pa sama troši sredstva, ker mora plačevati ljudem odškodnino, kmetje pa kljub temu ne morejo oživiti zamrle vegetacije. To so stvari in posegi, ki jih nobena odškodnina ne more poravnati, oziroma opravičiti ali celo omiliti, zbrisati.

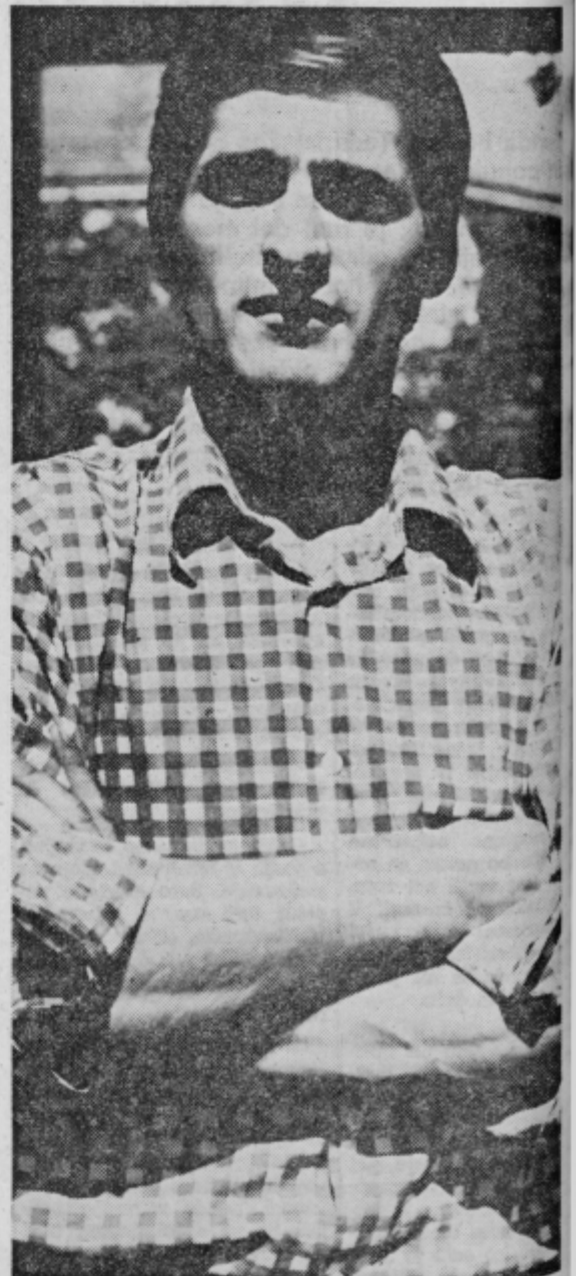
— Kakšna pa je potem vaša končna vizija prihodnosti?

— Industrija bo morala sama, tehnika, sama začeti iskati nove tehnologije, ki ne bodo onesnaževale zraka.

— Kako pa potem gledate na vaš izum. Optimistično? Glede na našo mentaliteto do izumov. Boste uspeli?

— Nič ne vem. Res je težko pri nas. Bomo v deli. Skrbi me.

Besedilo in slika DRAGO MEDVEČ

Njihovo življenje je materinstvo

NAJHUJE MED VOJNO

Cesta v Breze se od La... počasi vije v breg. Pred nami se vse lepše bo... okoliški hribočki in... se pred nami raz... mozalk zelenih in zia... polj. Se malo naprej... stezici in ustavimo se... leseno, s slamo po... hiško. Gotovo živi tu... Amalija Krajnc? Tere... njena hčerka, nam... da smo prišli prav... sem pokliče mater in... se srečamo s triin... desetletno ženico, ki... prav v teh hribih pre... jala z možem Francem... leta svojega življe...

odnesla v gozd partizanov. Včasih so prinesli slamo v hišo in jim postlali za nekaj ur, preden so se spet odpravili naprej. Zdaj se jih nihče ne spomni. Ja, med vojno so se naužili veliko strahu. Najbolj so se bali takrat, ko je ponoči zažarelo nebo nad Planino. Vedeli so, da Planina gori. Opazovali so vse s hriba. Bili so pripravljani, da bodo tudi sami morali bežati. Bilo je še več takih noči, ko zaradi strahu niso spali.

Po vojni pa — življenje je teklo naprej, z možem sta spet obdelovala gričevnato zemljo, tako kot sta bila zmeraj navajena. Pred osemnajstimi leti ji je v sedemdesetletnem letu starosti umrl mož Franc. Od takrat dalje je živela skupaj s hčerko Terezijo.

Terezija pravi, da je bilo

včasih hudo, vendar ni nikoli pomislila, da bi za mater prosili podporo. Štirje otroci še živijo. »Jo bomo že preživeli,« so si rekli. Zdaj prejema mati Amalija kmečko pokojnino, 250 novih dinarjev. Ni veliko, bolj pa je kot nekoč.

Tako živita mati in njena hči sami na odmaknjeni kmetiji, čas jima meri stara porcelanasta ura, ki po malem prehitava, vendar jo ima Amalija rada, saj jo je dobila od brata že tako davno nazaj. Včasih, takrat ko ima Amalija praznik, se pri njej zberejo tudi drugi otroci, pa vnuki, ki jih ima Amalija dvanajst, in še pravnuki. Ob takih priložnostih, je v hiši veselo in mati jih vedno znova nestrpno pričakuje.

ZLATKA KRAŠOVEC

NAŠI DOPISNIKI

DARJA GLANČNIK

Končala je Ekonomsko srednjo šolo v Celju, te počitniške dni pa se udinja kot počitniški praktikant v redakciji Novega tednika. Po končanih počitnicah se bo vpisala na Fakulteto za sociologijo, politične vede in novinarstvo. Vse kaže, da želi postati dober novinar. Želimo ji, da bi v tem stremljenju uspeła, saj že sedaj poizkuša vse slabost in svetle strani tega zahtevnega poklica!

KDAJ SI ZACELA S PISANJEM?

To je bilo pred tremi leti. Bila sem društvena delavka, poznala sem zlasti probleme pri TVD »Partizana« Gaberje, namočila pero in napisala prvi prispevek. Objavili so mi ga. To me je opogumilo in sem pošiljala različne prispevke tudi za Delo, Večer, zlasti pa za NT in radio Celje, kateremu sem ostala zvesta. Tu sem našla prave prijatelje, ki cenijo to, kar napišem.

KAJ MENIS O NOVEM TEDNIKU?

Zdi se mi, pa ne zgolj zavoljo tega, ker tu delam, da je NT resnično dober družinski prijatelj, pravi informator o dogodkih s celjskega območja. Ne bi smelo biti družine, ki si ne bi privoščila to »ugodje«! List se je približal ljudem, piše o njih in taka politika redakcije mi je izredno pri srcu. Menim tudi, da se premalo piše o mladih. Prav gotovo NE pa

da krivda na uredništvo, po mojem je tu vmes tudi premajhna zainteresiranost mladih. Taka in podobna pasivnost se kaže tudi drugod. Svoj čas smo si v Celju želeli Mladinski klub. Iz manjših prostorov se je selil v druge, večje; vsebina pa je ostala ista. Res je, da glasba družijo mlade ljudi, hkrati pa je tudi res, da to ne sme postati skoraj edina dejavnost, s katero se mladi ukvarjajo.

KAJ V NJEM POGRESAS?

Rekla sem že, da se premalo piše o mladih, zlasti

društvenih delavcih. Tu mislim na prizadevna športna društva.

DOGOVORILI SMO SE, DA BOMO USTANOVILI KLUB DOPISNIKOV? KAJ MENIS O TEM?

To je pametna stvar. Zunanji sodelavci vsekakor lahko pozitivno vplivajo na vsebinsko obogatitev lista. Organizirati bi morali več debatnih večerov s starejšimi novinarji.

Darja poznam že več let, tudi z odrskih desk. Ko se pogovarjaš imaš občutek resnosti, občutek čuta odgovornosti. Njen smeh je samo ilustracija vedre, optimistične narave. Z njo bi se lahko pogovarjal v nedogled, ne zmanjka ji besed, še manj pa pride kdaj v zadrego. Vsaka beseda sogovornika najde primeren odmev.

ŠTEFAN ŽVIZEJ

SOSED SOSEDU NA KOPALIŠČU

Poletje, čas dopustov, počitka in oddiha. Nekateri gredo na morje ali v hribe, drugi ostanejo doma. No, in prav o teh slednjih bi se rada danes malo razpisala. Če smo čisto odkriti — vsakdo si ne more privoščiti prijetnih dni na morju ali v hribih. Bodisi zaradi pomanjkanja finančnih sredstev ali pa je tu kakšen drug razlog. No, in ti »revelje«, ki ostanejo doma, si mislijo: »Se bomo pa hodili kopat v bazen.« In pri tem ostane. Grede lepo na bazen, ležejo na blazino ter se predajo soncu. Verjemite mi, da ne leže v miru niti 10 minut, ko nagnkrat iznad njihovih glav »prifrč« žoga. In že smo pri prvem problemu; žoganje ali bolje rečeno nogometne tekme sredi kopališča. Kaj vse si še ne bodo izmislili! Ze tako ni ma človek nikjer miru, da ga pa ne bi smel imeti na kopališču oz. bazenu, ki je namenjen predvsem kopalcem, ne pa nogometšem, pa tudi ni res. Mislim, da bi morali ta problem, če ga lahko tako imenujem, čimprej rešiti, saj je takšnih in podobnih primerov iz dneva v dan več.

Drugi problem je suvanje kopalcev v vodo. Ne vem, zakaj današnja mladina pri tem tako uživa? Radovedna sem, kako bi se oni počutili, če bi njih kdo sunil. Bili bi besni in bi se hoteli takoj maščevati. V to sem prepričana. Kaj pa vi? Tudi, kajne? Spominjam se nekega primera, ki se je zgodil pred kratkim. Majhen deček, star približno pet let, je stal ob robu bazena ter klical starejšo sestro iz vode. Mimo je prišla gruča objestnih fantov ter sunila dečka v vodo. Ta je začel na ves glas vpiti, kajti plavati še ni znal. K sreči mu je priskočila na pomoč neka plavalca v bazenu. Torej, kaj pravite k temu?

DARJA GLANČNIK

NAŠI ZNANCI

SE: VONE VRABL

STANKO LORGER

podlistek s Stankom... se počasi izteka... eno nadaljevanje pa... Konec zgodbe o ne... človeku, ki je veliko dal... potovanskemu športu, zdaj... na fakulteti pridob... znanje daje drugim... In na drugem, ne... področju. Dijaki, s... sem se pogovarjal... da veliko ve, da je... in strog, vendar... do skrajnosti objekti... To pa mislim so tiste... karakteristike, po katerih lah... človekovo osebnost — v... primeru osebnost... Lorgerja — ocenimo... dobro.

ATLETSKI POKAL EVROPE »BRUNO ZAULIK«

EUROPEAN ATHLETIC CUP »BRUNO ZAULIK«

APE '73

CELJE 4.-5.8.1973 YUGOSLAVIA

Stanko Lorger na plakatu, ki vabi na največjo atletsko prireditve v Celju »Evropski atletski pokal — polfinale«.

morda pa imajo na stanovanju kakšno sorodnico ali dijakinjo.

»Ne,« je nasmevano odgovorila črnolasa Stankova žena, »to je naša hči. Hodi že v gimnazijo.«

No, pa sem se ponovno enkrat osmešil. Sicer je pa vse skupaj lahko za Stanko v stanovanju takšne vitke, prikupno dekle.

Zanimalo nas je, če je Stanko hodil sam na številna potovanja po svetu.

»Ne, skoraj vedno me je spremljala žena. Veste, samo takrat je bilo drugače za potovanja, kot je to danes. Takrat je bilo veliko težje. Ni bilo denarja, tudi ostale stvari so se težko uredile. Pa je vseeno šlo in tistih trenutkov, ko sva bila skupaj na tekmovaljih v inozemstvu se rad spominjam.« Tako Stanko.

Zena pa: »Jaz tudi. Naši atleti in vodje ekipe so mi na vse načine pomagali, da sem dobila hrano, prenočišča in ostalo. Velikokrat smo se »prešvercali«. Celo trenirko sem morala obleči, da sem prišla brezplačno na stadion. Kajne, da sem bila prav čuden atlet! Kljub vsemu pa sem zaradi tega videla veliko dežel, veliko lepega in istočasno s Stankom podoživljala njegove uspehe in razočaranja.«

Tudi razočaranja? »Seveda, kje pa brez njih ne gre. Še toliko občutljivejša pa je to v športnikovem življenju.«

»Saj res, v nekaj sekundah, ko niti ne uspeš dobro prnesti žlico k ustom, moraš priznati premoč nasprotnika. Leta in leta si treniral, se odpovedoval kinu, zabavi in celo študiju, potem pa v minimalnem času doživiš poraz. Ni toliko hudo, če ga doživiš na manjšem, nepomembnem tekmovalju, kot če ga doži-

viš na velikem, pomembnem, za katerega gradiš upanja vrsto let. In tudi pri Stanku so bila takšna razočaranja. Ko je zamudil osvojitve evropskega prvaka, se je do naslednjega evropskega prvenstva že pojavil hitrejši tekmovalec. Vse je bilo zamujeno. Izgubljeno.

Kljub temu pa na to ne smemo gledati tako tragično, saj je kompletna kariera uspešna. Več, kot samo uspešna. To, pa je tudi veliko.

Stanko ima samo nekaj let službe. Zakaj?

Stalna potovanja in tekmovalja mi pri najboljši volji niso dovoljevala, da bi uspel istočasno tudi študirati in doštudirati. To sem moral kasneje, po končani atletski karieri, opraviti. In sem opraviil. Samo poglejte zdaj ironijo: zaradi ukvarjanja s športom sem zanemaril študij in danes imam samo ne-

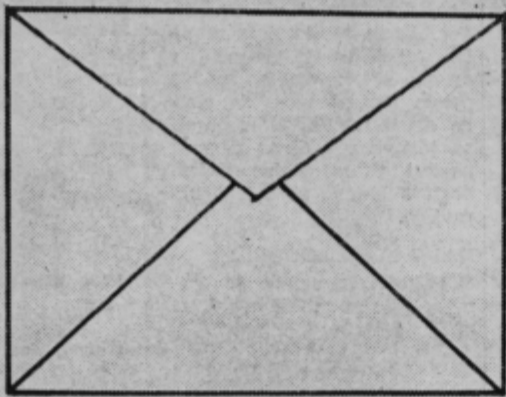
kaj let službe. Mislim, da bi status vrhunskega športnika pri nas morali drugače urediti, ker navsezadnje le ne živijo celo življenje od športa, ampak od poklica. Za pokojnino pa moraš imeti določeno število let službe. Kdaj bom sam šel v pokoj ne vem, ker si ne upam pomisliti, da bom uspel nabrati tistih štirideset let.«

Ko sem brskal med pokali in fotografijami pa ostalimi priznanji ni bilo nobenega reda.

»Ničesar nimam urejenega. Veliko pokalov sem razdelil za razna tekmovalja, predvsem v mojem šmarnskem koncu, ostalo, kar je še ostalo pa leži po kovčkih in predalih. Zdaj bo boljše, ko se bomo preselili v svojo hišo in kjer so mi družinski člani objubili, da si bom lahko uredil svojo sobo z mojimi priznanji in spomini na bogato športno kariero.«

Stanko z družino na nekem tekmovalju v Velenju. Danes so že vsi starejši in tudi sin ni več z »dudo«. Foto: M. Božič

VSI SMO ENAKI

Mnogokrat zasledim v NT graje sprevodnikov in šoferjev. K temu bi rada pripomnila naslednje.

Večkrat pozabljam, da smo vsi ljudje in vsi enaki. Radi se vznemirjamo, v naglici izrekamo nepremišljene besede in še in še. Nekateri ljudi hočejo imeti za manjvredne. Če si delavec, navajen trdo delati, pa ti lahko reče, kar komu pride v glavo. To ni prav. Tudi take moramo spoštovati, saj se tudi oni trudijo za boljše življenje. Premalo uporabljamo besede: prosim, hvala, oprostite.

Vsak dan se vozim z avtobusom in še nisem nikoli doživela podobnega. Če je prišlo do napake, sem v ljudno opozorila in vse je bilo v redu. Mogoče se tovarišica Majda Z. ne zaveda, da po mojem mnenju ni prav ravnala, da bi ga lahko na drug način opomnila in ne v polnem avtobusu vpila za njim. Saj ni sprevodnik zato, da se bomo nad njim znašali in ga opravičevali. Ze njen stavek, da piše iz principa, se zdi zares posmehljiv.

Pa še nekaj glede podjetja Izletnik.

Na podjetju res niso gluhi za take stvari in vedo, kaj je treba narediti, da bo vse prav in v redu. Najprej pa se naj tak potnik vpraša, če je njegovo ravnanje bilo res pravilno. Če je človek

nervozen in slabe volje in ga nekdo lepo ogovori, mu ne more grdo odgovoriti. Saj že pregovor pravi: »Kakor se zaderes v goro, takšen odmev dobiš.« Ko bom sama doživela podoben primer, bom verjela, prej pa ne.

MARTA GOLEZ

ŠE O NEPOŠTENEM ODNOSU DO LOŠKIH PIONIRJEV

V obširnem odgovoru na članek z navedenim naslovom je tovarišica Nančka Ravnjak, predsednica Občinske pionirske komisije v občini Slov. Konjice, prezrla naslednje:

— Do zapletov zaradi avtobusa, ki ga ima osnovna šola Loče, je prišlo zaradi spremembe datuma za zbor slovenskih pionirjev na Osankarici, ne pa zaradi ravnateljve pozabljivosti.

— Na seji občinske pionirske komisije, ki je bila 5. maja 1973, je tovarišica Nančka Ravnjak že govorila, da bodo loški pionirji ostali doma, če šola ne bo dala na razpolago avtobusa. Na seji so bili prisotni tudi predstavniki ZZB NOV. V odgovoru je to drugače zapisano.

— Kaj mpre ravnatelj in česa so krivi učenci neke šole, če avtobusno podjetje ne da na razpolago obljubljenega avtobusa?

— Zakaj je tov. Nančka

Ravnjak šla sklepat o uporabi loških pionirjev na osnovno šolo »Dušana Jereba« v Slov. Konjice; na šolo v Loče pa je le sporočila, da naši pionirji ne bodo šli na Osankarico, ker smo jih izigrali z avtobusom?

— Tov. Nančka Ravnjak bi morala pri svojem delu in odločanju upoštevati osnovne pedagoške norme. Nihče nima pravice zavestno kaznovati učencev za napake, ki jih napravijo odrasli. Še najmanj pa bi učenci smeli biti kaznovani za napake, ki bi jih zagrešil ravnatelj.

— Sklep, da so edino pionirji osnovne šole Loče ne morejo udeležiti zbora slovenskih pionirjev na Osankarici, je bil zanje krivičen, nepremišljen in tako enostranski, da je zaslužil javno kritiko.

Ravnatelj: Filip BESKOVNIK

O ZASTAVAH

Med letom imamo kar precej praznikov — zveznih, republiških in občinskih. Te praznike slavimo, ker so pač povezani z našo težko zgodovino. Zunanja manifestacija takega slavlja so zastave, ki jih razobešamo.

In prav to je povod tega zapisa. Mnoge teh zastav so tako zaprane, umazane, da bi bilo bolje, če bi jih ne kazali na take dni.

Nekateri državljani tudi ne vedo in ne ločijo posameznih zastav — tako zvezne ne ločijo od hrvaške, pa tudi razpored polj ni vsem jasen. To pa je miho rečeno ne samo žalostno, temveč se tudi precej malomarnosti odraža v tem.

Če se spominjamo naše zgodovine, da so ljudje čuvali zastave, dostikrat tvegali življenja zanje, saj so jim bile simbol svobode, pričakovanja, hrepenenja, potem moramo reči, da smo precej pozabljivi. Ob tem pa sem se spomnil napisa na nekem spomeniku padlim.

...ali bodo naša pokolenja toliko pela o svobodi, kakor so o njej peli sužnji?

In zato je prav, da bi pred vsakim praznikom

zastave uredili, oprali oz. nadomestili z novimi.

Tudi to je prispevek k lepšemu izgledu mesta. Do naše preteklosti, dovolj krvave, da je ne bi smeli nikdar pozabiti, pa smo tudi dolžni to storiti.

Gorazd Klevišar

SAMO . . .

Zelo resno vprašanje v sedanjem času: ali bi že morali imeti poleg samoupravljanja in vsesplošne ljudske obrambe tudi krajevno samoobrambo pred huligani?

Z nemajhnim trudom in z mnogo dobre volje so si neke na Otoku ljudje sami postavili nekaj naprav za svoje otroke. Sami mesečno zbirajo denar, sami nabavljajo, sami organizirajo in delajo. Tri tedne stoji nova gugalna za najmlajše in tri tedne stoji mali pionirski koš za privanje metov na koš za res najmlajše, stare nekako do 12 let. Čez dan je bilo vse polno drobiža okrog omenjenih dveh naprav. Ponoči pa . . . Najprej so se začele pribojevati stranke, da se v nočnih urah, z velikim hrupom seveda, tam gugaajo veliki opiti mladi ljudje, ki motijo soseseke pri počitku. Tudi koš ni imel miru pred njimi. Menda so imeli ti dolgočasni nadbudniki ob nje govi majhnosti občutek, da so »veliki« preko dva metra. In kako »fantastično« je kar z roko porinili žogo v koš in se pri tem še malo obesiti nanj. A pri tem ni ostalo. Ob 10. zvečer se je zgodilo: uničili so koš, razbili desko, vdrli so za nameček še v kolesarnico in polomili nekaj delov koles, se lotili enega mopeda, skratka: hullgansko obnašanje in maščevanje.

Jeza naših ljudi je zelo velika in ne bi jim bilo treba dvakrat reči, da bi se jih starejši lotili s trško rečjo v roki in ne preveč nežno.

A to ni bilo prvič — in ne zadnjič! V četrtek, 12. julija, popoldne so objestneži vozili z avtomobilom po sprehajalni poti ob Savinji pri belem dnevu. V soboto okrog pol enajstih

ponoči zopet in to s huronskim vpitjem zraven menda devetih vandalov (kaže, da jih je bilo vsaj pet v avtomobilu, medtem ko se je dalo prešteti one zunaj na avtomobilu). Potem so zavili v Copovo, kjer bi mogli povzročiti tudi hujsko prometno nesrečo. Naslednji dan zjutraj smo lahko videli ob Savinji novo zlomljeno brezovo drevesce. Zopet: ni prvo in tudi ne zadnje.

Voznja in divjanje s kolesi in mopedi brez dušnikov po parku in ob Savinji po sprehajalni poti je pa tako čisto VSAK-DANJA zadeva ob vsakem času. Slalom okrog otroških vozičkov in okrog tekajočih otročičev, da človeku nešetokrat srce zastane, ko vidi nič koliko nevarnih situacij. Za razliko pa tu vidite med mladimi objestneži tudi precej starih, tudi ribičev. Neverjetno! Popolno ignoriranje vseh znakov brez vsake srčne kulture (brez dušnikov so po parku vozili z mopedi tudi v času, ko je bil v parku koncert pihalnega orkestra iz Ljubljane v počastitev občinskega praznika).

Tu sedaj sploh ne bi pisal o trganju okrasnega grmičevja in o podobnem. Omenil bi le še, da mladi ne poznajo meja, zlasti kar se poznih ur tiče, ko se spravijo tudi drugod na Otoku karkoli hrupno igrati med bloki tudi ob eni uri zjutraj. In iz tega sledijo čisto napačne zahteve okoliških stanovalcev, da bi PODRLI igrisče. Tak problem je reševala krajevna skupnost lani, prav v tem mesecu pa je znova izbruhnilo na drugem koncu. Nekdo je organiziral pobiranje odpadkov, da se odpravi igrisče. In nekateri se menda sklicujejo na SZDL pri tej akciji.

Težki denarji so bili vloženi in naprave in igrala za mlade. Res imamo opravka z nesramneži in res izgleda, da smo brez moči. Toda vseeno ne bi bilo prav, da bi rušili, ko istočasno govorimo, da smo za otroke premalo storili in to je tudi res. Malo večji nespametneži bi morda re-

ali res ni več proučevali družnega življenja? Res moral vsak sam imeti pravico po principu najnejšega? Kot v džungli to v asfaltni, ne oni prki ni tako huda. Pa vidimo ogromno karškikh filmov v kinu in televiziji; ali se ne bi da organizirali kot našem zahodu, s serijskimi pomočniki? Zopet slišali: vlada ni imamo samoupravljajo in interesne skupnosti

kel: »Pustimo igrisča otroke in podrimo bloki okrog igrisč, da ljudje bodo moteni pri nočnih počitku, ki ga najraje potrebujejo in imajo pravico do njega . . .«

In prav v tem času ko se je zgodilo naša nepravilnosti (seveda za oči pisca), sem opazil tudi dva mlitčnika na žbenem obhodu po Otoku. Verjetno so bili tudi prej taki obhodi, ki jih nisem videl. Pripravljeni mi, da so tudi ponoči že videli mlitčnika s psom. Zanimajo učinki teh pohodov. Menda jih ni. Par sto metrov sem hodil počasi na dan za obema. Videla sta imela lep smehličen korak, da sta včasih malo ustavila, del sem pa tudi, da mimo njih peljala dva peda brez dušnikov in potem, ki se ga ne preslišati — in nič! tem sem ju prehitel. Menda sem pred njima Križišču Prežihove in barjeve je fičko grobo siljeval prednost na potu za pešce, pred terjo z otrokom v voziču (zavijal je z desne stranjo po levi strani kar 30 m pred mlitčnikom). Nič se ni zgodilo, materjo in otrokom na fičkom in ne z mlitčnikom . . .

Kaj bo, če si bomo začeli krojiti pravico tudi po svoje počas včasih? Zadnjič sem šal: »Enkrat ponoči bomo požagali živo meki jo je zasadil na tupo. To niti ne bi bilo napačno. Ali: »Uničil mu je avto, ki ga vsako noč zaganja pod oknom, meni avto ni bog, pa dojenčka.«

Ali res ni več proučevali družnega življenja? Res moral vsak sam imeti pravico po principu najnejšega? Kot v džungli to v asfaltni, ne oni prki ni tako huda. Pa vidimo ogromno karškikh filmov v kinu in televiziji; ali se ne bi da organizirali kot našem zahodu, s serijskimi pomočniki? Zopet slišali: vlada ni imamo samoupravljajo in interesne skupnosti

FIJAVZ FRANJO (2)

Delo aktivistov med NOB

DELOVANJE POLITIČNIH AKTIVISTOV V LETIH 1941—45 NA CELJSKEM IN SAVINJSKEM OBMOČJU

Ustanovitev Pokrajinskega odbora OF za Štajersko

Pokrajinski komite za Štajersko je takoj v prvih tednih okupacije strnil svoje vrste in pričel z živahno dejavnostjo. Pogoji dela so bili izredno težki. Na našem območju na Kozjaci nad Smarjeto pri Rimskih Toplicah, je bil ustanovljen 22. maja 1941 Pokrajinski odbor OF za Štajersko. Kako presunljivo: od 12 prisotnih je bilo kar 5 članov partije, 5 članov — prekaljenih in predanih borcev — a vsi so padli v prvem ali drugem letu vojne s poslednjim strelom na okupatorja v borbi ali pa z izrazom prezira na licu in junštva v gestapovskih ječah. To so bili: Slavko Slander, Miloš Zidanšek, Leon Novak, Angel Besednjak in Tone Grčar. Ustreljena sta bila tudi krščanska socialistična Celjan Metod Hočvar in Mariborčan Martin Kores.

Ilegalno delo je zavzemalo na našem območju velik razmah, doživljalo je uspehe in poraze

Pokrajinski komite KPS za Štajersko je v prvih mesecih svojega delovanja v letu 1941 menjaval svoj sedež na relaciji Maribor—Celje. Na našem območju velja to za Skofjo vas in sam center Celja. V mesto so prihajali razno Zidanska in Novaka še inštruktorji CK kot n. pr. Aleš Bebler, Miha Marinko, Mira Svetinova-Vlasta, nadalje inštruktor PK: Tončka Čuč-Roza, Anton Pečnik, a občasno tudi partizanski komandanti in komisarji: Franc Rozman-Stane, Dušan Kveder-Tomaž, Rudi Janhuba in številni junaški kurirji in kurirke CK in okrožnih komitejev za Celje in

Spomini, koliko lepih spominov na tista . . . lepa in težka leta. Nada Primožič na levi in Danica Frečetova na prvem zboru aktivistov OF za celjsko in savinjsko območje v Smartnem v Rožni dolini. Nada Primožičeva je bila v tistih vojnih letih, vse do aretacije, kurirka Pokrajinskega komiteja KP na celjskem območju.

(Foto: MB)

Savinjsko dolino. Sestajali so se tudi s posameznimi člani komitejev in aktivisti komunistov v Migojnici in Skofji vasi in drugod. V prvi polovici 1942. leta je imel haval v Celje tudi Sergej Kraigher kot takratni sekretar PK KPS za severno Slovenijo.

Že koncem julija 1941 se formira nov Mestni odbor KP za Celje in kasneje Okrajni komite s sekretarjem Tonetom Grčarjem, dotedanja člana Franjo Vrtačnik sekretar komiteja in Peter Stante pa sta bila zadnja na za formiranje Celjske čete. V to četo so stopili mnogi prekaljeni člani KP iz Celja in Savinjske doline med njimi sta bili tudi dve partizanki, Celjanka Danica Frečetova in Savinjska Jožica Hribar. V času organiziranja partija tudi okrožni odbor Ostrobo ne fronte za Celje s področjem od Laškega do Kozjanskega.

Da bi se delo za ilegalno in oboroženo borbo širilo, je prišlo do reorganizacije partijskih forumov.

Ilegala v volčjem žrelu

6. julija 1941 je prišlo do ustanovitve prvega odbora OF za mesto Celje, ki je deloval v istem sestavu konca oktobra 1941. Do sprememb je prišlo zaradi aretacij, a že v sredini novembra se formira drugi odbor OF, ki je deloval do aprila—maja 1942. Partija in potu se kljub pogostim aretacijam, ki so iz meseca v mesec krnile njeno članstvo in simpatizerje, izredno propagandne akcije, zbirala je orožje, obleko, zdravila za ilegalce ter dajala pomoč Celjski in Savinjski četi. Okupatorjev aparat je ob vsaki vidnejši akciji besnel. Borba je bila brezkompromisna.

Nadaljevanje prihodnje strani

pa so množično razburjeni zaradi teh razmer, zaradi nesramnosti in si ne morejo pomagati. Menda nam ostane le nov referendum, nov davek na DD (pravijo, da to ni prav) in iz dohodkov plačati krajevno stražo, ki pa nima nobene zakonske osnove in tako je (edina?) rešitev nemogoča.

Pred nekaj meseci sem sam videl, da je možakar kar čednih let lastnoročno sredi Otoka premlatil (boje: preboksal) dolgočasno, ki je bil potem zelo preplašen in je jadrno pobegnil pred srditim petdesetletnikom. Nisem zvedel, za kaj je šlo, a zdi se mi, da se priletni možakar ne bi kar tako za nič lotil mladeniča. A vsi ne znamo boksat. Res pa je tudi, da huligani naredijo največ škode skrivaj in ponoči, čez dan pa le v klupah. Uničili so nam slakotičarno, ne da bi zvedeli za eno samo ime. Ali smo že kdaj pisali o tem, da tudi v Celju (v parku, zelo na mostu in še kje) sprodatjajo kamenje in če tega ne »kupiš«, je otrok krvav... V Beogradu je pred leti to pripeljalo do uboja otroka!

Torej imam dve osnovni vprašanji: prvo, kako doseči minimalni red civilizirane in kultivirane družbe na določenem prostoru po večinskem interesu in drugo, kako preprečiti, da omenjena večina ne bo sama začela obračunavati z najbolj negramnimi posamezniki na isto preprost fizičen način, kar zagotovo ni družbeno pravilno. Hvaležni kemo za pametne nasvete, le bolj pa za pametne rešitve!

gop

ŠE O ŠENTJURSKIH HULIGANIH

Na tem mestu vašega lista sem prebrala oba spisa o »šentjurskih huliganih«, ki sta ga napisala Jože Dobnik in tovariš Leskovšek. Ta »advogovora« je napravil name poseben vtis, ki ga ne bom opisoval. Naj omenim, da piscev ne poznam. Prav tako tudi šentjurčanov ne.

Tov. Dobnik opisuje nečasten napad na mirnega mladeniča, ki gre svoji izvoljenki nasproti. Ta mladenič razumljivo beži proti peronu, kjer se kasneje pridružijo še drugi »košarkaši« in vname se lep boj. Na kraju mladenič zmaga. Pisec to tudi graja in še doda, da to ni edini primer in da je med ostalim huliganstvom bilo tudi neko preganjanje deklet itd.

Tov. Leskovšek pa piše, da se je tov. Dobnik prenačil nad šentjurčani in da verjetno tudi ne ve, kaj pomeni huliganstvo. Omenja nekaj, kar omadežuje košarkarski klub in sam trg.

Ko sem prebral stolpec tov. Laskovška, sem dobil vtis, da se debata »vžiga« zaradi celjskih, ljubljanskih ali celo morada zaradi zagrebških huliganov. Pa sem se preklemano zmotil. Prišel sem do zaključka, že ko sem zahajal v osemletko, da obstajajo kraji in mesta, kjer je tudi dovolj razgibano kulturno in družbeno življenje

(Olimpija je v prvi ligi in je iz Ljubljane), vendar se še nikjer ni zgodilo, da bi naprimer zagovarjali fante, ki se bavijo s tepežem in preganjanjem deklet. Pa da je to upravičeno ali ne, temu pravimo huliganstvo. In če se takšno huliganstvo (več vrst) odigrava v določenem kraju, potem se govori o njihovem huliganstvu; posebno, če so to »izvrševali« njihovi stanovci. Tako se govori o celjskem huliganstvu, beograjskem, šentjurskem itd.

V primeru, da huliganstvo preseže nekaj svojih stopenj, takrat nastaja podzemlje. In kaj potem?

Naj omenim, da sem izpustil v narekovaj dani košarkarski klub, ker sem mnenja, da je pisec s tem hotel imenovati to grupo pobalnikov in nič več. Končno pa bi lahko to napako popravili. Te fante preimenujmo v boksarje, veslače, tekače ipd.

Pa kaj toliko prahu? Vsaj vsi vemo, zakaj ima noj tako dolg vrat.

Emil Pukmaister

Do 1. avgusta 1973 bo v prostorih Doma JLA v Celju razstava »Vstaja narodov Jugoslavije 1941«, ki je odprta vsak dan od 8. do 20. ure. Razstavo sta pripravila Vojni muzej in Muzej revolucije narodov Jugoslavije iz Beograda. Razstava v desetih poglavjih prikazuje zlom stare Jugoslavije, priprave na vstajo in potek revolucije. Gre za eno najzanimivejših tovrstnih razstav, ki je obiskala že vsa večja jugoslovska mesta, zato ogled toplo priporočamo.

Damjana Stamejčić

Praznik celjske občine so v Smartnem v Rožni dolini počastili tudi z otvoritvijo obnovljenega kulturnega doma ter z odkritjem spominske plošče domačinom, padlim v borbi za svobodo. Ob tej priložnosti je spregovoril predsednik krajevne organizacije Zveze borcev Jaka Kugler, ki je spominsko ploščo tudi odkril.

(Foto: Drago Medved)

Spomin na prvi zbor aktivistov OF za celjsko in savinjsko območje, v soboto, 21. julija, v Smartnem v Rožni dolini — lep dogodek tudi za pionirje, ki so se tudi tako seznanili z delom in bojem svojih staršev. Druga od leve Maria Pograjčeva, zraven nje Kristl Ulrih.

MILENKO STRAŠEK (1)

ZVONAR MARKO

Tisto leto se je Marko Breza potikal daleč od doma. V stalnem strahu za življenje so mu minevali meseci in tedni, ki jih je prebil med grmenjem topov in pokanjem pušk. Kljub vsemu pa Marko Breza le ni bil strahopetec; puška mu je visela na rami v večno breme tistemu, ki jo je nosil. Veliko bolj koristen je bil telečnjak, dokler je bil poln, se razume. Marko Breza je bil vojak.

Nekega dne, pomlad je ravno zadihala s polnimi pesi, pa bi se Marko kmalu moral postaviti od preljubega življenja. Zgodilo se je pač, kar se mnogokrat zgodi: v Markovo bližino je s peklenskim truščem nekaj priletelo in potem še in še. In vsakokrat, ko je tako strahovito zabobnelo, je Marko zakopal obraz v zemlje, stisnil roke pod trebuh in si mislil: »Vsaj te bodo na varnem,« nato pa izvlekel roko, ki je bila glavi najbližja in nametal po zraku par križev ter s tem naredil konec svojemu nadzemskemu bivanju.

Ravno ko je najhuje bobnelo, je v bližnji vasi zadonel zvon in se s svojimi milimi glasovi vtihotal v Markovo srce. Marko Breza je vstal ter se kljub ognju opotekel po travniku. V bližini je bil gozd in Marko si ni mogel kaj, da ne bi postavil svoje telo v njegovo varstvo. Nato je bežal, bežal, kot še nikoli. Za njim je grmelo, a Marko ni slišal. Spotikal se je, padal, v glavi mu je zvonilo in samo zvonilo. In Marko Breza ni slišal okoli sebe nič drugega kot samo zvonjenje. To zvonjenje je naredilo konec Markovemu vojskovanju. Zanj prve svetovne vojne ni bilo več.

Izmučeni so hodili vojaki po travniku in obračali mrtvece. Med njimi je stal mož s papirjem in črnolom in si nekaj zapisoval.

»Miha Kastelc, mrtev, Janez Perc, mrtev...« Vojak

kov glas je tiho klical imena. Izgubili so življenje, zakaj, ni razmišljal nihče.

»Marko Breza! Ga ni. Najbrž ustreljen.« Vojak je nekaj časa okleval, nato pa z okornimi črkami napisal: »Marko Breza, mrtev.«

Marko je taval po svetu, ne vedoč, da potuje za njim pismo o njegovi smrti. Sicer pa, vojska je tako končana, enkrat bi tako in tako šel domov. Vedno znova mu je prihajala pred oči bitka na travniku. »Tisto zvonjenje, pa grom, oh, saj ni mogoče, da bi jaz, Marko Breza, bil živ. Kako lepo je zvonilo, kako miho je klenkal zvon. Nekaj sem videl takrat, pa kaj bi bilo, šmenta? Tako lepo, tako veličastno, vidiš Marko, to je bil opomin, posloviti se boš moral. Vojška ti je prizanesla, nisi umrl, a zdaj Marko?« Ni si vedel odgovoriti in z zamazanim vojaškim rokavom si je šel čez obraz. Dolga blatna lisa mu je ostala na licih in na oči so mu stopile solze in si utirale pot čez lica. In ko je prva pritekla v koticček ust in je občutil slanost, si je znova pomel oči in pogumno stopil naprej. »Ni ti še sojeno, Marko! Ne obupaj, vse bo dobro.« Glas v duši je bil močnejši od Markovega tarnanja.

II.

Pomlad se je nagibala h koncu, ko je Marko Breza pritaval domov. In takoj je vedel, kam mu gre pot. Stopil je do cerkve in stisnil kljuko na župnišču.

Votlo so doneli Markovi koraki med stenami, Marko je premišljeval:

»Aha, takole porečem: gospod župnik, prišel sem. Ne, ne bo držalo. Raje tako: gospod župnik, vračam

se... da, da tako bom rekel, vračam se, doma sem. Da, zdaj sem doma. Vidite, bil sem na fronti, se pravi v vojski sem bil No, rad bi bil... Hm, nekam neroden sem, vse skupaj ni nič. Tako ne bo šlo. Pa bo že šlo, je do sedaj šlo, pa bo še naprej.«

Tako je modroval in potrkal. Stari župnik se je prijel za glavo in stopil proti steni. »Dober dan, gospod župnik. Prišel sem, se pravi, vračam se...«

»... o usmili se me, Marko Breza, dober faran si bil, vedno pripravljen deliti dobro delo. Bodi blagoslovljen.« Po Marku so padle kapljice blagoslovljene vode in ves se je razveselil. »Dobri so gospod župnik in dobro mi želijo. Poprosim naprej!« si je mislil in je bil ves vesel uspeha.

Marko se je znova pripravil na prošnjo, župnik pa se je kar vidno manjšal.

»Čudno vedenje,« si je mislil Marko in znova spregovoril.

»Gospod župnik, prošnjo imam do vas.«

»Že prav, že prav, Marko, jutri bom dal za mašo, samo pojdi, prosim te, pojdi.« Župniku so se tresle roke. Marko ga je presenečen poslušal.

»Ja, gospod, počakajte no, poslušajte!«

Stopil je bliže gospodu in ta je sunkoma vstal in se pomaknil na sredo izbe.

»Pusti me,« je zakričal, »nočem imeti opravka s teboj! Saj to je grozno, grozno.«

»Zdaj pa res ne vem, kaj je to: ali je on nor, ali sem pa jaz. Ne, ne drži, Marko Breza ni nor. Torej je on. Vseeno, poskusim še enkrat.« Tako si je dejal Marko in se pomaknil še bliže.

(Nadaljevanje prihodnjic)

mini reportaža

ŽALOSTNA ZGODBA

Na Kozjanskem, blizu Lesičnega, skoraj tik ob potoku Bistrici, kamor hodijo pit srne in druge živali in tako gasit svojo žejo, so nekega dne slišali jok neke živali. Otroci so odšli za glasom in našli živalco, vso zmedeno in bolano, z rahlo poškodovano nožico, obupno jokajočo za materjo. Odnegli so jo k bližnji družini, k Andrejčkovim, da bi našla varen in topel dom. Tam so ji dali vse, kar je takšni živalci, komaj kakšen teden dni stari, treba: dobila je mleko, vlekla ga je iz stekleničke, na kateri se je šopirila dudka, dobila prijatelja, bernardinca Biserja, s katerim sta se hitro sporazumela, da ni razloga, da bi si skočila v lase in končno, mlada srnica je dobila širok krog oboževalcev. Svoje je povedal tudi živinozdravnik in srnica in njeni prijatelji so zaživeli prijetno življenje.

Najbrž bi tako ostalo kar precej časa, če se ne bi

ljubka živalca, nekega dne, kar naenkrat, v veliko žalost vseh, ki so jo poznali, poslovala. Živalca je poginila in puštila v prijateljih sled in vprašanja, očitanja in sumi so začeli deževati, ko srnice že ni bilo več.

Nisem vam zgodbe razgrnil pred vas, da bi žalovali za ubogo živalco, niti ne zato, da bi se zabavali. Rad bi vam povedal, da so med nami še ljudje, ki so njega dni sloveli kot divji lovci in ki jih je danes še nekaj. Vem, da se na to pisanje ne bodo ozirali, ker jim je prav malo mar, kaj je z zarodom živali, ki jo uničijo, da zadostijo svoji divji in pogubni strasti, ki živi le zaradi tega, da ubija, da sprošča nagone, ki so vse prej kot dobri.

Nikjer ni absolutno rečeno, da je srnica bila mladič matere, ki jo je počakal divji lovec. Morda je mati padla v prepad, morda se je zgodilo kaj drugega, dejstvo pa

je, da se takšne stvari dogajajo in zato ta zgodba ni iz trte zvita.

Ni bilo prvič, da so otroci našli takšno živalco in tudi ni bilo prvič, da se je poslovala od življenja. Mnogo nege je treba, da se žival, varena drugačnega okolja, prilagodi. In še nekaj bi vam rad položil na srca: če slučajno najdete neboljenega mladiča, posvetujte se z najbližnjim veterinarjem, najbližnjim lovcem. Onadva bosta najbolje vedela, kaj storiti.

Varujmo naravo, kolikor se le da in dokler jo imamo še takšno, kakršna je. Res je sicer, da bo nekaj neodgovornih še vedno šarilo po naših gozdovih, preostaja pa nam dobro upanje, da bo tudi te slej ko prej srečala pamet.

Bodite prepričani, da tudi žival rada živi!

MILENKO S.

Na sliki: Mali Bambi v Mišnem naročju

mal

SREČANJE

Prvo povojno srečanje v Rožni dolini nekaj svojskega. Ne so se številni akcija močja, ki so delovno enotnem prostoru težje čase naše revije.

Imeli pa so tudi poudarili vlogo časa ampak tudi njihovih jih nekaj, da nam stega sobotnega očeh potrdila pr...

IVAN RAMSAK

»Ko sem bil star let, sem bil že aktivno ko je bilo? Težko. So to bili. Za mladega še posebej. Deloval v Savinjski dolini, v času vojne pa tudi čem kraju, v Šmaro Rožni dolini. Veste, tukaj rojen in sem je preselil v Celje, kar težko predstavljajo je bilo takrat težje nje srečanje pa je redno lepega, tako ko še večkrat sestali

LOJZE JACI iz Rimskih toplicah: noosvobodilno gibanje od vsega začetka

moj dolgoletni znan varisi Lojze Lešnik, bil ustanovljen od je že omenil Lojze, na Kozjicah pri Rimskih. Od teh dvanajset samo odbora smo imeli trije. Kakšno mini? Čeprav iz težjih časov, a so nes, ko smo tukaj vsi vračamo v tiste

Pravzaprav je stega, kar se spomni mali ankete lahko veliko prizadeto pristalnik

SLOVENSKE KONJICE

OBNOVLJENA CESTA NA ROGLJO

Planinsko kočjo na Rogli so v prvi polovici letošnjega leta preuredili in deloma povečali, pri čemer je denar prispevala zreška kovaška industrija. Zdaj pa se bodo lotili še del na cesti, ki vodi iz Zreč preko Resnika na Roglo. Čeprav je bila cesta urejena že pred leti, jo je potrebno popraviti in ponekod razširiti, saj pričakujejo, da bo Rogla v naslednjih letih postala turistični in rekreacijski center. V času, ko bodo obnavljali cesto preko Resnika, bodo motorizirani planinci prišli na Roglo, po cesti, ki vodi preko Skomerja.

VELENJE

MRTVAŠNICA PA TAKA

Središče Šmartnega ob Paki se zadnje čase lepša, posebno še sedaj, ko bo v Šmartnem zgrajena samopostrežna trgovina. Ta se sedaj, ko je Ingrad dostavil potrebno mehanizacijo, hitro dviga. Pa tudi Tehnomercator namerava na nasprotni strani zgraditi lep trgovinski lokal. Vse pa kvari naša mrtvašnica, ki je še vedno taka, kot je bila pred sto leti. In ravno to je krivo, da vas nima lepšega izgleda. Res je potrebna temeljite obnove ali pa prestavitve na drugo mesto. Kaj si le mislijo tujci, ki vidijo tako strašilo, ki precej spominja na stavbe v taboriščih smrti? Pa tudi bivša kaplanija vpije po novi preobleki.

IZŽREBANI REŠEVALCI

Izmed pravilno poslanih rešitev nagradne križanke NT, ki je bila objavljena v 26. številki Novega tednika z dne 12. 7. 1973 smo izžrebali naslednje nagrajence:

1. nagrada 100 din: Erna Velam, Sentjanž 35, Nazarje
2. do 6. nagrada 50 din: Ferdo Primec, Resljeva 9, Celje; Marija Prah, Sentvid 5, Grobelno; Slavko Vrtačnik, Celjska 7, Velenje; Srečo Sok, Kozje; Ivanka Markovič, Vrnsko 145. Nagrade bomo poslali po pošti!

REŠITEV

Vodoravno: ZDA, izgon, šport, albino, nor, koala, gobar, žolnir, amen, omega, Kovič, Metka, Knaus, sinko, angel, Dean, Aljaž, norma, Eller, riž, KK, Alan, Jaila, Aosta, aa, Rom, mrak, Kijev, Nina, Amati, tapir, VL, žičnica, anorak, Oslo, Aztek, idol, lirika, Sion, rampa, east.

Rešitve današnje križanke nam pošljite na naš naslov do četrta, 2. avgusta 1973, ko bomo ponovno izžrebali nagrade, in sicer za 1. nagrado 100 dinarjev, od 2. do 6. nagrade pa po 50 dinarjev.

KOZJANSKO OBSOTELJSKI DROBIZ

Se pred nedavnim je bilo mogoče priti na Križan vrh pri Bistrici ob Sotli le ob lepem vremenu. Cesta je bila namreč le trasirana, ne pa usposobljena za vsak promet. V teh dneh pa so kmetje, združeni iz več vasi, cesto končno le končali, tako da je možno v slehernih okoliščinah priti prav do samega Križan vrha, ki je bil doslej sploh odrezan od sveta. Pri gradnji ceste jim je pomagalo Gozdno gospodarstvo.

XXXX

Nedavno je bila v Kozjem krvodajalska akcija, ki se je udeležilo 58 občanov in brigadirjev mladinske delovne brigade Kozje 73.

XXX

Kozjanci so zelo zadovoljni s svojo zdravnico, dr. Ružo Vregovo, ta pa z njimi. V letih, odkar je v Kozjem, je uredila marsikaj, kar je v prid pokrajini in pa, jasno, ljudem. Tako sedaj ni treba za vsako stvar v Celje, saj ima precej dobro založeno miniaturno lekarno za prvo potrebo. Ker se je promet močno povečal, nedvomno zaradi prizadevnosti zdravnice, bo slej ko prej treba misliti na dodatne medicinske kadre, predvsem na saj še dve medicinski sestri. Ne brez razloga: Kozje postaja čedalje bolj središče Kozjanskega v najčistejšem pomenu besede. Da bo potrebno širiti tudi Zdravstveni dom, menda ni potrebno govoriti.

XXX

Po dolgem zavlačevanju so končno le očistili okolje stebrov, ki že leta propadajo v Lesičnem. Stebri, ki so bili namenjeni odprtih hlevom, ki nikoli niso bili dograjeni, so bili čez in čez zaraščeni z drevjem in raznim grmovjem. Po izjavah krajanov bodo na tem mestu gradili kulturni dom, zraven pa še stanovanja za učitelje. Oboje Lesično zelo potrebuje.

TRI ZLATE POROKE

Ni veliko tistih zakoncev, ki slavijo 50-letnico svojega zakona — zlato poroko. Minulo nedeljo pa so se v Solčavi v Zgornji Savinjski dolini zbrali kar trije takšni pari, ki so v težkem življenju vztrajali v ljubezni in medsebojnem razumevanju celih 50 let. Petdeset let zakona pomeni kopico otrok, mnogo, mnogo skrbi zanje — za njihov vsakdanji kruh. Pomeni ljubezen do zemlje, da, pomeni celo ljubezen do trpljenja, do samozatajevanja, do žrtev. Pomeni pa tudi mnogo poguma, ki so ga imeli ti danes že sivolasni starčki, ki pa imajo še vedno polno zaupanje v prihodnost.

Jože in Elizabeta Poličnik sta doma iz Solčave, medtem ko so Kristjan in Lucija Praprotnik ter Jože in Mihaela Dešman doma iz Robanovega kota. V vseh treh zakonih je bilo po več otrok, največ jih je bilo pri Dešmanovih, in sicer kar devet. Danes se še vsi dobro počutijo in z optimizmom pričakujejo še več tako častitljivih jubilejev. T. Tavčar

Jubilanti zlate poroke od leve proti desni: Jože Poličnik (80 let), žena Elizabeta (73), Praprotnik Kristjan (75), žena Lucija (78), Mihaela Dešman (76) in mož Janez (74). Foto: T. Tavčar

TOŽBA RANČIGAJEVE MICKE

mali intervju

»Stara sem sedemdeset let, Martin, ki je pri hiši že celih petnajst let, pa gre v enainšesdeseto, pripoveduje in toži Rančigajeva Micka, pogleduje v breg, kamor se pne prileten Martin, da s koso odreže nekaj redi dozorele trave. Lepo vreme je treba do kraja izkoristiti.

Z Micko sediva pod mogočno hruško, gledava razpokano hišo, ki kliče popravila, gledava, kako je pred leti potegnili velik plaz in odnesel hlev, trta, slive in orehi bodo dobro obrodili če... Da, če ne bo toče.

Za dva ostarela človeka je na težavnem in brežnem posestvu mnogo preveč dela. Pa ju tisti, ki bodo vse dedovali, nočejo razumeti in nihče ne pride pomagat. Čakajo, da ju bo pobralo, potem se bodo hitro pomujali in prodali.

»Jaz sem prebrala v časopisu: Zemlja tistemu, ki jo obdeluje. Vzela sem vdovca in mu bila četrta žena. V prvih dveh zakonih je imel po enega otroka. Tedva sta zanj zakonita dediča. Jaz, neumnica, sem petdesetega leta — ko pa so mi tako lepo govorili in obljubljali! — na sodišču podpisala, da sem lastnik do smrti. Zdaj mi je pre-

sneto žal. Vidite, pa bi dala vse skupaj mladim ljudem, mlademu paru, ki bi zemljo tudi naprej obdeloval, popravil poslopje in za naju skrbel.

Tako pa praviva z Martinom: Kaj bi v poslopje vtepala zadnje dinarje in se mučila, potem pa bi prišli in prodali. Tako se bojim, ko bo še Mar-

tin opešal... Veste, čez osemdeset jih ima. Koso sklepije brez očal. Večji del sam pokosi. In vsa druga dela opravi. Tudi tisto kravo v hlevu je kupil. Čez štiri mesece bi morala povreči. Za pridno delo ne dobiva nikakršnega plačila, pa bi moral. Kdo mu bo plačal. Jaz ne morem. Tisti bodo morali, ki bodo vse to pobrali, midva pa sva se toliko let mučila... Eh, kje je pravica. Saj imam sorodnike — sestra Gelca mi rada pomaga — pa še drugi so, ki pravijo: Mi bi že pomagali, ko bi bilo tvoje... Pa ko bi bil človek mlad in zdrav. Do prve trgovine v Gotovljah je dobra ura, do zdravnikarja v Zalec pa uro in pol. Električne tudi nimava. Tranzistor in časopisi naju še razveselijo. Jaz naročujem Kmečki glas, Martin pa Novi tednik. Eh, rada bi, da se to enkrat do kraja uredi. Če ne bo pač treba na Gomilsko, pa se kaj takega ne bi smelo zgoditi, res ne...»

Taka je tožba in zaskrbiteljnost Rančigajeve Micke z Jerdri nad Zalcem. Življenje je iala brežnemu gruntu, zdaj pa, ko bodo njej in Martinu do kraja pošle moči, bosta šla... KAM?!... Tega tudi Micka in Martin ne vesta.

Vprašuje: Majda Starlekar
Odgovarja: Zlatko Bobinac

»Ne, to ni Franjo, ki ga poznate kot uspešnega pevca. Je pa njegov brat. Zlatko je mlad fant osemnajstih let, ki vas že drugo leto pozdravlja, skupaj z Darjo Glančnik, ki je bila predstavljena v prejšnji številki, v mladinski oddaji na radiu Celje. Zlatko gre v jeseni v tretji letnik trgovske šole.

»Kako si prišel k radu?«
»Lani marca je Franjo snemal za radio. Bil sem zraven njega v studiu in tehnik Marjan mi je povedal, da se lahko prijavim na poskusno snemanje. Ravno takrat so izbirali napovedovalca za mladinsko oddajo. Uspešno sem prestal avdicijo in tako že od aprila lani napovedujem.«

»Je bila trema na začetku velika?«

»Na prvi oddaji, bila je 6. aprila lani, sem imel kar pošteno tremo, ki je kmalu prešla in zdaj po letu in pol ne

PRESELITEV KLUBA MLADIH

Celjska mladina že dolgo pogreša prostor, ki bi ji služil za zabavo, rekreacijo pa tudi kulturno in idejno izobraževanje. Mladinski klub na Šlandrovem trgu ni zadovoljeval potreb mladih iz dveh razlogov: postavljen je bil v drugo nadstropje stanovanjske hiše, prostori pa so bili majhni in neprimerni za zabavo. Tako se je vodstvo kluba skupaj z Občinsko konferenco ZMS odločilo, da bo obnovilo kletne in pritlične prostore v hiši na Cankarjevi cesti. Problemi pa so nastali že takoj na začetku, ko je Stanovanjsko-komunalno podjetje zavlačevalo s podpisom pogodbe. Ta-

ko so začeli z obnovo prostorov šele sredi marca.

Največji pa je problem denarnih sredstev. Skupščina občine Celje je namenila adaptaciji kluba 50.000 novih dinarjev. Vendar je znesek odločno premajhen za obnovo enajstih prostorov novega mladinskega kluba. Vodstvo kluba in Občinska konferenca ZMS se trudita, da bi zagotovila predvsem finančno pomoč pri mladinskih aktivnih v delovnih organizacijah. V veliko pomoč jim je tudi sodelovanje z gradbenim podjetjem Ingrad in Obnovo. Obe podjetji bosta namreč poma-

gali pri prenovitvi prostorov in zidov. Tudi mladinski aktiv v Cinkarni je klubu veliko pomagal s tem, ko je zagotovil 150 kilogramov barve za pleskanje zidov. S tem so že uredili dva prostora, ki so sedaj na razpolago študentskemu servisu.

Ureditev prostorov novega mladinskega kluba je velikega pomena za aktivnost mladih v celjski občini. Ko bo mladinski klub urejen in obnovljen, bo nastal v njem nekaj center celotne mladinske aktivnosti. Center bo vključeval Marksistični klub, klub OZN, študentski servis, Potapljaški klub itd. Velik poudarek bo

tudi na rekreaciji mladih, pa naj bo to šahiranje, namizni tenis ali ples. Načrt za izgradnjo centra v mladinskem klubu so na Občinski konferenci ZMS sprejeli že leta 1971, vendar ga do sedaj niso mogli realizirati, ker niso dobili ustreznih prostorov. Lahko pa verjamemo, da bo ob dodatni podpori mladinskih aktivov v delovnih organizacijah in Skupščine občine Celje res zaživel in razvil dejavnost v centru, ki bo vključeval vse tisto, kar mladi danes zelo pogrešajo — zabavo, aktivnost in rekreacijo.

DAMJANA STAMEJCIC

»občutim nobenega strahu več, kadar sedem pred mikrofonom.«
»Se udeležuješ v kakšnih drugih organizacijah?«

»V preteklem šolskem letu sem bil predsednik mladinske organizacije na šoli, tako sem obiskoval različne seminarje in predavanja in se tako spoznal s problemi mladih, kar mi je seveda tudi pomagalo pri oddaji.«

»Darja gre v jeseni v Ljubljano, ti boš pa verjetno še ostal na radiu?«

»Da, Darja nas v jeseni zapušča, jaz pa bom v oddaji ostal še naprej. Drugo leto, ko bom končal trgovsko šolo, bom nadaljeval solanje na Višji ekonomsko-komercialni šoli v Celju.«

»Kakšno mnenje imaš o mladinski oddaji?«

»Prvič, da je dvajset minut premalo, vsaj pol ure bi morala biti dolga. Mislim tudi, da je preveč teksta in premalo glasbe. Vesti bi lahko bile krajše in bolj zanimive, o tem smo se že pogovarjali z Milenkem, ki pa sam oddaje ne more popostriti, saj mu mladi dopisovalci sploh ne pošiljajo nobene kritike. Upajo, da se bo počasi le obrnilo na bolje.«

»Ti je kakšna oddaja bila posebno lahka, si jo napovedoval s posebnim veseljem?«

»Da, v eni izmed oddaj je nastopil tudi Franjo, ki je med mojim tekstom pel. Takrat sem napovedoval s posebnim veseljem.«

»Kaj pa prosti čas in konjički?«

»Sem član celjskega Aero kluba. Kot večina mladih se tudi jaz zanimam za beat glasbo. Pa še namizni tenis in smučanje sta moj hobi.«

Tako mu prostega časa ne ostaja nič, vendar je v šoli še vedno odličnjak kot včasih. Doma pa so se že navadili, da ni veliko doma.

NAJ RASTEJO BOROVNICE!

Mnogi vroče poletne popoldneve izkoristijo za namakanje v bolj ali manj čisti, sladki ali slani vodi, spet drugi hodijo v planine, nekateri pa, in teh je manj, te dni hodijo po gozdovih in nabirajo borovnice ali gobe, da bi kaj zaslužili.

Mojo pozornost so pritegnili veliki plakati, ki že dober mesec visijo po hišah v Savinjski dolini: »Velik stranski zaslužek za nabiralce borovnic, liščič...« Radovednost me je gnala na odkupno postajo tovrstnih sadežev v Taboru. Povedali so mi le, da je »rekorderka« 45-letna gospodinja Tončka Lukman iz Ojstriške vasi pri Taboru.

Poiskal sem jo na njenem domu, ko je kuhala kosilo.

»Ja, prejšnje leto sem natrgala od 18 do 20 kg borovnic na dan, letos, ko jih je bilo malo, pa po 12 kg. Moram pa povedati, da me zelo ježi, ker so bile borovnice lani po 10 din, letos pa v začetku komaj po 8.«

»Koliko časa pa porabite, da jih nabereš 12 kg?«

»Navadno jih grem nabirat ob osmih. Potem pridem ob 12. uri kuhat kosilo, popoldne pa jih trgam od pol treh do pol sedmih. Ob tej uri jih namreč odkupujejo. Pa še to napiši, da gre vsaka borovnica preko mojih rok! Jaz jih ne nabiram z grabljicami, kot mi nekateri očitajo.«

»Kako pa kaj križ? Boli?«

»Boli, boli! Pa ne samo križ. Tudi noge, posebno še kolena. Po kolenih se namreč plazim za njimi, pri tem pa se opiram še na lakete. Tako pridem domov vsa vijoličasta.«

»Kam pa boste s toliko denarja?«

»Danes ga res ni težko zapraviti. Vendar ta denar, ki ga zaslužim, ne porabim zase. Mož nima velike plače za otroke pa je treba skrbeti. Starejši sin je pri vojakih, hčerka se uči, najmlajši pa hodi še v osnovno šolo. Vsakemu pa je treba nekaj dati. Tako meni ostane le bore malo.«

»Pa se kaj bojite, da bi žalska davkarja izvedela za vas?«

»Tista mi pa nič ne more, pa če bi jih nabirala od zore do mraka!«

Lepo se je bilo pogovarjati. Ko sem že hotel oditi, sem opazil, da bi Tončka rada še nekaj povedala, pa ne ve, ali bi ali ne. Zaupala mi je:

»Majhne količine bi morali tehtati na manjši tehtnici, tukaj pri nas pa tehtajo vse na veliki. Zadnjič sem nabrala 8,5 litrov borovnic in ko sem jih doma tehtala, jih je bilo 5,25 kg. Zadržana tehtnica pa je pokazala — 4 kg! Veš, to ti pa vzame veselje!«

Ko sem šel od Lukmanovih, sem pozdravil: »Naj rastejo borovnice.«

»Naj rastejo!«

DAMJAN KRIZNIK

ZAKAJ TAKO?

„NELJUD-SKE“ CENE

Hotel Celeia je prevzel organizacijo gostinskih uslug na sobotnem srečanju aktivistov NOB v Smartnem v Rožni dolini. Na prireditvi je bilo precej ljudi in je hotel Celeia prav gotovo dosegel določeni ekonomski učinek. Vendar pa se je tudi v Smartnem ponovila stara praksa — zvišali so cene sendvičem, pivu in oranžadi. Za sendviče je moral kupec odšteti celih pet dinarjev. Ampak to so bili sendvičji z oznako — nič posebnega.

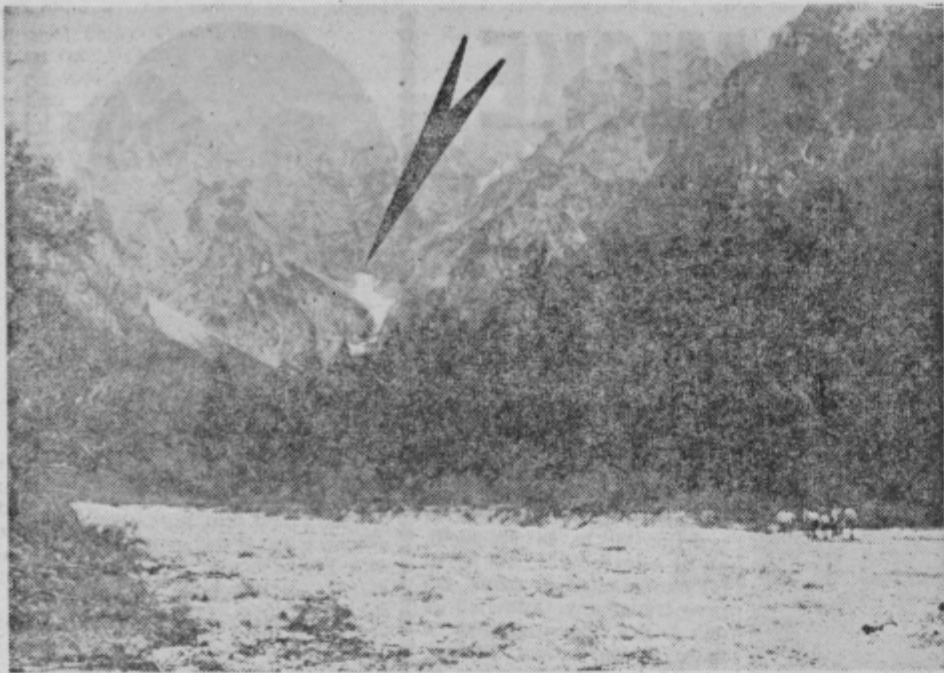
Ceprav je bilo menda dogovorjeno, da ljudsko zborovanje ne prenese hotelskih cen, se je ponovila napaka, ki je ne moremo spregledati. Le zakaj se ne da doseči, da na takih prireditvah, ki niso veselice in katerih namen ni nekomu omogočiti poleg običajnega dohodka še kaj več, ne bi ostali — zmerni. In ponujali vse po »ljudskih cenah«.

LESNIK iz Laškega bil aktivist med imel okrog štiri... Najprej sem bil Okrožnega odbora... Najprej je bil sekretar, blagajnik pa Kukovec. Pozneje pod revirje. Delo... saj poznate iz... skrivanje pred so... in pa izredno tež... Naše območje... tako majhno, pre... imeli, pa nevar... To je bilo naj...

IN BELAK iz Arcl... sem bil star ok... let. Deloval sem... Lešja, Runtul in... Arclina. Pozneje sem... obveščevalec za... v Rožni dolini. To so... težki časi. Če je... dovolj seznanjena s... naše zgodovine?... da je, a ponekod je... Veste, to je... v takih krajih, kjer... vojno ni bilo kaj... razvito narodno... gibanje.«

neznaten delček ti... vsega, da bi v naši... prost fragment nam... kadar zavzeto in... D. Medved

Pogled na Matkov kot z ledenikom iz Mrzle gore v ozadju. Puščica označuje vrh ledenika in mesto, kjer je »Matkov škaf«.

Na samem robu škafa se je zbrala pisana družina in občudovala ta hľadvse nevsakdanji pojav, ki mu menda na svetu ni enakega.

NEVSAKDANJI POGLED

NOVINAR JE OBISKAL MATKOV ŠKAF

Težke, sive megle so se spuščale preko ostro začrtanih grebenov na nebu, skoz in skoz pokritem s temnimi oblaki. Kaj prida vreme se tiste junijske nedelje resnično ni obetalo. Toda, kaj hočemo, ni pomoči. Solčavani so poslali v naše uredništvo ljubeznivo vabilo, da naj se jim pridružimo, ko bo njihovo planinsko društvo organiziralo izlet v Matkov kot in še dalje, do Matkovega škafa.

Kot rečeno, vreme je bilo ravno pravšnje za nedeljsko lenarjenje, toda z Rokom, celjskim gimnazijcem, ki se mi je pridružil, sva kljub temu krenila na pot. Ves Matkov kot je bil obdan s sivino in vsak trenutek je bilo pričakovati prve kaplje.

Na dogovorjenem mestu sva se z Rokom pridružila Solčavanom, bilo jih je okoli trideset in največ je bilo med njimi mladine. Kar prijetna družba, na čelu pa planinski veteran Ikoč, ki menda pozna vsak kamen, vsak macesen in ve za vse skrite gamsove stečine, ki se prepletajo nad stenami tega deviškega sveta. Pri skromni, toda zato nič manj prijetni planinski kočji smo se malo okrepčali, nato pa zavili po hudourniški strugi pod ostene Mrzle gore, ki v svoji veličastni pojavi zapira zahodni del Matkovega kota. Po belem produ smo hitro napredovali, tempo pa je popustil, ko smo lezli preko skal in kamenja večnemu snegu naproti. Kljub temu, da je letošnja zima skoparila s snegom, je bil ledenik pod Mrzlo goro v Matkovem kotu dolg še preko kilometra in človeku je nehote prišlo na misel, kako čudovito bi bilo pravzaprav smučati v tem svetu tišine in neskaljenega miru.

S snegom pa so se začele težave. Najprej so nas pozdravile prve dežne kaplje, ki so kmalu prešle v naliv. Smučarska kapa, ki sem jo doma še zadnji trenutek

vtaknil v žep, je posebno prav prišla Roku, kajti njegov smučarski anorak je bil brez kapuce. Oklevali pa nismo! Tudi dež nas ni mogel odvrniti od namere, da se povzpemo na vrh stožčastega ledenika in si ogledamo nevsakdanji pojav, ki mu menda daleč naokoli ni enakega, če sploh kje je. Vsaj jaz še nisem slišal zanj, drugi pa menda tudi ne. Kolona se je po ledeniku, ki se v zadnjem delu kar precej strmo dviga proti steni Mrzle gore, raztegnila kot jara kača. Medtem, ko so prvi že dosegli vrh, sem krepko zaostal. Na veliko sem si dajal opravka s fotografiranjem (to mi je kasneje tudi prav prišlo, ker sem se lahko izgovarjal), v resnici pa me je pošteno zdelovala sapa.

Še preden smo tisti z začelja kolone prispeli na vrh, je dež ponehal in dobra volja se je takoj vselila v nas. Matkov škaf!

Kdor tega naravnega pojava še ni videl, je veliko zamudil. Spomladi, ko z vrhov divjajo v dolino plazovi, se na tem mestu pod Mrzlo goro nakopiči snega tudi po več deset metrov na debelo. S toplejšimi pomladanskimi sapami pa pride odjuga in dež. Po žlebu, po katerem so se prej usipali snežni plazovi, sedaj polzi voda, ki neumorno, dan za dnevno, dolbe luknjo v snežni stožec. Tako nastane v snežnem stožcu velika luknja, katere premer je okoli deset metrov, globina škafa pa je odvisna od količine nagrnjenega snega.

Tonček, izkušen solčavski planinec pa je s seboj prinesel tudi s svincem obteženo tanjšo vrvi in se pripravil na merjenje globine škafa. Ko smo kasneje v planinskem domu zmerili dolžino vrvi, ki je bila potrebna, da je dosegla dno škafa, smo ugotovili, da je bil tega dne škaf globok nič več in nič manj kot sedemnajst metrov in sedemindvajset centimetrov! Letos pa povrh vsega še

niti ni bil najgloblji in v zadnjem tednu pred našim obiskom ga je pobralo za dobrih pet metrov, je vedno povedati Ikoč...

Ta nenavadni in nevsakdanji pojav je resnično zelo posebnega. In kar škoda je, da ga vsako leto (najbolj primeren čas za obisk je v sredini junija) obišče razmeroma malo ljudi. Kasneje poleti, ko se več ljudi po vrh planine, pa pojav seveda izgine, kajti sneg se sili s tem pa izgine tudi Matkov škaf. Tako letos tega pojava ne bo moč več videti, zato pa ne zamudite priložnosti v prihodnjem letu.

Veseli in zadovoljni smo se spuščali nazaj po snegu. To je bila prava smuka po čevljih in kar tekmovali smo, koga bo bolj neslo. Hitrostni rekord je vsekakor postavil Rok, kajti njegove vadidaske z gumijastimi podplati so bile kot nalašč za smuko, pa čeprav je bil kmalu skoz in skoz moker in so mu rezervne nogavice, ki jih je imel v avtomobilu, še kako prav prišle...

Za zaključek pa morda le še to. Če boste vzeli v roke pred meseci izdan vodič po Savinjskih planinah (dobro in koristna knjiga!) ne bodite presenečeni, če boste tam kaj našli nekoliko drugačen opis nenavadnega pojava v Matkovem kotu. Iz besedila te knjige je sklepati, da je Matkov škaf izdolben v skalo (... svoje pa sta opravila čas in voda!! — piše v knjigi), čeprav temu le ni tako, kajti škaf vsako leto nastaja in izginja, njegova razsežnost pa je odvisna od količine zapadlega snega.

Lep izlet je bil to, veliko doživetje in prihodnje leto ga nikar ne zamudite. Mogoče pa se odločimo v našem uredništvu ter družno z gostoljubnimi Solčavani organiziramo skupen izlet.

Se nam boste pridružili? Ne bo vam žal!

Tekst in slike
BERNI STRMCN

Iz počji je bilo kar lepo videti kolono, ki se je vzpenjala v strm breg. Snega je bilo še resnično precej na debelo.

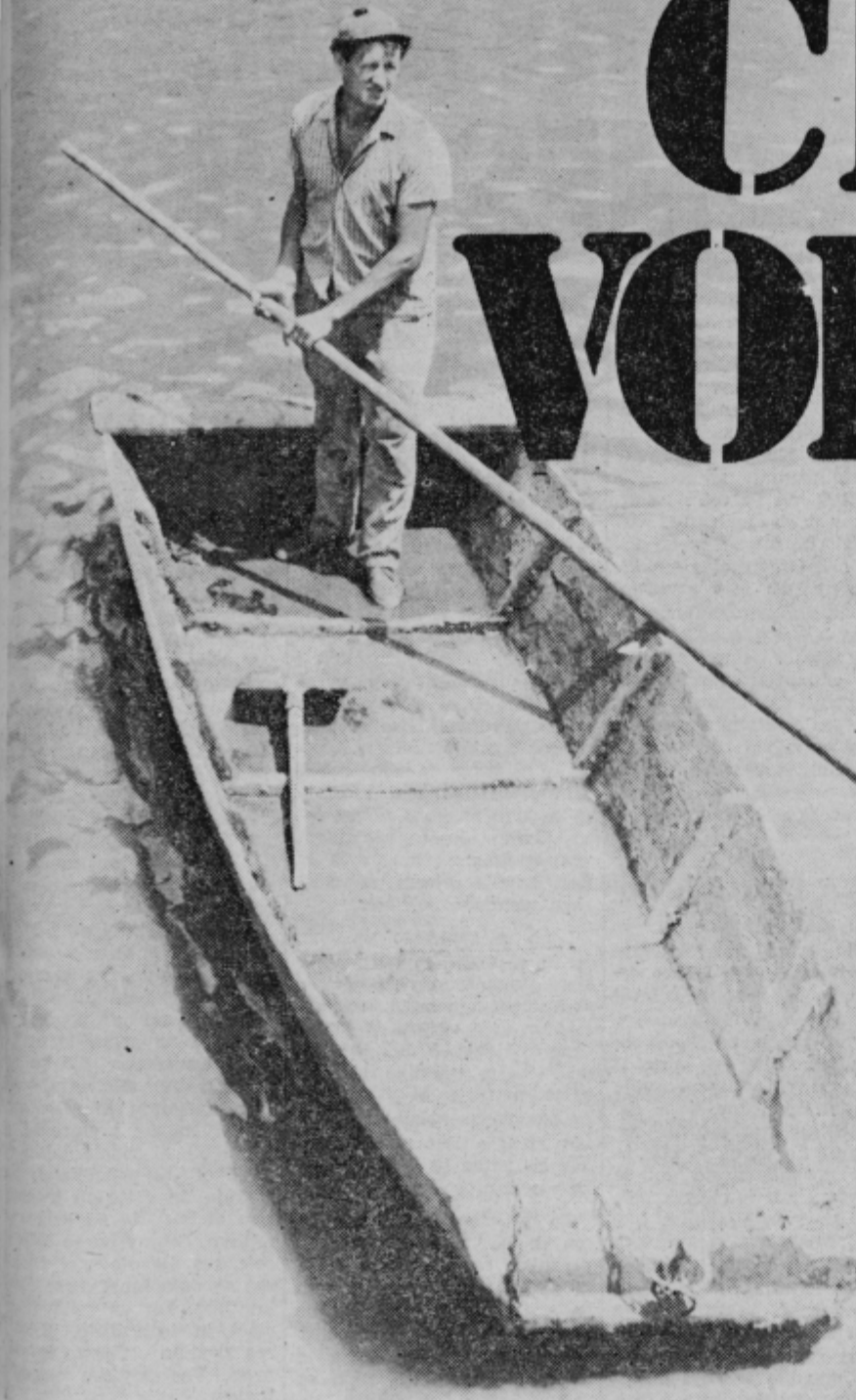

Tonček je imel s seboj s svincem obteženo vrvi in se je lotil merjenja globine Matkovega škafa.

Pogled v notranjost »Matkovega škafa«. Slika seveda ne more prikazati vsega, kar je moč videti na licu mesta.

KAKO ČEZ VODO?

KARL HRIBERŠEK kmetuje onstran reke, v hlevu ima 12 glav živine. Dnevno pomolze 40 litrov mleka. Kako priti čez vodo?

To je resno vprašanje za Karla Hriberška, ki kmetuje onstran Savinje na lepi zemlji. Le to je škoda, ker se ta zemlja preveč razprostira v strmine Rifengozda. V hlevu ima dvanajst glav živine, dnevno pa pomolze okoli štiriinšest litrov mleka. In kadar voda naraste, ne more na drugo stran in tako nastane škoda, ki je ne more niti priti nikomur drugemu kot narasli vodi in pa seveda dejstvu, da ni mostu čez Savinjo.

SREČANJE OB VODI

Vroč in soparen poletni dan je napovedoval popoldansko nevihto. Kopasti oblaki so ždeli na nebu, od zemlje je dehtelo. Na bregu Savinje so se zbrali otroci. Z obeh bregov, posedli so v travo in se pomenkovali. Od ceste je skozi visoko travo mimo koruzne njive prišla Cvetka. Po zapraščenih tleh je težko ob sebi rinila kolo, a je le prišla do brega. Tam ga je položila v čoln in poiskala

ključ. Pri stebri je odklenila veliko in težko ključavnico in veriga se je sprostila. Urno in spretno je skočila v čoln. Kako se je prevrnilo, čoln se je zazibal in nevarno poplesaval na vodi. Toda to je bilo zanjo nekaj povsem vsakdanjega. Z vajeno in sigurno kretnjo je uravnala čoln, ki ga je naredil njen oče, Adolf Šanca, ki smo ga spoznali v prejšnji številki. Ze je bila na sredi reke in njeni sovrstniki so ji mahali z obale. Se nekaj trenutkov in že je pristala v senci bujnih krošenj na drugi strani, ki so se utrujeno sklanjale nad temno in po Voglajni smrdečo gladino Savinje. Moj prijatelj, ki je vse to zvedavo opazoval, je vprašal, če še sploh kakšna riba plava v tej vodi. In kot naročeno je pritekel neki fantič ob vodi navzgor do nas in v roki držal ribo.

LEJTE JO, KO JE CRKNILA

S temi besedami je pritekel. Trdno je držal niti ne

tako majhno ribo, da mu ne bi zdrsnila v travo. Našel sem jo ob bregu, priplaval je, obrnjena na hrbet. Pozneje, ko je prišel še Karl Hriberšek, je povedal, da je ondan našel eno pri čolnu, čisto pri obali. Tudi tista je že poginila in ko jo je nesel domov, da bi jo snedel njegov pes, je ni hotel, je preveč smrdela. Moral jo je vreči na gnoj...

Sonce je tako prijetno gredo, da bi z največjim veseljem slekel srajco in hlače ter se pognal v vodo, ki je bila pred nosom. Toda v nosu je bil tudi neprijeten vonj, na bregu v mivki pa črni madeži od katrana. Zivljenje je tukaj utihnilo, le glasovi domačinov, ki si doklicujejo z brega na breg, odmevajo tja proti rifengoškimi gozdovom. In priznati moram, kar težko je bilo doklicati Karla Hriberška, kajti njegova domačija je malce oddaljena od »pristanišča« za čolne. Šele po vztrajnem hupanju avtomobila in žvižganju se je pri hiši nekaj zganilo, toda Karl ni bil doma. Bil je spodaj niže ob vodi, kjer je obračal seno. Komaj sva se sporažumela, kdo da sem in končno me je spoznal, saj sva se že

videla pri Rozmanu, tistega sivega deževnega dne.

Prišel je na breg in najprej pričel s široko lopato odmetavati vodo iz čolna. Potem je pograbil dolg kol, ki je obenem veslo in krmi lo in že je bil na naši strani. Ogorel od sonca, še mlad obraz, ki pa je izdajal garsko delo na kmetiji, ki bi mu prinesla še več, če bi imel pogoje, da bi jo širil in moderniziral. Zemlja bi mu to še dopustila, le prometnih zvez nima. Se tisto mleko, ki ga dnevno pomolze, ne more spraviti čez, če voda naraste. Ne preostane mu drugo kot posoda na kolo, peš krepko uro v hrib in nato še eno uro peš v Celje. Skupaj dve uri hoje do mesta, kjer spravi mleko v denar.

VSAJ ŽICO BI RAD IMEL

Da, takšno, ki bi jo speljal nad reko in kadar bi bila voda previsoka in predeeroča ali pa v zimskih mesecih preveč zaledenela, bi po žičnici spravil na drugo stran vode vsaj tovar. Mleko, živila iz trgovine in podobno. Zaenkrat mu še ni uspelo dobiti kredita v Laškem, ne na občini, ne v kmetijski zadrugi, s katero sodeluje in mu tudi odkupuje mleko. Rekli so mu, naj se še modernizira, da ima vse pogoje za takšno delo. In kaj jih ne bi imel, saj je še mlad. Posestvo je prevzel po očetu Francu in materi Alojziji. Zda gospodarita z ženo Marijo, imata pa tudi sedem let starega Pavleta. Karl ni izgubil zaupanja v zadrugo in ne v občino. Upa v tisti dan, ko bodo le našli sredstva za kreditiranje, tudi žičnice. Seveda pa bi bil najboljši most. Otroka ne moreš poslati po žičnici preko vode, če mora v šolo, voda pa je pregloboka in predeeroča.

Na tem koncu naše slovenske zemlje so dlani otrok kmalu žuljave. Prekmalu primaje za dolge drogove in krmarijo po Savinji. Otroška razigranost ne zaživi ob bistri reki sredi zelenja. Tiste vožnje s čolni so resno vsakdanje opravilo, ki terja od malih »odrasležev« že kar lepo mero znanja in poguma. Ko sem opazoval malo Cvetko, kako je krmarila na drugo stran, sem se nehote vprašal, kaj bi bilo, če ji kdaj le ne bi uspelo uravnati čol-

na in bi padla v vodo, kjer je globoka tudi do štiri metre. Ali pa takrat, ko pogum premaga naraslo vodo, ki nezadržno štere proti Laškem? Rešitve verjetno ne bi bilo...

Z JUNCEM NA GLAVO V SAVINJO

Če se kaj takega primeri izkušenemu in krepkemu Karlu, še to ni tako hudo. Če pa čofneš v vodo z junčkom in povrhu tega še pade nate in te z rogovi oplazi po rebrih, je to potem že kaj hujšega kot samo neprostoVOLjno kopanje.

To se mu je zgodilo pred dvema letoma, ko je peljal dva junčka preko reke. Prvi je bil kar miren in sta lepo prišla čez, drugi pa je kar zakoračil v čoln in še dalje, kar naprej v vodo. Karl ga je skušal zadržati, a ga je vrgel v vodo in za nameček še padel nanj. Še dolgo po tistem je Karl čutil na hrbtu ob neprijetnih bolečinah to kopanje, ki se je na vso srečo končalo samo z buškami. Potem seveda ni junčka več spravil v čoln. Premeril je vodo, ki je bila na srečo tiste dni precej upadla in uspelo jima je, da sta Savinjo kar prebrdla. Junček je moral kdaj pa kdaj tudi malce zaplavati, ker je imel pač prekratke noge, da bi hodil po rečnem dnu.

Vseh doživljajev pa se Karl niti ne spominja. Preveč je bilo vsega in za nas še tako nenavadne prigode na vodi za ljudi iz Rifengozda ne predstavljajo nobene senzacije, ampak zagrizen boj za kruh in napredek kmetij. Ker živijo Hriberškovi samo od zemlje, resnično upajo, da bodo posestvo lahko še razširili, ga posodobili in še več proizvajali. To pa je tudi interes občine in kmetijske zadruge, s katero Karl dobro sodeluje.

Toda le če bi imeli m...

Besedilo in slike:
DRAGO MEDVED

To je pa Šancova Cvetka, ki se večkrat na dan prepelje čez Savinjo. Pa ni edina. Mnogo otrok je, ki se takole prevažajo čez reko.

»Najlepša na razstavi živine.

V rekreacijskem centru Velenje

VSE VSTOPNICE SO ZAVAROVANE

Edo Jučina, vodja rekreacijskega centra v Velenju: »Poleg treh plavalnih bazenov (zimskega in dveh letnih) ter otroškega igrišča smo v našem rekreacijskem centru zdaj pridobili še dve asfaltirani igrišči za tenis, igrišče za odbojko in manjše igrišče za trening tenisa. Rekreacijski center pa s tem še ni končan. V Šaleku za gradom gradijo vlečnico, ki bo do zimske sezone končana. Na prostoru med že obstoječim rekreacijskim centrom in bencinsko črpalko pa je predviden prostor za nova igrišča. Nad bazeni v gozd pa bomo speljali trim stezo.«

Na lepem prostoru med glavno cesto in vilo Herberstein se razvija nov rekreacijski center v Velenju. Dosedanjemu zaprtemu zimskemu bazenu in dvema letnima ter otroškemu igrišču so se v ponedeljek pridružila nova igrišča: dve asfaltirani igrišči za tenis, asfaltirano igrišče za odbojko in manjše igrišče za treniranje tenisa ali kakor ga popularno imenujejo v rekreacijskem centru — igrišče za otroški tenis. S tem je rekreacijski center še pridobil na veljavi, vsekakor pa bo tudi na popularnosti in obisku.

Edo Vučina, ki je vodja rekreacijskega centra, je ob našem obisku povedal toliko zanimivih podatkov, da si nisimo mogli kaj, da temu objektu ne posvetimo nekaj več prostora.

»Pri nas se je začela letna kopalna sezona 15. junija, obisk pa je odvisen od vremena, ki pa je samo malo boljše kot lani. Doselej smo zabeležili rekordni obisk in to v nedeljo 850 kopalcev. Tudi pri nas je ogrevana voda, vendar

jo ogrevamo samo do 24 stopinj, ker mislimo, da je to za poletno kopanje najbolj primerna temperatura. Imamo odlične filtrirne naprave, tako da vode skozi vso sezono ni treba menjavati. Cene so pa takšne: za otroke do štirih let dinar, do petnajstih let tri in za starejše pet din. Omarica za obleko je dinar. Imamo posebno ugodnost: odrasli lahko kupijo deset vstopnic za 40 din in jih morajo izkoristiti v tekočem mesecu. Za mladino je cena za deset kopanj (skupnih) 25 din. Posojamo tudi ležalnike (dinar), kopalke (štiri din), brisače (dva din) in kopalne kape (dinar). Iz bazena je možen vstop na teraso, kjer lahko pojedete razne specialitete na žaru in popijete razne pijače, vse po konkurenčnih cenah. Bazeni so odprti vsak dan od osme do devetnajste ure, ob petkih, sobotah in nedeljah imamo tudi ples in to od 19. do 24. ure. Do zdaj je igral ansambel Jožeta Saleja, od 1. avgusta dalje pa bo ansambel Ave, prav tako iz Velenja.«

Kaj pa zimski bazen? »Odprli ga bomo 1. septembra, novost pa bo savna, ki bo začela takrat obratovati. Tudi pri zimskem bazenu pripravljamo še druge novosti. Blagajno bomo predstavili v spodnje prostore, na mestu, kjer je bila do sedaj, pa bomo namestili mize. Poskušali bomo tudi uvesti, da bi z novo sezono imeli vsak večer glasbo.«

V ponedeljek so razširili

rekreacijski center z novimi igrišči. Do 1. avgusta je na vsa igrišča prost vstop, medtem ko bo vstop na otroško igrišče vedno brezplačen.

»V Gorenju se pripravljajo ustanovitev teniskega kluba, vse pa bo odvisno od zacetne volje posameznikov. V sestanju imajo tudi tenisko igrišče, ki je vedno zelo dobro osveženo in zakaž potem ne bi bilo se pri nas. Tisti, ki bo plačal za igranje tenisa, bo imel prost vstop v bazen, letni ali zimski. Pri nas niste lanko uobli vse rekvizite: izposojalnice za copate bo dva din, za ločar štiri din, štiri zogice dva din, ura igranja pa 15 din za prenočne, medtem ko bodo kinoski igralci in tisti z abonmanskimi kartami imej neke olajšave. Tudi za odbojko bomo posojali žoge (izposojalnica 10 din) vstopnina pa dva din ne glede na čas igranja. Celoten objekt je stal štiričrtni starih milijonov, dela pa je izvedel študentski solski center. V jesen bomo okoli celotnega centra zasadili živo mejo, na celotni površini nad bazenom pa uredje zaradi sence.«

Je res, da je vsaka vstopnica za bazen zavarovana?

»Res, in to pri mariborski zavarovalnici.«

Kako pa je z otroškimi igriščem?

»Vina otroškemu igrišču je vse zastoj razen »minkartax« (dinar) in voznje v colnih (tudi dinar). Zraven je še bife s sadkarijami.«

Imate dovolj parkirnega prostora?

»Dovolj lastnega, da pa se parkirati tudi v neposredni bližini.«

Do letos je v tem rekreacijskem centru vladalo mrtvilo, novo vodstvo pa je zastavilo širok program dela, ki ga vsaj zdaj v začetku tudi izvaja. V sezoni je zaposlenih 26 ljudi, v »mrtvi« sezoni pa osem. Zelijo, da bi uspeli in da bi zadovoljili obiskovalcem, ki prihajajo k njim.

TONE VRABEL

V LOČAH SO PRAZNOVALI

MLATIČI, DRVARJI, MESARJI

V Ločah pri Poljčanah je bilo v soboto in nedeljo nadvse živahno. Organizatorji letošnjih poletnih prireditev so ob dnevu vstaje in 25-letnici dela Kmetijske zadruga iz Slovenskih Konjic pripravili pisan in zanimiv spored. Za kakih 4000 ali še več obiskovalcev v dveh dneh res ni manjkalo ne zabave in ne paše za oči. Organizatorjem loških prireditev je v kratkem času uspelo pritegniti k sodelovanju vrsto znanih imen in uveljaviti ime svojega kraja v slovenskem kulturnem prostoru. Ločani lahko s svojim aktivnim delom služijo za vzgled tudi množici velikih slovenskih mest, kjer v poletnih mesecih vlada preveliko kulturno mrtvilo.

NA POGLEDU ŽIVAHNO

Na Pogledu, slikovitem gradu nad Ločami, je bilo v soboto vse živo. Množica ljudi se je zbrala, da bi skupaj z domačini proslavila slovenski praznik. Ločani so namreč na Pogled povabili vse svoje nekdanje sovaščane, ki si danes služijo kruh onstran naših meja. Za to, da je bilo še lepše, še zabavnejše in še bolj prisrčno, sta poskrbela Stane Mancini s svojim Malim ljubljanskim ansamblom in znana zagrebška humoristka Nela Eržišnik, ki je s svojim pristnim in preprostim humorjem razvedrila tudi najbolj čemerne obraze. Zal pa ni utegnila s svojo nerazdružljivo prijateljico — metlo — počediti greznice, ki že

več let greni življenje stanovalcem Pogleda, obiskovalce loških prireditev pa omamlja s svojim »vovnjem«.

NEDELJSKE PLOHE

Nedeljski Kmečki praznik se je pričel klavirno, saj je že zjutraj neusmiljeno deževalo. Okrog osmih pa se je malce razvedrilo in skrbi organizatorjev so bile proč. Do desete ure se je na prostoru, kjer so rejci razstavljali svojo živino, zbralo že kakih 3000 ljudi. Obiskovalci, povlačni kmetje, so si z zanimanjem ogledovali razstavljeno živino, last kooperantov Kmetijske zadruga iz Slovenskih Konjic. Predstavniki zadruga so podelili nagrado za najboljšo živino Jožetu Arbeitru, dvajsetletnemu sinu rejca iz Loč, drugim rejcem pa so izrekli zaslužene pohvale.

Lepo in zanimivo presenečenje so organizatorji Kmečkega praznika pripravili obiskovalcem s povorko kmečkih strojev in s prizori iz kmečkega življenja. Videli smo vinogradnike, mlatiče žita, drvarje, mesarje, ki pripravljajo prašiča za zakol in še veliko drugih. Res slikovit prikaz življenja, ki je del kmečke vsakdanjosti.

Za prijeten zaključek tekmovalnega dela Kmečkega praznika so poskrbeli kosci, ki so na travniku ob loškem bazenu navdušili obiskovalce s svojo večino v tem kmečkem opravilu. Najhitreje in najbolje je svoj del travnika pokosil Jože Jamnikar, ki nam je zaupal, da mu je koš-

nja bolj v zabavo kot pa vsakdannje opravilo.

ŽELEZNE PTICE NA OBZORJU

Popoldan se je množica ljudi začela zbirati na veliki ravnini ob cesti, ki pelje iz Konjic v Loče že uro pred napovedanim letalskim mitingom. Ljudje so nestrpnost pogledovali v nebo, kdaj se bo do na obzorju prikazala letala. In res je hrup letalskih motorjev kmalu zmotil mir okoljskih vasic. Letalo je zakrožilo nad ljudmi, nato pa pristalo. Na obzorju se je prikazalo drugo letalo, v zraku sta se odprli pisani kupoli. »Padalci!« je zakričala vsa mladež. Manever dveh padalcev, članov Aerokluba iz Celja, je popolnoma uspel, saj sta pristala le dober meter od cilja, označenega s križem. Nekaj trenutkov za tem pa je gledalcem že zastajal dih ob pogledu na akrobacije driličarjev istega kluba.

Prevzel me je pogled na ljudi, ki so nemo strmeli v nebo. Za večino njih je bilo to enkratno doživetje, predvsem za stare kmečke grde. Stara ženica mi je rekla, da še nikoli ni videla takih čudes, kot jih počnejo »ti tam zgoraj«. In v tistem trenutku sem vedela, da so loške prireditve, čeprav so se šele začele, res dosegle svoj namen: saj so dale kmečkemu človeku tisto, kar ga zabava, pravičlivi in izobražuje. Bilo je res živahno, zabavno in zanimivo. Vse čestitke organizatorjem.

DAMJANA STAMEJČIČ

Loški kmetje in delavci, zaposleni v Kmetijski zadrugi v Slovenskih Konjicah, so pripravili gledalcem prijetno presenečenje s povorko, v kateri so prikazali kmetijske stroje od pluga do kombajna. Predvsem pa so gledalce navdušili slikoviti prizori kmečkega življenja in dela v vinogradih in skednjih.

ČGP »DELO« Podružnica Celje

vabi k honorarnemu sodelovanju za šest mesečno delo

PISARNIŠKO MOČ za delo v pisarni

po štiri ure dnevno. Delo je primerno za upokojenko. Honorar po dogovoru. Možnost nastopa takoj. Informacije v Podružnici »Delo« Celje, Trg V. kongresa 10.

LAŠKO PIVO IN CVETJE

TANCAJ, TANCAJ, SVAT!

Minuli teden je bilo v Laškem vse, res prav vse znamenju cvetja. Mesto se je odelo v pisane travice cvetočih gredic in lončkov, v nedeljski paradi so nas ljubka dekleta narodnih nošah zasipala s cvetjem iz košaric in z

vozov s cvetličnimi aranžmaji, dečki v paradi so vozili polne samokolnice cvetic... In še nekaj, kdo bi si mislil, da znajo mali, v pastirčke oblečeni pobiči, s klobučki iz listja, še vedno zapiskati na rogove. Pa znajo!

Veste, v tako veselih dneh prične celo pivo v vrčkah z belo peno in zlato sredico spominjati na barvo marjetic. Laščani in njihovi gostje pa imajo radi cvetice in tudi »marjetice«.

V soboto je bilo mesto živahno in razigrano kot malokdaj, ljudi pa toliko, da ni bilo praznega kotička. Rajali so povsod, po zabaviščih, na gradu, na igriščih, pa po ulicah in parkih. Pesem se je prelivala, tu je igral ansambel, tam godba in drugje spet je razigrana družba prepevala po svoje. Ko se je zmrabilo, se je vse strnilo ob nabrežju Savinje. Pogasili so luči po mestu in nebo je zažarelo v mavričnih barvah ognjemeta. Z obeh bregov so švigale v zrak rakete in se razcvetale v ogromne lučke, z mostu pa je zašumel svetli slap luči. Tako je cvetela laška noč na predvečer praznika.

Vsi, ki so se po dolgi in »naporni noči« dovolj zgodaj prebudili v nedeljsko jutro, so zaskrbljeno pomislili, kako se bo odvijal zadnji dan prireditve, kaj bo s parado, kaj bo z ohcetjo. Deževalo je neusmiljeno in nikjer ni bilo niti koščka modrine. Pa se je do devetih zjasnilo in zdelo se je, da je imelo jutranje umivanje edino nalogo oprati ulice in osvežiti zrak svatovskega mesta. Sonce je razsulo poln pehar cekinastih žarkov in igriva sproščenost otroških rok polnih cvetja je prižgala prvo iskro vesele parade. Svatje v narodnih nošah so pospremili na vozovih polnih zelenja tri mlade pare na njihovi poti pred matičarja.

Laščani pa ne bi bili to, kar so, če bi dovolili neveste odpeljati kar tako. Fantje so se zbrali in po starem običaju postavili »šrango«. Zenicam in starešini so zastavili pot ter

Kaj se zgodi, če teden dni dihaš z mestom, ki se razcveta, ki se pripravlja za svoj praznik, za veliko rajanje »PIVO IN CVETJE«? Zgodi se vse mogoče. Ogledaš si razstavo cvetic tu, razstavo gospodarstva tam, pa spet drugje posvetiš nekaj trenutkov ogledu intarzij. Na športnih tekmovanjih, ki se drugo za drugim vrstijo, pričneš nehote navijati za domačine. V dolgem potepanju se za hip ustaviš pri stojnici, ki te čaka za prvim vogalom, potem pa greš na koncert ali predstavo na prostem... Zjutraj te kar naenkrat preseneti godba na pihala, ki koraka po mestnih ulicah, pa godbeniki ne igrajo, ampak požvižgavajo veselo melodijo. Potem, ko izginejo za vogalom, pa se naenkrat oglasi značilen zvok njihovih instrumentov. In rečeš si »zares so zdravih pljuč, tile muzikantje, ko žvižgajo celo med odmori.« Pa greš spet dalje in na vsakem koraku te čaka novo presenečenje, novo doživetje. In ko je teden naokoli, imaš polne žepe vtisov, kakšen žulj na prstu desne noge, če pa se greš poleg tega še novinarja, sedeš za pisalni stroj in skušaš s tipkanjem počesati svoje vtise, da bi bili manj skuštrani in bolj urejeni za vse, ki bodo tole brali.

jim jasno in glasno povedali, da je treba neveste, »najlepše cvetice« laških gredic, odkupiti. Zenini, mladi in nevešči takih prijetljajev, so menci tako dolgo, da so jim neveste pokradli. Kakšne so lahko posledice ugrabitev, seveda veste, vendar tokrat ni bilo časa, da bi čakali na zapleteno akcijo kakšnega

detektiva, saj se je mudilo na poroko. Novci so zažvenketali in mladim parom ni nihče več branil, da bi pohiteli pred matičarja dahnit tisti znameniti »da«.

»Zdaj šele je bila gostinja, kakor je ni bilo nikoli enake.«

Tekst: ZLATKA KRASOVEC
Foto: SREČKO SROT

10 „NAJ“ CVETK

Najbolj duhovit — je bil napis »10 let piva in cvetja — v lepem in mokrem« zlasti v četrtek, ko je lilo kot za stavo, pa je bilo vse v Laškem mokro zunaj, znotraj in v čevljih.

Najbolj neduhoviti — so bili košarkarji Olimpije, ki se na sobotno tekmo niso prikazali, kaj šele da bi karkoli sporočili v vednost množici gledalcev, ki je več kot uro čakala na pričetek tekme.

Najbolj zaljubljen — je bil Franci Dobršek, režiser L'bezni. V komediji in privatno.

Najbolj nesrečen — Matjaž Arsenjuk, avtor Zgodbe o Sanji, ker mu je dež zmočil igralce, pa oder, pa predstavo, pa vse drugo. Zdaj računa na lepšo vremensko sliko v jeseni.

Najbolj srečen — je bil Hinko Wimmer, predsednik turističnega društva, ampak šele, ko »je prišel dan slovesa...«.

Najbolj potreben — je bil Vlado Pipai, ki je na simultanki rešil čast laških šahistov z edino zmago proti Musilu.

Najbolj univerzalni — so bili laški športniki, saj so eni in isti fantje igrali košarko, šah, roko-met, pa spet košarko, ob vrčkah pa so pokazali še dober posluh.

Najbolj zdrav — je bil med na čebelarški razstavi, čeprav ga nihče ni poskusil, saj vendar ni šlo za praznik »Medu in cvetja«.

Najbolj ljubeznivi — so bili vsi, ki so mi v teden dni trajajočem tavanju po Laškem dajali informacije, ki sem jih potrebovala za tale zapis.

Najboljše — pa je bilo v Laškem vse po vrsti, in pivo je bilo pri tem prvo med enakimi.

Morda je med njimi tudi kakšna nevestica, ki bo prišla na vrsto za ohcet čez nekaj let. Kdo ve?

Morda bodo svatje z dobro kapljico uspeli prepričati fante, naj vendar dvignejo »šrango«.

Iz novinarske beležnice — mozirski drobiž

MEJNI PREHOD NA IGLI

Tako muhastega poletja že doglo ne. Niti ni prave vročine, pa tudi pravega mraza ne. Tako človek res ne ve, kako naj se opremi, če se poda na nečeljski izlet ali krajšo pot. Sicer pa je res, da vremena zaenkrat še ne moremo urejati po lastnih željah (le kaj bi bilo, če bi ga lahko), zato se moramo pač spoprijazniti s takšnim, kot je.

Minuli petek, ko sem se podal na pot v Gornjo Savinjsko dolino, je bil lep dan. V soncu me je pozdravila napisna tabla z dobrodošlico v tem čudovitem koščku Savinjske doline. Po ne preveč gladki cesti, vsaj taki ne, kot je bila pred leti, sem prispel v Mozirje. Prvi vtis, ki ga popotnik dobi, ko stopi v središče občine Mozirje, je lep in prijeten. Vse kaže, da je prizadevnim turističnim delavcem v celoti uspelo v naporih za čimlepši videz kraja. Na oknih hiš veliko cvetja, lepo urejene fasade — skratka, tako kot se za turistični kraj spodobi. Utesnjeni parkirni prostor so slej ko prej eden večjih problemov kraja. Še zlasti, ko se v kraj nabijejo avtobusi iz različnih mest. Zaman se človek ozira kam, bi lahko pritisnil svojega konjička. Še strmi prostor pred slaščičarno je nabit poln. Verjetno zaradi številnih dobrot, ki jih lokal nudi obiskovalcem.

Nazarju se pozna, da postaja industrijsko središče doline, kar pa ne pomeni, da je kraj zanemarjen. Nasprotno, še kar lepo je urejen. Sicer pa so mimoidoče na slehernem koraku vabili zeleni plakati na nedeljsko otvoritev

doma, ki so ga postavili člani lovske družine »Dreta« skupaj z gozdarji nazarskega gozdnega obrata na Golih Vrtačah nekje nad Creto. Morda bi se marsikdo udeležil njihovega slavja ob otvoritvi, če bi na plakatih tudi pisalo, kod se da priti do tistih Golih Vrtač. Tujec tega prav gotovo ne ve!

Komaj so se dodobra polegli veseli zvoki z nedavnega čebelarskega praznika v Gornjem gradu, že so se v tem prelepem kraju nad Menino in Rogatecem pripravljali na novo slavje. Tamkajšnji gasilci so namreč slavili 90-letnico svojega obstoja. S čim lepšim, kot z novo motorno brizgalno in še novim gasilskim avtomobilom naj bi proslavili svoj častitljivi jubilej? Sicer pa se mi je vozec še skozi Gornji grad, utrnila misel, da bi kraj moral v prihodnje v turističnem smislu dosti bolj zaživeti. Vsako leto je več gostov, ki radi prihajajo sem na svoj letni oddih. Med njimi je zlasti veliko Rečanov, ki so tod vsako leto številnejši. Pa sem si v mislih predstavljal takole en lep manjši hotel, v pravem gorskem stilu, ki bi bil kraju v okras in korist. Še zlasti, ker tudi zimski turizem zajema čedalje večji razmah. Morda pa bo z leti Gornji grad dobil tudi tega...

Na Ljubnem se že mrzlično pripravljajo na svojo tradicionalno turistično prireditev »Flosarski bal«, ki bo prihodnje nedeljo. Upajmo da bo prizadevnim organizatorjem tudi letos na voljo vreme, saj pritegne njihova prireditev iz leta v leto več obiskovalcev

od blizu in daleč. Sicer pa je tudi v teh dneh na Ljubnem polno letoviščarjev, ki prihajajo sem uživati čudovit gorski zrak in mir. Verjetno bi Ljubencem naredili krivico, če ne bi povedali, da je tudi njihov kraj lepo urejen, da je povsod obilo cvetja, skratka tako kot se za tako znan letoviščarski kraj tudi spodobi.

Kmetje — kooperanti iz Podvolovljeka so tudi letos pripravili svoj tradicionalni Mlekarski likof. Sicer pa vse kaže, da so se večjega navala gostov resnično bali, kajti nikjer ni bilo videti niti enega plakata! Le transparent

razpet na vrhu klanca, kjer se cesta cepi v idilično dolino Podvolovljeka je vabil ljudi na to svojsko prireditev. Škoda, tistih nekaj plakatov pa res ne stane posebnega premoženja. Sicer pa je v Lučah več ali manj vse po starem. Hiše rastejo kot gobe po dežju in na »Spodnji gasi« so pred dnevi pričeli podirati poslednjo leseno hišo v kraju. V zadnjem času je kraj v celoti menjal svojo podobo. Aha, še nekaj bi bil skoraj pozabil: le kam so vrli Lučani posadili tistih 3000 vrtnic, o katerih je bilo toliko govora...

Pri Iglj je ob tamkajšnjem bifeju vedno polno avtomobilov. Ker že dlje časa poteka rekonstrukcija ceste proti Logarski dolini, so tod postavili cestno zapornico, ki jo spuščajo, kadar je potrebno zadržati avtomobile, da ne bi ovirali dela. Zapornica je lepo obarvana in to kar z avstrijskimi državnimi barvami: rdeče in belo. Pa so se pred dnevi hudomušneži spomnili, da bi se malo pozabavali. Spustili so zapornice in zadržali skupino avtomobilov z zagrebško registracijo.

»Potne liste, prosim!« je nekdo ogovoril voznika. »Pa rekla sem ti, da jih zmeš. Vidiš, kako sem bila v pravu...« je žena rekla možu, ko je ta ljubeznivo pomolil skozi okno avtomobila potne liste. Malce je sicer po strani gledal, kot da mu nekaj ne gre v glavo.

»Halo, družo. Pa Logarska dolina, ona je valjda u Jugoslaviji?« je vprašal moža, ki mu je vrnil potne liste, v katere niso pozabili celo žiga pritisniti. Tistega od Igle seveda.

»Logarska dolina, jasno, da je v Jugoslaviji!«

»Pa zašto onda ovdje granični blok?« je spraševal voznik, ki ga je med drugim zavedla tudi državna zastava, ki jo Lulek redno izobeša pred bifejem planinskega društva iz Luč.

»Kaj pa za carinit imate kaj?« je bilo naslednje vprašanje. No, in ko so popisali še fotoaparate, so dvignili zapornico in kolona je krenila proti Solčavi. O, tem koliko je bilo smeha, ko se je skupina popoldne vrnila nazaj in so se spet ustavili na »mej-

nem prehodu« pri Iglj, pa je ne bi govorili...

Solčavani bodo letos pranoi, da bo veselje, ko bodo njihovega kraja stekla asfaltna cesta. Prah, ki je doslej pestil ta biser v Gornji Savinjski dolini, bo izginjal tem in seveda z novo cestno se bo kraju odprla še večja perspektiva na področju turizma. Prav gotovo se bo tudi dištevilo nočitev dvignilo nad nivo, ki je bil dosežen že v stari Jugoslaviji.

Da je bilo v Logarski dolini pred vojno šest, če ne celo sedem gostinsko turističnih objektov, današnji mlad rod pač ne ve. In morda je to celo dobro, kajti sicer bi vsi, ki se tlačijo okoli Planinskega doma, izrekli precej katero kritiko... Sestre sicer svojega lokala niso zaprle, niso čijo še pijačo, kuhinja pa dela in v gosteh imajo le nekaj svojih stalnih gostov. Pa zato v Planinskem domu tem večja gneča in kot vse kaže, bo tudi še nekaj časa ostala, kajti izgledov, da bi tod kaj kmalu zrastel kakšen večji gostinski objekt, vsaj enkrat še ni. Pred leti izdelani urbanistični načrt ne velja več, novega pa menda še niso naročili niso... Tako bo tudi v naslednjih letih menda še vse tako, kot je danes...

Dan se je pravešal v noč, ko sem se po ovinkasti cesti vračal iz Logarske doline. Zvahnno življenje teče v krajih mozirskih občine in kraj hitro menjujejo svojo podobo. Marsikaj se je tod v manj letih spremenilo, spreminilo na bolje, veliko del pa ostaja tudi še za bodoče...

BERNI STRMČNICE

ZA VROČE POLETJE

velika izbira

OBLEK KOPALK

BLAZIN ZA NA VODO
SONČNIH OČAL
CAMP GARNITUR

VSE ZA DOPUST IN VIKEND

VELEBLAGOVNICA
TOKONNINA
CELJE

ženin
vsakdanPOLETJE
NA
MESTNIH
ULICAH

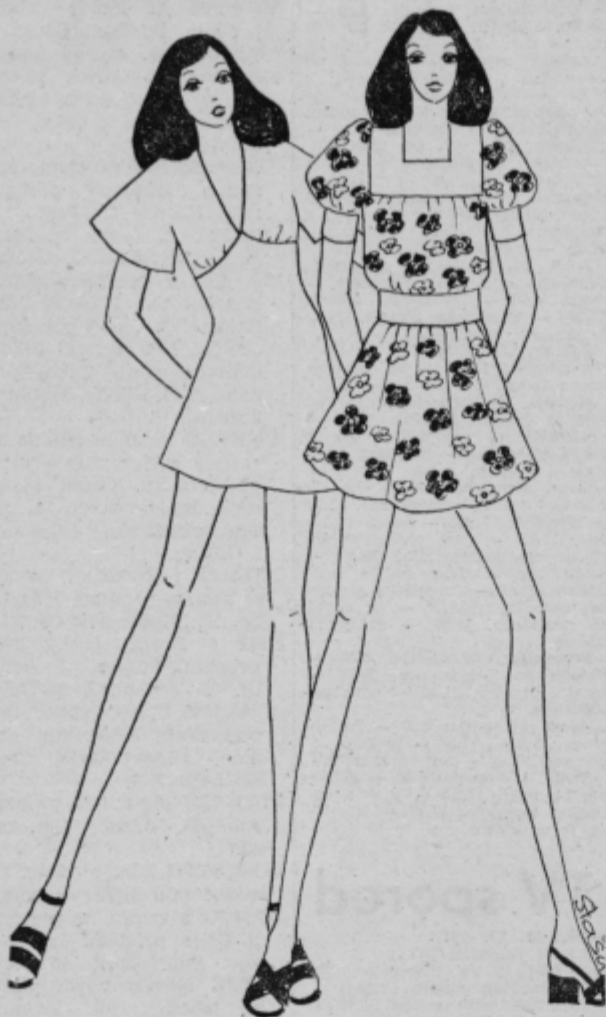
Danes si oglejte dve poletni obleki, primerni skraj za vsako priložnost. Obleki sta mladostnega kroja.

Prva je pod prsmi prerezana, zgornji del je nekoliko nabran, ima velik izrez v oblike. Poživljajo jo moderni zvonasti rokavi.

Druga obleka je prerezana v pasu. Širok štirioglat izrez je vstavljen, prav tako tudi pas. Rokavi so nabrani in na koncu stisnjeni.

Takšno obleko boste z veseljem nosile tako ob morju kot tudi še potem, ko se boste vrnile domov. Modela sta sicer moderna, obenem pa povsem neupadljiva za mestne ulice in vsakdanje opravke.

Staša Gorenšek

POROKE

LASKO
FRANC JUDEZ, delavec, Križe in ELA PLANINC, delavka, Laziše; ZVONKO FISER, delavec in LJUDMILA LAH, poljedelka, oba iz Globokoga.

SLOVENSKE KONJICE
BOGOMIR SIBANC, 25, Polene in Jožica ROBER, 20, Preloge; IVAN DRAKSLEK, 23, Koroska vas in EMA HREN, 18, Boharina; FRIDERIK NOVAK, 29, Zbežovo in HELENA KOČEVAR, 26, Ljubljana.

ZALEC
IVO BEGIĆ, 26, Dolenja vas in VLADIMIRA MOHAR, 20, Prebold; BRANKO RAVNJAK, 22, Velenje in MARIJA GLAVAC, 19, Andraž nad Polzelo.

SMRTI

LASKO
IVAN PIRNAT, 72, preužitkar, Olesče; FRANC MACKOVSEK, 45, kmetovalec, Male Breze; ALOJZIJA POTOCNIK, 50, inv. upokojenka, Laško.

SMARJE PRI JELŠAH
AGNES GAJSER, roj. Janšek, 73, Tlake; MARIJA JESENOVEC, roj. Nartnik, 91, Pijovci; MAKSIMILJAN LESKOSEK, 82, Zadrže.

ZALEC
MIHAEL SREDINSEK, 86, kmetovalec, Dobriša vas; JANEZ NAVODNIK, 74, upokojenec, Dobriša vas; URSULA JEVŠINEK, 79, soc. podpiranka, Dobriša vas; JOZEFA DRAGAR, roj. Obelšer, 85, Dobriša vas.

KINO

KINO UNION:
do 29. 7. francoski film DAMA S KAMELIJAMI,
od 30. 7. do 1. 8. amer. barv. film AH, TA CUDOVI TI AVTO.

KINO METROPOL:
do 27. 7. ital. barv. film ONEMOGOCITE INSPEKTORJA STERLINGA,
od 28. do 29. 7. amer. barv. film PRIGISCE SVINCA,
od 30. 7. do 1. 8. japonski barv. film TAJNI AGENT 101.

DOM IN LETNI KINO:
do 27. 7. mehiški barv. film SREBRNA MASKA,
od 28. do 29. 7. franc. barv. film ZANDAR SE ZENI,
od 30. do 31. 7. franc. barv. film DIABOLIK,
od 1. 8. dalje ital. barv. film BEN IN CHARLIE.

horoskop

21. marec
20. april

24. sept.
23. okt.

Doživeli boste nekaj razburljivih dni, ki vam bodo prinesli glavobol. Denarno vam slabo kaže, na vidiku so novi izdatki.

V prihodnjih dneh ne boste preveč zadovoljni, ker vas bodo zasuli z delom. A vaša vztrajnost bo pošteno poplačana.

21. april
20. maj

24. okt.
22. nov.

Potrebno vam bo veliko volje, da boste preostalih težave, ki so pred vami. Tudi nasvet prijatelja vam bo zelo dobrodošel.

Mnogo boste sanjari in zanemarili svoje obveznosti do partnerja. Konec tedna bo lep, če boste takega sami hoteli.

21. maj
21. junij

23. nov.
21. dec.

Vaša delovna vnema bo nekoliko popustila. Ob koncu tedna se obeta sprememba, ki ne bo najbolj pametna, bo pa še kar koristna.

Morali boste bolj obvladati svoja čustva, da si ne bi napravili ugleda. Prepričajte se, da radi denarja se lahko bolj slabo konča.

22. junij
22. julij

22. dec.
20. jan.

Veseli se nad poslovnim uspehom bo le kratkotrajno. V soboto boste lahko pokazali, koliko veljate. Nekdo vam bo zavidal.

Zapravili boste priložnost, od katere ste si nekaj obetali. Vesel dogodek vam bo nadomestil izgubljeno, a le začasno.

23. julij
23. avgust

21. jan.
18. febr.

Čaka vas presenečenje, ki se ga niste nadejali. V službi boste morali pokazati vse svoje znanje. Obisk ne bo prijeten.

Zadržanost do delovnega okolja vam ne bo koristila. Nekaj vas teži, a sami ne veste kaj. V soboto boste razočarani.

24. avgust
23. sept.

19. febr.
20. marec

Vse vam bo šlo gladko od rok, le v neki malenkosti se bo zataknilo. Nekdo vas bo spravil v zadrego. Dobite važno sporočilo.

Spoznali boste osebo, ki ne bo imela najboljših namenov. V nedeljo se bo zgodilo, kar ste že dolgo pričakovali.

POD LIPO UMRLA

V Dedni vasi na Bizeljskem je prišlo do nevsakdanje nesreče. Zaradi neurja, ki je divjalo, je udarila strela v petnajst metrov visoko lipo, pod katero je vedrila Neža Osojnik, 41, kmečka delavka. Ob tem je dobila tako težke poškodbe, da je na kraju nesreče umrla.

STRELA
PRIZADELA
KMETE

Med zadnjim viharjem, ki je divjal nad našim področjem, je trikrat udarila strela in močno prizadela tri kmečka gospodarska poslopja.

Martinu Gajšku iz Vrhnega pri Šentjurju je zgorlel kozolec in v njem osem ton sena, pet ton pšenice, razni kmetijski stroji in več kubikov lesa — vse skupaj v vrednosti 20 milijonov starih din.

Strela je udarila tudi v gospodarsko poslopje Augusta Pečnika v Pernovem pri Zalcu. Poslopje je zgorelo do tal, v njem pa še štirje vozovi neomlatene pšenice, pet ton sena, dva bikla, razno kmečko orodje in drugo. Škode je za petnajst milijonov starih din.

Tretji požar, ki ga je med viharjem povzročila strela, je izbruhnil v Zaplani v okolici Vranskega. Gospodarsko poslopje Antona Učakarja je pogorelo do tal, v njem pa 19 ton sena, razno kmečko orodje, mlin za žito, puhalnik za žito — vse skupaj v vrednosti osem milijonov starih din.

prometne
nesreče

BREZ IZPITA

ANTON ROSC, 17, iz Strmca pri Lučah, je v naselju Strmec z neregistriranim mopedom in brez vozniškega dovoljenja prehiteval pešca ANTONA VRŠNIKA, 26, iz Konjskega vrha. Pri tem sta oba padla in mopedist se je težje poškodoval.

SMRT NA PROGI

ZLATKO VOZLIČ, 26, iz Kamenč pri Braslovčah, je pripeljal z osebnim avtomobilom iz bolnišnice v Novem Celju ter zavezil na nezavarovan železniški prehod v trenutku, ko je iz Celja pripeljal motorni vlak. Trčenje je bilo tako silovito, da je osebni avtomobil prepolovil. Vozlič pa je padel iz avtomobila in mrtev obležal ob progi. Škode je za 30.000 dinarjev.

TRČENJE
V KRIŽIŠČU

MATEVZ VODONČNIK, 40, iz Velenja, je pripeljal v križišče Celje, Partizanske in Foitove ulice v Velenju v trenutku, ko je z njegove leve strani, z neprednostne ceste pripeljal z osebnim avtomobilom IVAN PRAZNIK, 29, iz Velenja. Motorist se je zaletel v zadnji del avtomobila in padel s sopotnico, 14-letno JOŽICO VODONČNIK po cesti, ter se pri tem lažje poškodoval.

PRETESNO
PREHITEVANJE

ALOJZ JAKOB, 14, iz Dola pod Gojko, je šel peš po desni strani ceste od Vojnika proti Smartnemu v R. dolini. S kolesom s pomožnim motorjem je za njim pripeljal MIRKO ARNICH, 18, iz Pepelna, in med prehitevanjem zadela pešca. Jakob se je težje poškodoval, kolesar pa ima le lažje poškodbe.

NEPAZLJIVOST

FRANC STOPAR, 24, iz Strtenika pri Konjicah, je pripeljal po Kersnikovi ulici do križišča s Tkalsko cesto in nameraval zaviti v levo, zato se je postavil na sredo ceste. Za njim pa je pripeljal FRANC VOGELSLANG, 44, iz Celja, ki ga je hotel prehitevi po levi strani. Vozil sta se opazili in Vogel-sanga je zaneslo v levo preko križišča v drevo. Telesnih poškodb ni bilo, škode pa je za 5.000 dinarjev.

PEŠEC
PRED AVTO

MILAN KLINAR, 38, iz Radeč, je pripeljal v Radeče, ko je z dvorišča izza hiše številka 48 v Radečah nenadoma priteknel pred avtomobil JUSUF REDŽEP, 17, ki začasno živi v Radečah, katerega je voznik kljub zaviranju zbil po cesti. Redžep je bil ranjen po desni nogi in roki in so ga prepeljali v celjsko bolnišnico.

PRIPOR ZA
POSILJEVALCA

Preiskovalni sodnik okrogne sodišča Celje je odredil pripor zoper Rafka Žiliča, 26, stanujočega na delovišču gradbenega podjetja v Rogaski Slatini. Žilič je osumljen, da je v noči iz nedelje na ponedeljek poskušal posiliti A. A., 18. Poskus posilstva so mu drugi mimoidoči preprečili. Žilič je istočasno tudi osumljen, da je takšnih dejanj v bližnji preteklosti storil že več.

LIBELA CELJE

Opekarniška 2

komisija za osnovna sredstva
razpisuje

LICITACIJO

za odprodajo rabljenih
osnovnih sredstev:

TRANSFORMATOR 400 KVA, tip NT 400/10/0,4 za 10.000/380 V, »ENERGOINVEST«
TRANSFORMATOR 400 KVA, tip 3 TN p20—10 za 10.000/380 V, »R. KONČAR«
NAPRAVO ZA KOMPENZACIJO JALOVEGA TOKA 3 OBLOČNO-VARILNE AGREGATE »ELIN IN SIMENS« do 400 A
12 RAZNIH ELEKTROMOTORJEV, moči od 0,5 do 3,5 KW
3 ZRACNE GRELCE, tipa »TERMOGEN«, 225.000 kal.
2 ZRACNA GRELCA, tipa »MULTIPAS«, 85.000 kal.
TRIKA KOTEL 280.000 Kal/h
TRIKA KOTEL 120.000 kal/h
TRIKA KOTEL 50.000 kal/h
LITOZELEZNI KOTEL »ZRENJANIN«
4 ZIDNE KALORIFERJE 30.000 kal/h
KOMBI avto VW, 1 tono
3 NAMIZNE VRTALNE STROJE do 10 mm
STEBERNI VRTALNI STROJ, tipa VOLMAN do 15 mm
HIDRAVLICNO KOVINSKO ŽAGO (nekompletno)
MIZARSKI DEBELILNI SKOBELNI STROJ
SEPING HOD 300 mm
ROCNO VRETENSKO NAMIZNO STISKALNICO

Licitacija bo 6. 8. 1973 v prostorih prodaje v obratu Sp. Hudinja, Opekarniška cesta št. 2 in sicer:

— za družbeni sektor ob 10. uri
— za zasebnike ob 12. uri

Kupci iz družbenega sektorja predložijo pooblastila, zasebniki pa položijo 10 % polog.
Informacije na telefon 22-971 in 21-097. Ogledi od 26. 7. 1973 od 12. do 14. ure.

S KUPONOM T -NA IZLET V ŠVICO

Vsi, ki bodo od 25. 6. do 31. avgusta kupili blago na oddelkih moške, ženske in otroške konfekcije, perila, pletenin, metrskega blaga ter tekstilne galanterije v vrednosti najmanj 300.- din, prejmejo nagradni kupon.

Žrebanje kuponov bo 4. septembra.

40 srečnih izžrebancev bo potovalo na prijeten izlet v Švico. vabi vas

VELEBLAGOVNICA T

RADIO Celje

Začetek dopoldanskih oddaj ob delavnikih ob 8.10 s poročili, 8.20 — dopoldanska srečanja, 8.50 — področni zapisi. Zaključek ob 9.00 uri.

Začetek popoldanskih oddaj ob delavnikih ob 16.00 s poročili, 16.05 — naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo, 16.40 — zabavni globus, 17.00 — kronika, 17.15 — obvestila, zaključek ob 18.00.

Cetrtek, 26. julija: 8.50 — Pod Konjsko goro, 17.30 — v galeriji kulturnih in zgodovinskih spomenikov, Drago Medved: Srečanje z Mirkom Hojnikom (intarzije), 17.45 — zabavni zvoki.

Petek, 27. julija: Med dopoldanskimi srečanja: Staša Gorenšek — moda, 8.50 — Po laški občini, 17.30 — mladinska oddaja, 17.45 — domači zbori.

Sobota, 28. julija: 8.50 — Celjski odmevi, 17.30 — za prijeten konec tedna.

Nedelja, 29. julija: 10.30 napoved časa in sporeda, poročila, 10.35 — predstavljamo vas (Alojz Potočnik, Celje), 11.00 — pogovor s poslušalci (beseda Albina Vipotnika — Strgarja na zboru aktivistov OF v Smartnem v Ročni dolini), 11.20 — obvestila, 11.35 — zabavni globus, 11.55 — naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo, 12.45 — Stane Terčak: Ivan se je vrnil domov, 12.59 — nedeljske glasbene razglednice, 13.28 — 60 minut za razvedrilo, 14.30 — zaključek oddaje.

Ponedeljek, 30. julija: 8.50 — Križem po Konjanskem, 17.30 — športni pregled, 17.45 — novo pri Jugotonu.

Torek, 31. julija: 8.50 — Po Savinjski dolini, 17.30 — torkova reportaza, 17.45 — domači ansambli.

Sreda, 1. avgusta: 8.50 — Zivljenje ob Palci, 17.30 — iz dela občinskih skupščin, 17.45 — iz arhiva resne glasbe.

TV spored

NEDELJA, 29. VII.
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.30 3-2-1 in TV barometer (Lj)
20.35 Mladinski studio (Titog)
21.15 Dobre stare melodije (Zgb)
21.30 Športni pregled (JRT)
22.00 Poročila (Lj)

PONEDELJEK, 30. VII.
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.25 3-2-1 in TV barometer (Lj)
20.30 S. Dinovski — S. Micković: Smiljevski kongres — drama TV Skopje (Lj)
21.35 Video kasete — 5. oddaja Azra Halilović — barvna oddaja (Lj)

TOREK, 31. VII.
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.25 3-2-1 in TV barometer (Lj)
20.30 L. N. Tolstoj: Vojna in mir — barvna TV nadaljevanka (Lj)

21.15 Kaj hočemo — Ob ustavnih in kongresnih razpravah (Lj)
21.35 Kulturne diagonale (Lj)
22.05 Poročila (Lj)

SREDA, 1. VIII.
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.25 3-2-1 in TV barometer (Lj)
20.35 Amerikanec v Parizu (Lj)
22.20 Likovni nokturno: Lojze Spacal — barvna oddaja (Lj)
22.35 Poročila (Lj)

CETRTEK, 2. VIII.
20.00 TV dnevnik (Lj)
20.25 Kam in kako na oddih (Lj)
20.40 Cetrtekovi razgledi: Soho (Lj)
21.30 Prigode dobrega vojaka Šveljka — III. del

mali oglasi

PRODAM

VW starejši letnik ugodno prodam. Pokleka, Cankarjeva 13 Celje.

4.000 kom bobrovec strešne opeke skoraj nove ugodno prodam. Zdovc, Celje, Dečkova 33.

STISKALNICO na sleme zelo dobro ohranjeno prodam. Son, Kasaze 55, Petrovče.

HRASTOVE fosne prodam. Klinar, Svetina 3, Store.

VW 1200 v odličnem stanju prodam za 16.000,00 din. Bočna 151. Ogled popoldan.

AUSTIN 1300 letnik 1970 v dobrem stanju takoj prodam. Kač Karel, Kajuhova 9 Zalec.

DNEVNO sobo in zidano garažo v centru mesta ugodno prodam. Ogled možen vsak dan od 8. do 18. ure. Trg oktobrske revolucije 2/III desno.

TELICO plemensko, sivorjave pasme, prodam. Poizvedbe: Zg. Hudinja 8, Celje.

AMI 6 Break, letnik 1968, prodam. Šuster Friderik, Ul. 29. novembra 24 Celje.

NSU 1200 C, september 1969, prevoženih 51000 km, prodam. Malgaj Jože, Celje, Kocbekova 3.

FIAT 750, letnik 1965 prodam. Juteršek Franc, Ljubečna 42.

POSESTVO 2 ha prodam. Ponudbe pod šifro »Ugodno«. HISICO z vrtno na periferiji Celja prodam. Informacije: Popovičeva, 45 Celje.

VEČJE število novih gajbic za jabolka ali krompir prodam po zelo ugodni ceni. Anton Gaber, Leskovec 18, Škofja vas (pri šoli v Ljubečni).

NUJNO prodam jazz trobeno »Simfonijak« za 1.600 — din. Vprašajte: Lipovšek, Elektrotehna Celje.

VW kombi kasoner ugodno prodam ali zamenjam za osebni avto. Silvo Stancer, Nova vas 45, Sentjur.

MLATILNICO prodam. Golež Anton, Brezova, Smartno v Rož. dolini.

POSESTVO vseh kultur s hišo in gospodarskim poslopjem prodam. Cena po dogovoru. Jakop Anton, Lokovina 27 Fobrna.

SKODO v voznom stanju ugodno prodam. Zabav Miroslav, ulica Frankolovskih žrtev 34 Celje — Zg. Hudinja.

MLADEGA rodovniškega lovškega terierja prodam. Ul.

Bratov Mravljakov 11. IMV KOMBI v šipah letnik 1969 prodam. V račun nemem tudi osebni avto. Gašter Roman, Zadobrova 4 Škofja vas.

ZASTAVA 750, odlično ohranjen, prodam za 9.500.— din. Vprašajte v kiosku na Otoku v Celju.

TRODELNO omaro, dvanasedežno klop, kuhinjske elemente, pralni stroj »Gorenje«, gumijast čoln in dve osebi na vesla, prodam vse za 3.000.— din. Celje, Vrnčeva ulica 22.

ZA LASTNI vodovod kmetijsko pletno napravo za več kmetijo ali več gospodinjstev ugodno prodam. Zdobrova, Celje, Dečkova 33.

TELICO »Simentalkov«, breskve 8 mesecev, težko 600 kg prodam. Adolf Dolinar, Zdobrova, Bukovica.

POLTOVORNI avto Fiat 127 D, drobno ohranjen, prodam. Vprašajte pri Pečur Mozirje.

RABLJENO pohištvo (spalnica, kuhinja, predstoba in jedilnica) prodam. Zdobrova, Božena, Celje, Malgajeva 18.

SPACEK, letnik 1967, dobro ohranjen, ugodno prodam. Cesta na grad 18 Celje.

NSU 1000 C letnik 1971, prevoženih 33.000 km, odlično ohranjen, prodam. Gorenščič Jože, Efenkova 18 Trzinje.

70 LITROV vina (brajda) prodam. Bernekarjeva 4 Hudinja.

UTO 5 x 9 komplet z opremo prodam. Polak Fani, Trzinje 58 Mozirje.

ZASTAVO 750 letnik 1969 ugodno prodam. Ogled na Meško, Ljubljanska 31 Celje.

NSU 1971, odlično ohranjen, prodam. Ogled vsak popoldan od 18. ure naprej. Gorenščič Jože, Trnovlje 217.

POCENI prodam novo posilvalno korito bele barve in lesenim ogrodjem. Ponaša se pod šifro »800,00 din«.

TOMOS 15, odlično ohranjen, 85 km/h, nov valj in bal prodam. Telefon 234-85.

WARTBURG karavan ugodno prodam. Migojnice 2 Grize.

VIKEND hišico v Krapinskih toplicah, delno dovršen, pokrito, garaža, površina cca 100 kv. m., prodam. Ponudbe na telefon 041 568-943 ali stanovanje 81 sedgradska 5/33 Zagreb.

Nadaljevanje na 23. strani

HUP, HUP — ŠOFERJEM

Proslava »13. julija«, t. j. dneva šoferjev in avtomehaničarjev Slovenije pa ni bila edina prireditev v počastitev tega dne na celjskem področju. Berni Strmčnik, ki je lepo in obširno poročal o poteku proslav v Zalcu in Límbergu pri Grižah dne 15. t. m. v zadnji številki »Novega tednika«, ni bil seznanjen z internimi proslavami tega dne, ki so jih organizirale org. ZSAM na svojem lastnem terenu.

Tako je ZSAM Laško organiziralo delovni sestanek svoje organizacije dne 9. t. m. v dvorani gostišča Hum v Laškem. Sestanek, ki je bil razmeroma dobro obiskan, je bil zaključen s podelitvijo odlikovanj in priznanj zaslužnim članom organizacije.

ZSAM Celje je proslavilo svoj praznik z organizacijo povorke motornih vozil v soboto, dne 14. t. m. Kolona vozil je bila dolga preko 2 km in so v njej sodelovala vozila in šoferji najrazličnejših gospodarskih podjetij Celja, organi PLM Celje, pionirji z go-kart vozili in s kolesi pa tudi člani poklicne gasilske čete. Po povorki je bila pogostitev sodelujočih v Samopostrežni na Mariborski cesti.

ZSAM Velenje je organiziralo povorko motornih vozil po ulicah Velenja, prav tako v počastitev »13. julija«, z 91 vozili vseh vrst. Tudi ta organizacija je nadvse uspela.

Prav tako v počastitev »13. julija« je ZSAM Rogaška Slatina proslavila svoj praznik z odkritjem prapora in še 20. obletnico svojega obstoja. Organizaciji ZSAM Rogaška Slatina še posebej čestitamo ob tem dogodku.

Vsi ti dogodki, nadvse uspešna tekmovanja in veličastna proslava v Zalcu oziroma Límbergu pri Grižah kažejo, da člani Združenj šoferjev in avtomehaničarjev niso le dobri upravljalci svojih motornih vozil, ampak tudi uspešni športniki ter kulturni delavci, ki skrbijo za svoj strokovni dvig in za uspešno rekreacijo med članstvom, ki je šoferjem še kako potrebna.

Pročanje o praznovanju »13. julija« je s tem poročilom zaključeno. Upajmo pa, da bo na tem mestu redno tedensko sporočilo članom ZSAM vseh organizacij na področju Celja vedno dovolj novosti in sporočil za članstvo. Zato naj člani ZSAM postanejo tudi stalni naročniki Novega tednika, ker bodo tako sproti in najhitreje obveščeni o dogajanjih v lastni organizaciji ali o potrebah šoferjev in avtomehaničarjev na področju regije Celje.

Vsem šoferjem in avtomehaničarjem: srečno vožnjo!

mali oglasi

Trnovljah 189 pro... ali zamenjam za manj... v okolici Celja.

OPALNO KAD in peč na... gorivo za kopalnico... kompletно — prodam.

KUPIM

SEBNI avto do 1500 cm... kupim. Ponudbe pod »Ček... gotovina».

STANOVANJE

EN uslužbenec išče op... emljeno sobo v Celju. Po... dbe pod »Solidens».

NER nujno išče sobo v... Celju. Plača v naprej ali... nagrado. Ponudbe...

AKINJAMA oddam sobo... prodam tudi opremo za... asko sobo. Informacije...

OSOBNO komfortno sta... novanje v centru Celja z... menjam za stanovanje v...

SONJERO v Celju išče... ekonomist. Ponudbe pod... »Ekonomista».

EM opremljeno sobo v... redišču mesta ali nepo... redni bližini. Ponudbe...

ATA iščeta opremljeno... bo v središču mesta ali... posredni bližini. Ponudbe...

OSOBNO stanovanje s ko... palnico na lepem kraju... Celju zamenjam za dvo... sobnega. Ponudbe pod...

OSOBNO komfortno sta... novanje na Otoku brez cen... tralne kurjave zamenjam...

ODAM proti posojilu ali... prodam stanovanje do smr... ti. Stanovanje s posebnim...

VALENCIA za ključavničar... stroko sprejemem —... dovršena osemletka. Škof...

GREM pazit otroka na dom... Ponudbe pod šifro »Celje».

RAZNO

OSEBI, ki bi mi nudila več... jo vsoto posojila prevzamem...

PODPISANA Neža Novak, Proseniško 32 opozarjam, da je izjava tov. Marice...

FANT, 25 let, srednje ve... kosti, s službo in novo hišo...

ISCEM manjši lokal za mo... no šiviljstvo v centru ali...

VODLAN Ivan, Saranovičeva 8 Celje, opravlja tapetniška...

ISCEM posojilo din 50.000,00. Garancija majhno posestvo...

ZAHVALA. Ob nenadomestljivi izgubi našega dragega JELENC IVAN-a...

Prisrčno hvalo dolgujemo Zelezarni Store, Sindikalni podružnici Zelezarne...

Žalujocha žena Pepca s sinom Ivanom in sorodniki. V Javorniku, dne 23. julija 1973.

Dne 30. julija 1973 ob 9. uri bo na dvorišču Osnovne šole I. celjske čete Celje RAZPRODAJA...

ZAHVALA Ob bridki izgubi naše drage tete

Mimike Kovač se iskreno zahvalujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem...

Dne 5. in 6. avgusta 1973 bo LICITACIJA pri CARINARNICI LJUBLJANA

Carinarnica Ljubljana bo dne 5. in 6. avgusta 1973 prodajala na javni dražbi potniške avtomobile in ostalo blago.

Avtomobile v nedeljo 5. avgusta 1973 v prostorih Šolskega centra za tisk in papir, Ljubljana, Pokopališka 33 od 8. ure naprej...

Ogled avtomobilov in ostalega blaga (vhod z Letališke ceste), in vplačilo kavicj bo možno samo v soboto, 4. avgusta 1973 od 8.—13. ure in od 14.—17. ure...

Table with columns: AVTOMOBILI, Začetna cena din. Lists various car models like AUDI 100 LS, MERCEDES 200 D, VW 1200, etc. with their starting prices.

Ponovno na licitaciji

Table listing items for re-auction including FIAT 1300, MERCEDES 319, VW BUS, etc. with prices.

Spisek ostalega blaga, ki ni objavljen v tem oglasu, bo objavljen na oglasni deski Carinarnice Ljubljana.

Pravico udeležbe na javni dražbi imajo vse pravne in fizične osebe. Udeleženci morajo v dneh, ki so določeni za ogled blaga...

Najmanjša kavicija za avtomobile in ostalo blago znaša 500.— din.

Vsak kupec avtomobila, oziroma motorja nosi stroške event. vtisnjenja šiferskih števil motorja ali karoserije.

Po dvigu blaga iz carinskega skladišča, Carinarnica Ljubljana ne bo priznavala nobenih reklamacij v pogledu kvalitete in kvantite blaga.

V nedeljo 5. avgusta 1973 ne bomo sprejemali vplačil kavicj, temveč samo v soboto 4. avgusta 1973.

Vse informacije o javni dražbi lahko dobite na telefon štev. 316-588 od 30. 7. 1973 dalje.

IZ CARINARNICE LJUBLJANA

ŠPANIJA PLEŠE, POJE

Španija pleše, poje. Poklicna folklorna skupina Agilar iz Španije je prišla v Slovenske Konjice pod okriljem in v organizaciji letošnjih tretjih loških poletnih kulturnih prireditev. Nabito polna dvorana (okrog 600) obiskovalcev je navdušeno pozdravila izvajalce. Štiriindvajset jih je, popeljali pa so nas v svet polnokrvne in temperamentne, za nas vedno nekoliko eksotične Španije. Posnetek prikazuje ples »flamenco«, njegova posebnost pa je v tem, da to ni ples nobene narodnostne skupine, ampak je last vseh. Izvajajo ga individualno ali v skupini, vendar ga vsak improvizira po svoje. V tem je ves čar tega resnično temperamentnega plesa.

Foto: Drago Medved

Če bo pariška modna kreatorka Paula Martin s svojim modnim domislekom prodrila v svet, to je zaenkrat še vprašanje. Prepričana pa je, da si bodo našla dekleta, ki bodo kje na plaži, oblekla to malenkost. Paula Martin meni, da je skoraj nič, bolj seksi kot čisto nič. Zato si je izmislila takle figov list iz tekstila, pletenja, da celo iz steklenih kroglic za ogrlice je moč narediti kopalni kostim, ki nosi tudi ime: Mikro-hlačke. Res Mikro!

humor

Pisec Florian je dal tiskati nekaj svojih pesmi v prelepi izdaji, na finem papirju, z velikim belim robom okrog in okrog, na vsaki strani. Rivarol je gledal izdajo in rekel:

»Polovica knjige je bela in to je boljša polovica!«

Rimski filozof je med drugim dejal:

»Največji del življenja delamo zlo, velik del ne delamo ničesar, vse življenje pa sploh ne mislimo na to, kar smo delali.«

Angleški plemič George Selwyn je bil znan po izvirnosti. V Tyburnu so obesili soimenjaka ministra Foxa. Minister, ki je vedel, da Selwyn navadno pride k usmrtitvam, ga je vprašal:

»Selwyn, ste bili pri usmrtitvi mojega soimenjaka?«

Selwyn se je odrezal: »Ne! Nikoli ne hodim na generalke!«

AMERIŠKI NAČIN ŽIVLJENJA

Kako se znajo Američani sami sebi narogati, je živ dokaz ameriški znanstvenik R. Linton. Ta je v neki knjigi takole spregovoril o ameriški napihjenosti in samovšečnosti ter o predstavah, kako je ves svet njihov:

»Naš solidarni ameriški državljani se prebudi v postelji, ki je izdelana po vzorcu, katerega poreklo je na Bližnjem vzhodu, ki pa so ga, preden je bil prenesen v Ameriko, spremenili že v severni Evropi. Nato odrine odejo iz bombaža, ki so ga udomačili v Indiji, iz lanu, ki je bil udomačen na Bližnjem vzhodu, iz ovčje volne, ki so jo prav tako vzgojili in udomačili na Bližnjem vzhodu, ali celo iz svile, katero uporabo so odkrili na Kitajskem. Vsi ti materiali so stekani ali spretni po postopku, ki so ga izumili na bližnjem vzhodu. Potem si obuje mokasine, ki so si jih izmislili Indijanci iz gozdov vzhodne Amerike in gre v kopalnico, katere konstrukcija je mešanica evropskih in ameriških izumov novejšega datuma. Obleče se v pižamo, to je v obleko, ki so si jo izmislili v Indiji, in se umiva z milom, ki so ga odkrili stari Galci. Potem se obrije. To je nekakšen mazohistični ritual, ki ima po vsej verjetnosti svoje poreklo pri starih sumercih ali Egipčanih.

Ko se vrne v spalnico, vzame s stola južnoevropskega tipa svojo obleko in se začne ob-

lačiti. Obleče si hlače, katerih oblika izvira od usnjenega oblačila nomadov azijskih step, nato obuje čevlje iz usnja, katerega strojenje so izumili stari Egipčani in katerih oblika je prevzeta iz klasične mediteranske civilizacije, okoli vratu pa si da pisan svilen trak iz tkanine, ki je ostanek šala, kakršnega so nosili prek ramen Hrvati v 17. stoletju. Preden gre zajtrkovat, pogleda še skozi okno, katerega steklo so izumili stari Egipčani, in če dežuje, si obuje galoše iz gumija, ki so ga odkrili Indijanci iz Centralne Amerike, in vzela dežnik, ki so ga izumili v Jugovzhodni Aziji. Na glavo bo dal klobuk iz klobučevine, to je iz materiala, ki so si ga prav tako izmislili v azijskih stepah.

Na poti k zajtrku se ustavi, da bi kupil papir. Plača ga z denarjem, ki je star indijski izum. V restavraciji se sreča s celo vrsto izposojenih predmetov. Njegov krožnik je izdelan iz določene vrste keramike, ki so jo odkrili na Kitajskem, nož je iz jekla, ki so ga prvič proizvedli v Južni Indiji, vilice so srednjeveški italijanski izum, žlica, ki jo uporablja, pa je izvedena oblika rimskega originala. Zajtrk prične s pomarančo, ki izvira iz vzhodnega Mediterana, s kosom melone, ki je po poreklu iz Perzije, ali s kosom lubenice, ki izvira iz Afrike. Potem vzame škodelico kave, ki je narejena iz

neke etiopske rastline in sladkor s smetano. Smetana je od udomačene krave, misel, da bi jo molzli, pa so prišli na Bližnjem vzhodu. Sladkor so prvič izumili v Indiji. Po sadju in kavi preide k piškotom. Te so si izmislili Skandinavci, ki so jih našli iz žita oziroma iz pšenice, ki so jo vzgojili v Mali Aziji. Preko piškotov preliva sadni sirup iz javorovine, ki so ga odkrili Indijci v gozdovih Vzhodne Amerike. Kot postrast jed vzame morda še jajca neke vrste, ki so jo udomačili na Bližnjem vzhodu. Meso je osoljeno in posušeno po postopku, ki so si ga izmislili v Severni Evropi.

Ko je naš prijatelj končal z jedjo, želel kaditi. To je običaj ameriških jancev, ki so kadili v Braziliji vzgojeno stlino, in sicer tako, da so jo dali v pipo, izvira iz Mehike. Če mu še to ni dovolj, ko poskusi cigareto, ki so jo iz Antilov nesli k nam Spanci. Če pri tem, ko bere časopis, tiskan s črkami, ki so si izmislili v Nemčiji, in če bere še o raznih nemirih po svetu, se bo kot dober katolik vatičen državljani v indoevropskem jeziku hvalil nekemu hebrejskemu božanstvu, je 100 % Amerikanec.

Ali se vam ne zdi, da je svet silno malenkost in kako Američani pravzaprav niso nič drugega?